

1013

9

מדינת ישראל

משרד הממשלה

משרד

מנהל רישום
מנהל רישום

5159/5-א

מנהל רישום

בן אהרון חנוכי נדוני (א.א.א.)

בן אהרון חנוכי נדוני (א.א.א.)

4.4.1919 - 14.4.1989
3.1989 - 5.4.1989

מס' תיק מקורי

מדינת ישראל
ארכיון המדינה

מחלקה

שם תיק: י. בן-אהרון א. מקל - ביקור ראש הממשלה
שמיר בארצות-הברית 4.1989-4.1989

מזהה פנימי: 5159/5-א

מזהה פריט: R00034ti

כתובת: 3-312-5-7-3

תאריך הדפסה: 03/11/2020

62

THIS PAPER
MANUFACTURED
BY KODAK

7263-36 71 2 4 2

THIS PAPER
MANUFACTURED
BY KODAK

THIS PAPER
MANUFACTURED
BY KODAK

THIS PAPER
MANUFACTURED
BY KODAK

61

7263-35 71 0 4 0

8

7262-9 78 0 12 0

9

THIS PAPER MANUFACTURED BY KODAK

7262-10 100 0 14 2

ד'ק'ו ררגה דיארבין
א/מיהל פ'ג

2-136746 EN 07333336746
BOOK STENO GRESS-26 6X9 6H

2 special negotiator ²⁷² 5/23

5/23/95

Handwritten notes, possibly including "best eye" and "30" with some illegible text.

Handwritten notes, possibly including "5/23/95" and "5/23/95" with some illegible text.

Handwritten notes, possibly including "5/23/95" and "5/23/95" with some illegible text.

Handwritten notes, possibly including "pipeline" and "enthusiastic" with some illegible text.

Handwritten notes, possibly including "enthusiastic" and "5/23/95" with some illegible text.

Handwritten notes, possibly including "5/23/95" and "5/23/95" with some illegible text.

הנה, מהו לביב ג' וכלל נחש
ועוד ועוד

הנה
הנה; מהו לביב ג' וכלל נחש
ועוד ועוד. הנה לביב ג' וכלל נחש
ועוד ועוד.

הנה
הנה; מהו לביב ג' וכלל נחש
ועוד ועוד.

הנה
הנה; מהו לביב ג' וכלל נחש
ועוד ועוד.

הנה
הנה; מהו לביב ג' וכלל נחש
ועוד ועוד.

הנה
הנה; מהו לביב ג' וכלל נחש
ועוד ועוד.

~~Handwritten text~~
Handwritten text

אמנות

האמנות הבלבולת של האמנות
האמנות היא לא אמנות.

האמנות היא לא אמנות.
האמנות היא לא אמנות.
האמנות היא לא אמנות.
האמנות היא לא אמנות.
האמנות היא לא אמנות.
האמנות היא לא אמנות.

האמנות היא לא אמנות.
האמנות היא לא אמנות.
האמנות היא לא אמנות.

האמנות היא לא אמנות.
האמנות היא לא אמנות.
האמנות היא לא אמנות.
האמנות היא לא אמנות.
האמנות היא לא אמנות.

אברהם - 15/11/2017

177

היה מרגיש אשף. היה הרבה מאוד
למד סיפורים וסיפורים - אולי בספרים אחרים
פג, בלחץ מדינת ~~העם~~ אולי אולי
"אולי" זה אולי, אולי כשרובם הם אולי
האם הם אולי. ~~אולי~~ אולי, אולי.
אולי אולי אולי אולי אולי

178

אולי אולי אולי אולי אולי

179

אולי אולי אולי אולי אולי
אולי אולי אולי אולי אולי
אולי אולי אולי אולי אולי

180

אולי אולי אולי אולי אולי
אולי אולי אולי אולי אולי

181

אולי אולי אולי אולי אולי

Handwritten text at the top of the page, including the word "Luz" and some illegible characters.

Handwritten text in the middle section, containing several lines of cursive script.

Handwritten text in the lower middle section, appearing to be a list or series of notes.

Handwritten text at the bottom of the page, including the word "Luz" and other illegible characters.

royalties
left - right
(like)

100
100 - 100 = 0
100 - 100 = 0

fine
100

Contact points
100 - 100 = 0
100 - 100 = 0

100 - 100 = 0
100 - 100 = 0
100 - 100 = 0
100 - 100 = 0
100 - 100 = 0

הנהגות נכונות ונכונות
לכל ענין ונכונות
על פניו נכונות
: fine

הוא כלל פלגים נכונות
נכונות נכונות לכתוב
לכונן פניו נכונות

הוא כלל פלגים נכונות
נכונות נכונות לכתוב
נכונות נכונות לכתוב
הוא כלל פלגים נכונות
נכונות נכונות לכתוב

הוא כלל פלגים נכונות
נכונות נכונות לכתוב
נכונות נכונות לכתוב
הוא כלל פלגים נכונות
נכונות נכונות לכתוב

עסקה חשודה - חשודים (5/4/80)

הק"מ: כלל - עסקאות - חשודים
אם יש קשר בין עסקאות (חשודים - חשודים)
חשודים - חשודים - חשודים

חשודים - חשודים - חשודים
חשודים - חשודים - חשודים

חשודים - חשודים - חשודים
חשודים - חשודים - חשודים

חשודים - חשודים - חשודים
חשודים - חשודים - חשודים

חשודים - חשודים - חשודים
חשודים - חשודים - חשודים

חשודים - חשודים - חשודים
חשודים - חשודים - חשודים

Under the
the
-sup
FTA

of

reasonable sound
more

the

the

the

the

the

ז'ל (פגש נמר - 28/4/87)

~~אני זוכר את הדיבור~~. נשאלתי אתכם
5 total units.

בזמן הדיבור, אני זוכר את הדיבור
הדיבור שלי, ואני זוכר את הדיבור
הדיבור שלי, ואני זוכר את הדיבור

הדיבור שלי, ואני זוכר את הדיבור
אני זוכר את הדיבור שלי, ואני זוכר את הדיבור
אני זוכר את הדיבור שלי, ואני זוכר את הדיבור

הדיבור שלי, ואני זוכר את הדיבור
אני זוכר את הדיבור שלי, ואני זוכר את הדיבור
אני זוכר את הדיבור שלי, ואני זוכר את הדיבור

אני זוכר את הדיבור שלי, ואני זוכר את הדיבור
אני זוכר את הדיבור שלי, ואני זוכר את הדיבור
אני זוכר את הדיבור שלי, ואני זוכר את הדיבור

אני זוכר את הדיבור שלי, ואני זוכר את הדיבור
אני זוכר את הדיבור שלי, ואני זוכר את הדיבור
אני זוכר את הדיבור שלי, ואני זוכר את הדיבור

אני רוצה לומר לך
על מה שקרה לי
בביתנו, ומה שאני
חושב עליו. אני רוצה
לשתף אותך בזה.
אני רוצה לומר לך
על מה שקרה לי
בביתנו, ומה שאני
חושב עליו. אני רוצה
לשתף אותך בזה.

אני

אני רוצה לומר לך
על מה שקרה לי
בביתנו, ומה שאני
חושב עליו. אני רוצה
לשתף אותך בזה.
אני רוצה לומר לך
על מה שקרה לי
בביתנו, ומה שאני
חושב עליו. אני רוצה
לשתף אותך בזה.
אני רוצה לומר לך
על מה שקרה לי
בביתנו, ומה שאני
חושב עליו. אני רוצה
לשתף אותך בזה.

7/11/13
No. 20 - per
Use

Let's open
one on one
at the

292
338
far

Handwritten notes in Hebrew, including the phrase "Common ground" written in English.

Handwritten notes in Hebrew, including the phrase "Final status" written in English.

Handwritten notes in Hebrew, including the phrase "The common ground" written in English.

התהליך הזה הוא תהליך חד-צדדי
הוא לא כולל את הצד השני, הוא כולל
רק את הצד האחד, זהו תהליך
one sided, זהו תהליך חד-צדדי.

התהליך הזה הוא תהליך חד-צדדי, זהו תהליך חד-צדדי.

התהליך הזה הוא תהליך חד-צדדי, זהו תהליך חד-צדדי.
exceptable
התהליך הזה הוא תהליך חד-צדדי, זהו תהליך חד-צדדי.

התהליך הזה הוא תהליך חד-צדדי, זהו תהליך חד-צדדי.
means to ends
to promote process

התהליך הזה הוא תהליך חד-צדדי, זהו תהליך חד-צדדי.
התהליך הזה הוא תהליך חד-צדדי, זהו תהליך חד-צדדי.

התהליך הזה הוא תהליך חד-צדדי, זהו תהליך חד-צדדי.
familiar, זהו תהליך חד-צדדי, זהו תהליך חד-צדדי.

Let's start
with the first part
of the book.

— The first part of the book —

contains the first part of the book.

The first part of the book

line
contains the first part of the book.

contains the first part of the book.

77

contains the first part of the book.

contains the first part of the book.
contains the first part of the book.
contains the first part of the book.
contains the first part of the book.

10/1/2017

10/1/2017 Great Rec. 2008

10/1/2017

10/1/2017

10/1/2017

10/1/2017

10/1/2017

10/1/2017

10/1/2017

~~Handwritten notes at the top of the page, including a large bracketed section and a line of text.~~

Handwritten text in the middle section, possibly a title or heading.

Handwritten text below the middle section, starting with a large opening parenthesis.

~~Handwritten text in the lower middle section, crossed out by a diagonal line.~~

~~Handwritten text in the lower middle section, crossed out by a diagonal line.~~

~~Handwritten text in the lower middle section, crossed out by a diagonal line.~~

~~Handwritten text in the lower middle section, crossed out by a diagonal line.~~

~~Handwritten text in the lower middle section, crossed out by a diagonal line.~~

~~Handwritten text in the lower middle section, crossed out by a diagonal line.~~

~~Handwritten text in the lower middle section, crossed out by a diagonal line.~~

Handwritten text at the bottom left of the page.

Handwritten text at the bottom right of the page.

... use to help you understand
... will know that ...
... ..

Food
... statements ...
... ..
... ..

...
... ..

...
... ..
... ..

... ..
...
... ..

...
... ..
... ..
... ..

האם יש להקים ועדה משותפת
היא תהיה אחראית על הכל
היא תהיה אחראית על הכל
היא תהיה אחראית על הכל

הצעה

הצעה להקים ועדה משותפת
היא תהיה אחראית על הכל
היא תהיה אחראית על הכל
היא תהיה אחראית על הכל

הצעה להקים ועדה משותפת
היא תהיה אחראית על הכל
היא תהיה אחראית על הכל
היא תהיה אחראית על הכל

הצעה

electoral reforms

הצעה

joint committee

שאלה 5

האם יש יחסים בין המושגים

הגדרה

המושגים הם זהים - כל אחד מהם מתייחס

למושג זה. יש להם את אותו

המשמעות

המושגים הם זהים - כל אחד מהם מתייחס

למושג זה.

הגדרה 2

יש להם אותו משמעות.

הגדרה 3

המושגים הם זהים - כל אחד מהם מתייחס

למושג זה.

הגדרה 4

המושגים הם זהים - כל אחד מהם מתייחס

למושג זה. יש להם את אותו המשמעות.

המושגים הם זהים - כל אחד מהם מתייחס למושג זה.

1/10/20

Handwritten notes, possibly describing a process or observation.

Handwritten notes, possibly describing a process or observation.

Handwritten notes, possibly describing a process or observation.

(7/4/89) געזען דע שטאט - 1981

אונטערשטע

- דער דער דער דער

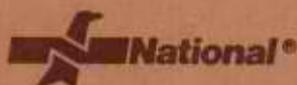
- דער דער דער דער דער

13 דער דער - (דער דער)

(1/1/89) געזען דע שטאט
(דער דער)

Steno Notes

80 SHEETS 6x9
EYE-EASE®
GREGG 26

36-746

NATIONAL • HOLYOKE, MASSACHUSETTS 01040
Made in USA

APR 05 '89 12:16 CENTRE PARTNERS

①

LESTER POLLACK
- TOWN HALL
Tues. April 4, 1989

99/18

 $\frac{2}{12}$

OCCASIONS SUCH AS THESE, WITH SUCH EXCEPTIONAL PARTICIPATION, REAFFIRMS OUR COMMITMENT AND ADDS TO THE COMMON BOND BETWEEN ISRAEL AND AMERICAN JEWRY. SINCE ISRAEL'S ESTABLISHMENT ALMOST FORTY ONE YEARS AGO, AND SINCE THE BIRTH OF THE ZIONIST DREAM, WE HAVE NURTURED THIS RELATIONSHIP BY SUPPORTING ISRAEL'S GROWTH, DEVELOPMENT, DREAMS AND ASPIRATIONS. NEW YORK JEWS AND AMERICAN JEWS ARE AN INTEGRAL PART OF THE ZIONIST DREAM.

DESPITE SOME UNFULFILLED ASPIRATIONS, ISRAEL IS THE REALIZATION OF OUR DREAMS - A HAVEN AND HOMELAND FOR THE JEWISH PEOPLE.

ISRAEL IS A DEMOCRACY WHICH HAS STOOD FOR OVER 40 YEARS, AND CONTINUES TO PURSUE WITH VIGOR THE CHERISHED VALUES OF PEACE AND JUSTICE!

OVER THE PAST FOUR DECADES MORE THAN ONE MILLION IMMIGRANTS HAVE BEEN ABSORBED; FIVE WARS HAVE BEEN WAGED; A LAND LONG BARREN THROUGH NEGLECT, IGNORANCE AND DECAY HAS BEEN RESTORED; AN ANCIENT LANGUAGE HAS BEEN RESURRECTED ... ALL OF THIS, AND MUCH MORE MERITS UNDERSCORING, AND IS CERTAINLY WORTH REMEMBERING AND CELEBRATING.

THE TERM PEACE HAS RECEIVED MUCH ATTENTION OF LATE. IT IS A NEW TERM IN THE LEXICON OF SOME, BUT FOR ISRAEL IT IS ROOTED IN THE HISTORY, HERITAGE AND ETHOS OF OUR PEOPLE. SINCE THE

*

APR 05 '89 11:45 CENTRE PARTNERS

P.3/4

99/18 $\frac{3}{12}$

(9)

FOUNDATION OF THE STATE, AND WELL BEFORE THAT, ISRAEL HAS
 RELENTLESSLY TRIED TO ACHIEVE PEACE IN THE VOLATILE MIDEAST.
 THAT EFFORT CONTINUES. ISRAEL HAS NOT, NOR EVER WILL GIVE UP
 ITS EFFORTS TO BRING ARAB PARTNERS - WHO TRULY WANT A JUST
 RESOLUTION TO THE MIDDLE EAST CONFLICT - TO THE PEACE TABLE.
 ISRAEL AND THE JEWISH PEOPLE STAND UNITED IN ITS SEARCH FOR
 PEACE AND IN ITS DESIRE TO NEGOTIATE DIRECTLY WITH RESPONSIBLE
 NEIGHBORS, NEIGHBORS THAT WILL RECOGNIZE THE EXISTENCE OF THE
 STATE OF ISRAEL AND PERMANENTLY COVENANT TO ITS SOVEREIGNTY.
 AT THIS TIME IN PARTICULAR, WHEN ISRAEL IS FACING INNUMERABLE
 PRESSURES, WE REAFFIRM OUR UNWAVERING SUPPORT FOR ISRAEL.

MR. PRIME MINISTER, WE WELCOME YOU HERE AS YOU CONTINUE YOUR
 MISSION AND WISH YOU SUCCESS AS YOU PURSUE PEACE, THE
 CHERISHED GOAL OF SHALOM.

MR. PRIME MINISTER, WE ARE WITH YOU.

*

SENT BY: 101 PARK AVE. N. Y. ; 4- 5-88 ; 3:03PM ;

X+ 1 212 383 4156;# 2

99/18

 $\frac{4}{12}$

③

REMARKS
BY
SEYMOUR D. REICH
CHAIRMAN OF CONFERENCE OF PRESIDENTS
OF MAJOR AMERICAN JEWISH ORGANIZATIONS
ON
APRIL 4, 1989 AT TOWN HALL, NEW YORK, NEW YORK

Mr. Prime Minister: Welcome to the United States of America, the land of the free and the home of the brave. We are a people that fought a civil war for the right of all men to be equal, and fought foreign wars to defend our nation's freedoms. We are proud of our democratic traditions, proud of our election process, proud of the way our nation's decisions are made.

This is the American way -- elections by a people expressing themselves freely and choosing the men and women who will represent them. Here no one can claim to speak for anyone else. Here free elections determine those who debate the bills and enact the laws and execute the policies of a free democracy.

Some of us have just returned from Israel, where we took part in a great conference on Jewish solidarity with Israel. That Conference was a powerful demonstration of unity among the Jews of the world in support of the Jewish state, eminently fair to all points of view, all-inclusive in its representation, a heartening indication that American Jews and the Jews of the world stand with Israel in her pursuit of a true peace and justice.

In Jerusalem we made clear our views. There were skeptics. There were those who said we would not be heard. We were heard. We saw a unity government. A government that speaks for Israel with one voice. Let there be no misunderstanding of that.

99/18

$\frac{5}{12}$

(4)

Our country, the United States, has also expressed itself clearly. President Bush has stated that the parties must negotiate directly, Israel and the Palestinians, that peace cannot be imposed by third parties, and that Jordan must be brought into the process.

The President has made clear that there can be no independent Palestinian state, because such a state would destabilize the region, including Jordan itself.

The President has made clear that there can be no return to the 1967 borders, because those borders are an invitation to war.

The President has made clear that Jerusalem will never again be a divided city. The President of the United States understands and appreciates that Americans regard their commitments to their allies -- of which Israel is one -- as solemn undertakings. We respect our friends and our allies, even if we may differ with them from time to time. I have spoken with the President. I know he cherishes the nature of our country's relationship with Israel. That relationship is deep and strong, and will endure.

Another guest of our country today is Hosni Mubarak, the President of Egypt. Egypt is the only country that after 30 years of war and siege against Israel, of economic boycott and political attack, entered into peace negotiations with Israel and signed a peace treaty whose 10th anniversary we celebrated last week. We salute Egypt and its president for adhering to that treaty of peace, although we wish that it were not so cold a peace as it has turned out to be thus far.

But we cannot fail to express our disappointment at Mr. Mubarak's refusal to meet with Prime Minister Shamir while both leaders are in Washington. The anniversary of the treaty signed by Egypt, Israel and the United States would have been an appropriate

(5)

99/18

6
12

time to review that achievement and look ahead to further steps in the peace process. President Mubarak's rejection of such talks does not advance the cause of peace and does not build confidence in the possibilities of an early resolution of Arab-Israel differences.

A word might be said about Israel's "occupation" of Arab lands. The President knows and understands what many newspaper readers and TV viewers may have forgotten: that his "occupation" was the result of a war of aggression against Israel launched by Egypt, Jordan and Syria in 1967; that Israel begged King Hussein to stay out of the war, not to join in the attack; that King Hussein nevertheless joined in the fighting and that Israel captured Judea, Samaria and Gaza while defending itself against attack.

Israel does not hold a single acre of land gained by conquest. The President of the United States understands this full well. And so does the President of Egypt. They also understand that it was Israel -- not Jordan -- that opened half a dozen universities in the West Bank for Arab students. And that if the present generation of Palestinians are the most educated young men and women in the Arab world, it is because of the education that Israel provided -- no one else.

Finally, they know that the only free elections held in the Middle East in the last 4,000 years have been the elections held in Israel.

These are some of the reasons why American Jews love Israel, its land and its people; why we are committed to Israel's security; why we are determined that Israel shall be economically sound and militarily strong; why we have faith in the justice of Israel's cause.

We know the destiny of the Jewish people is linked to the fate of Israel. And so, in welcoming the Prime Minister, we renew our pledge of solidarity with Israel, the nation so close and so dear to us.

99/18

$\frac{7}{12}$

(6)

Mr. Prime Minister, you leave for Washington tomorrow on a mission of peace. There are no easy answers - no quick fixes. This will be a long process. The government of Israel must determine its own destiny. It is not for the Jewish community in the United States or elsewhere to speak for Israel. We are united in our commitment to the security of the State of Israel and to your quest for peace.

Ladies and gentlemen, the Prime Minister of Israel, Mr. Yitzhak Shamir.

*

99/18

 $\frac{8}{12}$

②

ADDRESS BY THE PRIME MINISTER OF ISRAEL, MR. YITZHAK SHAMIR
AT THE TOWN HALL, NEW YORK, ON TUESDAY 4 APRIL 1989 AT 7.00 P.M.

Mr. Chairman, Rabbis and Teachers, Leaders of the Jewish Community,
Dear Friends, Shalom to you all!

I am delighted to have the opportunity to be with you this evening. I see our meeting here as a continuation of the Solidarity Conference in Yerushalayim two weeks ago. It was a memorable demonstration of our unity, and your presence here is another such demonstration. It shows me that you know how important it is for us to be united, to speak as one people. We all know that the only thing that can defeat us at this moment is disunity. United, we can face anything and anyone.

I am pleased that so many of you are here. Still, I would have preferred to see you in Israel and to address you in Hebrew, in our homeland. We all appreciate what the Jews of America have done for Israel. Your contribution is invaluable. But only Aliyah, only life in Israel, can fulfil us as Jews and as a people. If enough of you came to join us many of our present problems would disappear overnight. We need both quantity and quality, and you can give us both. And remember, living in Israel in these times, despite all the difficulties, means taking part in the most exciting adventure in Jewish history since the Exodus from Egypt.

We left Yerushalayim only this morning. In days like these it is good to remember that Jerusalem has been the capital of the Jewish people; the object of our prayers; the center of our thoughts and the symbol of our yearnings for 3,000 years. It was occupied by others during many of these years, but it never served as another nation's capital. Many tend to forget now that for the first 19 years of the State of Israel the city was divided. We could not worship at the Western Wall, and many a time we could not cross the street in our part of the city without risking a sniper's bullet from the Wall of the Old City. We shall never allow this to happen again. The city will stay united. It will stay open. It will stay under Israeli sovereignty, and it will continue to be the capital of Israel forever.

99/18 $\frac{9}{12}$ -2-

(4)

These are difficult times for our people, and I know you are worried and concerned. But let us remember that our history is not exactly a story of easy times. We faced far greater difficulties in the past. We overcame them all. We shall do so again.

I do not want to underestimate the damage to our image. We should do whatever possible to improve it. But let us not fall into the trap of sacrificing substance for the sake of public relations. Above all, we must remember that we cannot, we will not, risk our survival in order to get good press.

It would not be difficult to make the world love us overnight. All we have to do is declare we are willing to negotiate with the PLO, withdraw from Samaria, Judea and Gaza, and allow a PLO state to be formed there. It will make us very popular for a short while. But it would also endanger our existence.

I would sit with anyone in the world if I thought it would bring peace. I would do it now, today, this minute. But sitting with the PLO will not bring peace. It will guarantee disaster. The PLO is not only a terrorist organization. It is the parent, the trainer, the supporter and the inspirer of international terrorism. It is the originator of air hijackings, of wanton attacks on school buses, of taking pride in atrocities. It has committed some of the most terrible crimes since World War II. The PLO is not a liberation organization seeking to free occupied territories. It was formed before these territories were occupied, for the express purpose of destroying Israel. Its Charter, which the PLO leaders have repeatedly and adamantly refused to change, specifically calls for the destruction of Israel. The claims that the PLO has changed are mocked every day by their deeds. Despite all their public pronouncements, they are continuing, even now, to send terrorists to kill civilians and take hostages.

The majority of the people of Israel understand that by rewarding terrorism and surrendering to violence we would invite continued terrorism and violence. They know that recognizing the PLO can only lead to a second Palestinian state, and they know that a PLO state is a prescription for war. We are not going to let this happen.

99/18

 $\frac{10}{12}$

-3-

(5)

Sometimes I wonder if the people who criticize us remember where we live. In Israel we do not need to be reminded of our surroundings by the bombing of the Pan American flight over Scotland, or by the Rushdie affair and the killing of the Moslem Mullahs in Belgium, or by the daily reports of carnage in Lebanon. We know, first hand, the fanatic terrorism which originates in our region. The Western countries believed that if they appeased the terror organizations, if they made deals with them, terrorism would not touch them. They were wrong. As the history of the twentieth century has taught us, terrorists and fanatics cannot be appeased. Giving in to their demands only whets their appetites. Handing a victory to the PLO now will assure continued terrorism, with greater ferocity, with greater violence, with greater ruthlessness, all over the world. We must not let this happen.

Lebanon, our neighbour to the north is witnessing yet another bloodbath. Hundreds are killed by wanton shooting and shelling. Thousands have fled southward to that area that the media likes to call "Israeli occupied". We are outraged by the cynical selectivity of the media that does not consider the thousands of Arabs killed in Beirut as newsworthy but treat virtually every single Arab casualty in Israel as front-page news. Are the Arabs of Lebanon lesser human beings than the Palestinian Arab? Were they not too created in the image of God!

We are often criticized for not agreeing to the formula "territory for peace". Strangely, no Arab ruler has ever been asked to give territory for peace. We did give up more than 90% of the territory we acquired in the defensive war of 1967. But the Sinai desert is not Judea-Samaria and Gaza. Withdrawing from these populated areas means bringing the horrors of Beirut to the vicinity of Jerusalem and Tel Aviv. It means giving Arab armies access to the hills of Judea and Samaria which dominate our country. It means putting Israel in greater jeopardy than that of June 1967, for this time the Arab armies are many times stronger and their weapons far more dangerous. Above all, these areas, unlike the Sinai, are part of Eretz Yisrael. We have a 3000 year claim on them. The Arabs say they have a claim on them too. It is their right to put their claim against ours. That is what negotiations are for. We shall present our claim and they will present theirs and we shall reach a settlement. It will not completely satisfy either side, but we shall be able to live with it.

99/18

11
12

-4-

(10)

There are no quick fixes for the situation in our country. We must not expect miracles. The central fact of our life is that Arabs and Jews are inhabiting a very small piece of land, and they must learn to live in it, together, in peace. Tomorrow we will begin talks with leaders of the US Government, including President Bush, Secretary of State Baker and Members of Congress. We look forward to a friendly exchange of views and a common search for ways of improving the situation in the Middle East and moving toward peace. We have never wavered in our dedication to peace and shall not rest until we achieve it.

I shall bring some ideas to the President and the Secretary of State on how to achieve this goal. Let me say here only that we believe the Palestinian Arabs should have self-rule, the maximum that is compatible with our security. I hope that one day we can reach the kind of cooperation and understanding with our Arab neighbors which will make borders irrelevant. Just as they are becoming irrelevant in Europe.

As we approach Pessach, the celebration of our deliverance from Egypt over 3000 years ago, let us try to put today's problems into proper perspective. My generation has seen the greatest tragedy in the history of the Jewish people, and also some of the greatest miracles: The establishment of the State, the ingathering of exiles, the successful defense of the State against great odds, the emigration of over a quarter of a million Soviet Jews, the rescue of thousands of Ethiopians, whose flight represents the first time in history that black people were transported from Africa not for slavery but to freedom, and thousands of other miracles, big and small.

But, our work is not finished. As Americans, you know that nation-building cannot be accomplished in forty years. To continue with our historic calling we must have courage and unity, faith and vision. If we want the State of Israel to thrive, if we want the Jewish people to survive, we must cling to the Zionist vision, and have the strength and courage to give it life.

Let us never forget our people, who have risen from the ashes of the Holocaust to build a nation ...

99/18 $\frac{12}{12}$ -5

P.5

(11)

Let us never forget the soldiers of Israel who defend our land every day and give their lives for it ...

Let us never forget the countless heroes who refused to bow before their oppressors ...

Let us never forget all our brethren still suffering from oppression simply because they are Jews: In Syria, in Ethiopia, in Yemen and in Iran...

And let us pledge, here and now, that we shall never rest until they, like our forefathers in Egypt, whose deliverance we celebrate soon, will be free to come to the Promised Land.

*

STATEMENT OF SENATOR METEENBAUM
APRIL 4, 1989

59 2/3

Mr. President, the President of Egypt is in Washington today and the Prime Minister of Israel will arrive here tomorrow. Both leaders will be conducting important talks with President Bush, Administration officials and congressional leaders that will focus on the peace process and regional economic issues. What an opportunity this would have presented for face-to-face meetings between these two heads of state.

Regrettably, President Mubarak has refused to meet with his Israeli counterpart. I would hope that even at this late date he would change his mind, and I encourage him to reconsider his decision.

It is tragic that, at a time when the Mideast peace process could gain immeasurably from an injection of goodwill, another golden opportunity for a substantive, direct Arab-Israeli dialogue will be wasted.

It is puzzling, Mr. President, that as Egypt, Israel and the United States celebrate a triumphal decade of peace, Mr. Mubarak will not meet with Mr. Shamir. This is not a positive opening to the second decade of an historic peace treaty. Mr. Mubarak's actions send the wrong signal to other Arab governments, especially at a time when the Administration is urging them to recognize Israel.

Just over two weeks ago this body unanimously approved a resolution commending Egypt and Israel on the tenth anniversary of the signing of their peace treaty. It took leadership, courage and sacrifice to overcome decades of war and move forward to a peaceful settlement.

Israel has sacrificed time and again to make the peace with Egypt work. Israel returned the vast Sinai Desert, stretching from the Mediterranean to the Red Sea, from the Suez Canal to the Negev Desert. Israel agreed to submit the Taba question to international arbitration and abided by the final decision, returning Taba to Egypt.

Israel gave up near self-sufficiency in energy. The oil wells of Sinai were producing the most valuable natural resource known to man. They were pumping away for years -- and they were in the hands of Israel. But in order to effect a true peace, Israel gave back those wells, and again became a nation totally unable to provide for its own energy needs. In the interest of peace, Israel again made itself an oil-dependent nation. The energy crises of the 1970's clearly illustrate what a great sacrifice this was.

Israel also left extensive military facilities in the Sinai, and lost forever the strategic "buffer" provided by this vast desert.

Statment of Sen. Metzenbaum (cont.)

59 3/3

Can any of us forget that momentous occasion when President Anwar Sadat of Egypt got on a plane in Cairo, flew to Israel, and sat down to negotiate peace with Prime Minister Begin? Can any of us forget the time when those two heads of state came to the United States under the auspices of President Carter to draft their treaty? We all celebrated this momentous event, and the ramifications it held for peace in the Middle East.

And now the opportunity is available to Mr. Mubarak -- not an easy opportunity, not one that anybody suggests is going to suddenly bring about a peaceful resolution of contentious issues -- but an opportunity for Mr. Mubarak and Mr. Shamir to get to know each other. By coincidence -- or maybe it isn't such a coincidence -- they will both be in the United States at the same time. Why not use this opportunity now to advance the peace process? Why not sit down and get to know each other?

I am troubled that Mr. Mubarak has declined to use this latest opportunity to further the peace process. We need to work for peace and to nurture it -- not ignore it. It won't come about easily.

I would hope that even at this point Mr. Mubarak might see fit to change his mind and make a step in the right direction for peace, while that opportunity is still available. I would hope that Mr. Shamir and Mr. Mubarak can both find the time to meet with each other. I think the world yearns for it, I think the world hopes for it, and I think that all of us who want to see peace in the Middle East would hope that even at this late hour there would be a change in Mr. Mubarak's position. We hope that Mr. Shamir and Mr. Mubarak can discuss their differences frankly, and in a head-to-head meeting.

דתיקות:	שגרירות ישראל / וושינגטון טופס פרוק	דף: _____
סוג: שמור		כתוב: _____
תאריך וזמן תחילת 1900 4 באפר' 89		אל: סמנכ"ל צפ"א
פס' פרוק: הפסרד:		דע: מנכ"ל ראה"מ כאן
63		פאת: הציר, וושינגטון

ביקורי ראה"מ ממובראק.

לרי וינברג ובוב אשר ביקשו להפגש דחופות עם דניס רוס ע"מ להביע בפני הממשל את דאגתם העמוקה מתוכן דברי הנשיא בוש בתום השיחה עם מובראק.

בדברי תשובתו אמר רוס שאכן אפשר היה לנסח את התודעה בצורה טובה יותר (בשיחה נפרדת עמי אמר רוס שהטקסט שיצא ממחמ"ד לא כלל את הפסקה הזו ולהערכתו ריצ"ד האס הוסיפה אח"כ) כמו כן הוסיף שהכתבה של פרידמן הילט"ב"ניו יורק טיימס" אינה משקפת את טון השיחות עם מובראק ולעומת זו של אוטווי ב"וושינגטון פוסט" יותר משקפת. רוס הצביע בפני אנשי שיחו על דברי מובראק אח"צ בתום פגישתו עם בייקר בענין הבחירות וגם בענין הועידה הבינלאומית ע"מ להוכיח שארה"ב הצליחה לרכך את עמדותיו הראשוניות.

הממשל הוסיף רוס - לא רוצה בקונסרונטציה עם ישראל. מאידך הם רוצים לקבל אישור מראה"מ על נכונות להכנס למו"מ על הסדר הקבע וכמובן היו רוצים גם לפרט את האופציות הטובות להסדר זה. בהקשר להסדר הקבע אמר רוס שכדאי להסתכל על קמפ דויד שנית כי יש שם המיחסות לנסיגה מקרקע וכן אוטונומיה שהיא לטריטוריה. רוס ציין שארה"ב תבקש לא רק מישראל אלא גם ממדינות ערב לסייע בצעדים המיועדים לשפור האוירה.

מ/א
ער

2 1 1 1 1 1 3 3
10331 (13) 10331 10331 10331 10331 10331 10331 10331 10331

תפוצה: 10331 10331 10331 10331 10331 10331 10331 10331 10331 10331

דחיות: מידי	שגרירות ישראל / וושינגטון	דף: 1
סוג: גלוי	טופס פרוק	כתוב: 12
תאריך וזמן חשוד: 4-4-89		אל: מנכ"ל מ"ב
כס' פרוק: הפסד: 21 62	דע: לשכת רו"ה, ניו-יורק - פאלי"ר רו"ה	
	פאת: עמנו - וושינגטון	

אריה מ"ב 4209

ביקור רו"ה

זהו גיוק הפקיד הבכיר (פול היר) לקבל
ביקור רו"ה בושינגטון.

ווי גל

THE FAX IS FOR ROOM
NO. 4107

04/04/89 18:07 202 393 4733

FED NEWS SERVICE

002

2/12

62 21

BACKGROUND BRIEFING

SUBJECT:
THE VISIT OF ISRAELI PRIME MINISTER YITZHAK SHAMIR

ATTRIBUTION: SENIOR ADMINISTRATION OFFICIAL

THE WHITE HOUSE

TUESDAY, APRIL 4, 1989

.STX

SR. ADMIN. OFFICIAL: Let me start with a few notes on Prime Minister Shamir's schedule. He arrived in New York today, earlier this morning, and will travel to Washington, April 5, for an official working visit. This will be the Prime Minister's first visit to Washington during the new administration. He was last here in March, 1988. Secretary Baker will meet with the Prime Minister tomorrow at the State Department. The meeting will be followed by a working lunch.

That afternoon, Defense Secretary Cheney, Commerce Secretary Mosbacher and HUD Secretary Kemp will call on the Prime Minister at Blair House. The Prime Minister will meet with the President on Thursday, April 6, at 11:00 a.m. Afterward, Vice President Quayle and Mrs. Quayle

.ETX

CONTINUED ON PAGE 2-1

FEDERAL NEWS SERVICE 202-347-1400
COPYRIGHT (C) 1989, FEDERAL INFORMATION SYSTEMS CORPORATION
ALL RIGHTS RESERVED

04/04/89 18:07 202 393 4733

FED NEWS SERVICE

003

3/12

21 62 (LM)

WHITE HOUSE BACKGROUND BRFG. 2-1
SHAMIR VISIT-04/04/89
.STX

will host a lunch for the Prime Minister and Mrs. Shamir at his residence. The Vice President will also meet separately with the Prime Minister. The President will host a dinner for the Prime Minister and Mrs. Shamir at the White House the evening of April 6.

While here, Prime Minister Shamir will have other meetings, including with members of Congress, deliver a speech at the American Enterprise Institute the afternoon of April 6, and make several media appearances. The official part of his visit will conclude on Friday afternoon, April 7. Prime Minister Shamir leaves Washington April 9 for Chicago.

By way of background and themes, I would note that Prime Minister Shamir comes to Washington at a time when the US-Israeli bilateral relationship is strong and vital. The US commitment to Israel's security and wellbeing is unwavering. There should be no question about that.

As is the case in all of our meetings with Prime Minister Shamir and his colleagues, I know that the discussions will be marked by the type of candid give-and-take that comes with long and close friendship and partnership. Both sides are

.ETX

CONTINUED ON PAGE 3-1

FEDERAL NEWS SERVICE 202-347-1400
COPYRIGHT (C) 1989, FEDERAL INFORMATION SYSTEMS CORPORATION
ALL RIGHTS RESERVED

*

WHITE HOUSE BACKGROUND BRFG.
SHAMIR VISIT-04/04/89

3-1

4/12 21
62

(AT/BB)

.STX

always open to practical ways to strengthen the relationship further and make it more meaningful whether we are talking about security, economic, or other bilateral issues. And I'm sure that these subjects will be an important part of our discussions with the Prime Minister.

We will also be having wide-ranging discussions on regional issues, with the main focus of the President's and Secretary's meetings being on the Middle East peace process. We want to work closely with Israel to advance the prospects for peace. Our objective remains a comprehensive peace achieved through negotiations based on Security Council Resolutions 242 and 338. Such a settlement should incorporate the principles of territory for peace, Israeli security, and Palestinian political rights.

We also need to foster an environment more conducive to dialogue and negotiations. And we'll be especially interested in the Prime Minister's thoughts on these matters.

In conclusion, Israel is a close friend, reliable partner, and staunch ally. We look forward to talking with Prime Minister Shamir and his party on how we can best proceed together to advance the prospects for peace in the region.

With those few preliminary remarks, I'll be happy to take your questions.

Yes?

Q The administration has said that it hopes that Prime Minister Shamir will come to Washington with some new proposals. And apparently Mr. Shamir is coming with the proposal that there be limited autonomy; that elections be held. Is this enough? Or does the Bush administration want to see more?

.ETX

CONTINUED ON PAGE 4-1

FEDERAL NEWS SERVICE 202-347-1400
COPYRIGHT (C) 1989, FEDERAL INFORMATION SYSTEMS CORPORATION
ALL RIGHTS RESERVED

04/04/89 18:08 202 393 4733

FED NEWS SERVICE

005

WHITE HOUSE BACKGROUND BRFG.
SHAMIR VISIT-04/04/89
.STX

4-1

5/12

62 21

(CB/BB)

SR. ADMIN. OFFICIAL: I've read some of the same press stories that you have. As I said in my opening remarks, we're going to want to listen to what Prime Minister Shamir has to say about how the peace process can be moved forward, but I'm not going to prejudge what he in fact is going to tell the President at this point.

Q Are you giving any credence to the interview printed in the "New York Times" on Friday?

SR. ADMIN. OFFICIAL: We've seen the press reports but we, of course naturally enough, the President wants to hear directly from the Prime Minister about his specific thoughts and suggestions.

Yeah, Barry?

Q ***** during President Mubarak's visit, there's been some talk by him and a little by you yesterday about the violence on the West Bank. And today, after he saw Mr. Baker, he said that nobody could stop the violence, much as he'd like to see it stopped. I'd be interested in the US view of the rebellion, or whatever you want to call it, and whether you think it's spontaneous, PLO managed, inspired, controlled, and whether indeed it could be stopped, and whether you want to see it stopped?

SR. ADMIN. OFFICIAL: Barry, our position, as you know, has been that the environment has to be improved. It has to be changed, that the present situation that prevails is not a tenable one. And that's why we have been talking about looking at ways in which reciprocal steps could be taken in order to improve the climate and atmosphere for dialogue and eventually negotiations.

Q Well, I understand you. That has long been the position. Of course, you want a better environment but, mechanically speaking, was this a spontaneous uprising? Was it a PLO managed and controlled -- could the PLO bring down the tensions? You say you'd like to see a better situation. Presumably there are other ways to get a better situation than, you know, for Israel and the Palestinians. Do you think there are external forces that could be brought into play?

.ETX

CONTINUED ON PAGE 5-1

FEDERAL NEWS SERVICE 202-347-1400
COPYRIGHT (C) 1989, FEDERAL INFORMATION SYSTEMS CORPORATION
ALL RIGHTS RESERVED

*

WHITE HOUSE BACKGROUND BRFG.
SHAMIR VISIT-04/04/89
.STX

5-1

6/12

62

21

(LM/njb)

SR. ADMIN. OFFICIAL: I'm not going to get into examination of the causes of the intifada and who is in control. I listened to what President Mubarak had to say after his meetings with the President -- I mean, with the Secretary and -- but I don't know what -- how helpful it would be for me to try to precis or give my personal evaluation of the mainsprings behind the intifada.

Q Well, you guys are talking to the PLO -- you began doing that in December and you've had about a half a dozen meetings. And there is some thinking in some quarters that the PLO maybe has, you know, a slight, if not a significant role to play. Have you ever asked the PLO to maybe bring down the tensions?

SR. ADMIN. OFFICIAL: We -- you did mention that we've had five or six meetings with the PLO. As you know, it was really only until the last meeting where we entered into a more substantive dialogue with the PLO. The previous meetings had to do with our concerns about specific activities in the main, particularly with respect to attempted incursions into Israel. But certainly, in terms of the necessity to try to change the climate and the environment, I mean, this would be certainly one of the things that we would be talking to the PLO about.

Yeah?

Q On these environment talk and atmosphere, is it all concentrating on putting off the intifada or what? I mean, we don't understand about the atmosphere.

SR. ADMIN. OFFICIAL: No. I think our goal is very clearly to try to get to dialogue and to negotiations, and at the end of the day to arrive at the comprehensive settlement, which will allow all of the states in the region to exist in peace and security.

Q But what role do you envisage for Egypt? I mean, is it playing any role in doing this --

.ETX

CONTINUED ON PAGE 6-1

FEDERAL NEWS SERVICE 202-347-1400
COPYRIGHT (C) 1989, FEDERAL INFORMATION SYSTEMS CORPORATION
ALL RIGHTS RESERVED

*

WHITE HOUSE BACKGROUND BRFB.
SHAMIR VISIT-04/04/89
.STX

6-1

7/12

62 21

(AT)

SR. ADMIN. OFFICIAL: Well, we believe, as we stated that -- I think a number of times in the course of President Mubarak's visit -- that Egypt is in a unique position to contribute to forward movement in the peace process. It enjoys a relationship with Israel as well as with the Arab world.

Yeah, Lars?

Q You said in response to an earlier question that you wanted to hear from the Prime Minister ways of moving the peace process forward. Will you be content if he confines himself to the process and procedure and avoids giving an outline for a comprehensive settlement -- his idea what the final settlement ought to be?

SR. ADMIN. OFFICIAL: I know what you're trying to do to me, Lars, but I think I'm going to stay very firmly on my present wicket, which is that we want to hear what Prime Minister Shamir has to say and --

Q (Inaudible.)

SR. ADMIN. OFFICIAL: But I'm not going to try to prejudge that or comment in advance.

Yeah, David?

Q Are you going to -- will the US government raise the issue of settlement? And what is our position on that?

SR. ADMIN. OFFICIAL: I -- without getting into the fine tuning these discussions, but I would expect that the full gamut of issues relating to the peace process would be addressed at one point or the other. But --

Q Would that include the Camp David Accords, or --

SR. ADMIN. OFFICIAL: I'm saying the whole gamut without -- I mean, I can be asked endlessly if this, that, and the other thing is going to be discussed, but I expect a full discussion.

Q Well, does the United States, does this administration consider that the Camp David Accords are as valid as they were 10 years ago as they are today?

.ETX

8/12 62 21

WHITE HOUSE BACKGROUND BRFG. E-2
SHAMIR VISIT-04/04/89
.STX

SR. ADMIN. OFFICIAL: We certainly continue to support the principles of the Camp David Accords.

Yeah?

Q What's --

Q As a -- as a matter --

SR. ADMIN. OFFICIAL: I'm sorry. Please?

Q Thank you. As a matter of principle, does the United States take the position that the violence on the West Bank and Gaza has to stop before anything else happens? Or -- (first ?), that something else happening might stop the violence.

.ETX

CONTINUED ON PAGE 7-1

FEDERAL NEWS SERVICE 202-347-1400
COPYRIGHT (C) 1989, FEDERAL INFORMATION SYSTEMS CORPORATION
ALL RIGHTS RESERVED

WHITE HOUSE BACKGROUND BRFG.

7-1

9/12

62 21

SHAMIR VISIT-04/04/89

(RJB)

.STX

SR. ADMIN. OFFICIAL: Well, I think that we believe that there is an urgent, immediate need to try to turn the situation around in the Territories, which will permit dialogue and discussions to take place.

Q But as a matter of principle, this has come up before when the United States gets involved elsewhere, that violence has to stop before something else takes place; or that something takes place, and then, perhaps the violence stops. As a matter of principle, do we feel that the violence must stop before anything else takes place?

SR. ADMIN. OFFICIAL: I'm -- I think what I would say -- I think I know what you're driving at, and I don't want to get absolutely fine-tuned because then you can be talking about all different levels and gradations. But, I think that we certainly believe that the present unrest and violence that exists in the Territories needs to be improved upon in order for dialogue to begin. Yes?

Q What is the US position now on the question of elections on the West Bank? Are you in favor, and if so, are you in favor of it being held under the occupation, under UN auspices, since this is considered one of the confidence-building measures that should precede direct negotiations?

SR. ADMIN. OFFICIAL: I'm going to go back to what I said before, frustrating as it may be for you, but we want to hear directly from Prime Minister Shamir what his ideas are.

Q Well, I'm asking what's the US position.

SR. ADMIN. OFFICIAL: I -- I'm -- I'm going to stay right where I left it. Thank you.

Q What do you expect to get accomplished in this meeting that could not be accomplished in a telephone call? (Laughter.)

SR. ADMIN. OFFICIAL: A telephone call is a very difficult way to conduct diplomacy. I mean, sometimes telephones come in useful, very useful. But, for the sort of detailed and extensive discussion of issues and

.ETX

CONTINUED ON PAGE 8-1

FEDERAL NEWS SERVICE 202-347-1400
COPYRIGHT (C) 1989, FEDERAL INFORMATION SYSTEMS CORPORATION
ALL RIGHTS RESERVED

*

04/04/89 18:11

202 393 4733

FED NEWS SERVICE

2010

10/12 62 21

WHITE HOUSE BACKGROUND BRFG. 8-1
 SHAMIR VISIT-04/04/89
 BTX

(CB/BB)

beyond just the peace process issues, as well as to establish the direct personal relations between leaders, are very important facets of --

Q If I can press you on this --

SR. ADMIN. OFFICIAL: -- of the conduct of relations.

Q If I can press you on this, you're now talking about a discussion of issues, whereas a minute ago we were only talking about the President "hearing" from Prime Minister Shamir.

SR. ADMIN. OFFICIAL: Well, I said we wanted to hear what Prime Minister Shamir's ideas were. That doesn't preclude ourselves from saying something in the course of the discussion, I wouldn't think.

Q So, I'll ask you again, in concrete terms, what would you expect to see come out of this meeting?

SR. ADMIN. OFFICIAL: I'm not going to prejudge the outcome in concrete terms. I'm very sorry.

Yeah?

Q Yes, you just said that the unrest and violence in the Territories needs to be improved upon. My understanding was that the US government does not consider the intifada as something that should be stopped prior to what my colleague here asked. Do you want to leave us with that impression or do you want to add something? Do you want to change that impression? Do you -- does the administration think that the intifada should be stopped cold as violence in order to carry on? Or does the administration stick by the view that the intifada is not a form of violence that should be stopped before other things take effect?

SR. ADMIN. OFFICIAL: Well, first of all, the intifada takes different forms. I'd make that point. And it has its more violent aspects. But I think, in terms of your specific question, we've never said -- told anybody, to my knowledge, that, you know, we expect the intifada to come to a complete halt before anything else can happen.

Q *****

SR. ADMIN. OFFICIAL: Yes?

Q In your opening remarks you talked about a "territorial compromise" as being one of the things you think should be a peace -- a comprehensive peace. Yesterday, the President used the term "end of the occupation." Can you qualify the difference between those two terms?

.ETX

CONTINUED ON PAGE 9-1

FEDERAL NEWS SERVICE 202-347-1400

11/12 62 21

WHITE HOUSE BACKGROUND BRFG.
SHAMIR VISIT-04/04/89

9-1

(LAB

.STX

SR. ADMIN. OFFICIAL: Well, I'm not going to improve upon the President's language. I would simply --

Q You choose use it there?

SR. ADMIN. OFFICIAL: Hmm?

Q You choose to use it there?

SR. ADMIN. OFFICIAL: Well, I mean it's right there. I can repeat it for you, if you would wish. But I would point out that -- I mean, first of all, I mean, what the President said yesterday in his statement, I think you have to read it in full. It does not represent a change of policy. And secondly, when one speaks of the issue of ending the occupation in the territories, it's said in the context, if you read the statement, of a negotiated settlement.

Q In the whole spectrum of the Middle East, what is the US doing about the shelling of Beirut and the Syrian-Lebanese clash?

SR. ADMIN. OFFICIAL: Well, I would --

Q Question?

SR. ADMIN. OFFICIAL: -- the question was about Lebanon and what are we doing with respect to the --

Q (Off-mike) -- anything being done privately or --

SR. ADMIN. OFFICIAL: I don't -- don't normally like to speak about subjects outside of the pre-brief. But I will say on Lebanon that we are deeply concerned. We're in very active contact with all of the parties. That includes Damascus, Beirut, as well as the Arab League. I believe there is an Arab League mission that has arrived in Damascus today. We fully support the Arab League efforts to try to bring about a ceasefire, stopping the shelling and the carnage which is being inflicted on Beirut, and to move on to the necessary political steps that have to be taken, such as the election of a president, and then getting on with reforms.

Q Well, this delegation is an American delegation?

SR. ADMIN. OFFICIAL: No, this is an Arab League delegation.

Q Is the Soviet Union involved in these consultations?

SR. ADMIN. OFFICIAL: On Lebanon?

Q Yes.

TX

CONTINUED ON PAGE 10-1

04/04/89 18:13 202 393 4733

FED NEWS SERVICE

2012

12/12 62 21
(CB/BB)

WHITE HOUSE BACKGROUND BRFG. 10-1
SHAMIR VISIT-04/04/89
.STX

SR. ADMIN. OFFICIAL: Not -- I mean, I'm talking about our bilateral discussions. I don't know -- I can't say.

Q -- Moscow, too?

SR. ADMIN. OFFICIAL: In terms of discussions with the Soviets, I think we've had some -- might have had some discussions with the Soviets up at New York in the Security Council, but don't hold me to it.

Q Thank you.

.ETX

END

FEDERAL NEWS SERVICE 202-347-1400
COPYRIGHT (C) 1989, FEDERAL INFORMATION SYSTEMS CORPORATION
ALL RIGHTS RESERVED

*

Aren
reference

Why Israel Cannot Talk With the P.L.O.

By David Bar-Illan

JERUSALEM

In his visit to Washington this week to present his ideas on advancing the peace process, Israel's Prime Minister, Yitzhak Shamir, will come under great pressure to recognize the Palestine Liberation Organization and to agree to negotiate with

it, there is only one way to find a leadership that truly represents the will of a people. It is the democratic process through free elections, which Shamir says he will propose to President Bush.

Israel should hold elections to elect representatives of the Palestinian Arabs in Judea, Samaria and Gaza. When it negotiates with these representatives, it will know they represent the will of their people.

Those who oppose elections say Israel should talk with the P.L.O.

David Bar-Illan, a concert pianist, is the director of the Jonathan Institute, an antiterrorist foundation.

"You make peace with your enemy, not your friend," they say. "There can be no harm in talking." But these are truisms, not the truth.

When used as a ruse, talks — like the Washington negotiations with the Japanese in December 1941 — can lead to a Pearl Harbor. And when your enemy has no intention to make peace, when he uses a "peace offensive" to weaken, divide and demoralize — as Hitler did in 1938 and Stalin after World War II — the "peace process" becomes a travesty. A signed agreement with such an enemy, like the Paris treaty with North Vietnam, can turn out to be a catastrophic deception.

Are talks with the P.L.O. harmful? Or can they be useful? Malcolm Toon, former Ambassador to Israel and to the Soviet Union, once suggested pertinent criteria. What leaders of non-democratic regimes say at the United Nations or in press conferences in the West is irrelevant, for they have neither a free press nor a representative legislature to account to. What matters is what they say among themselves and what they do.

By both of these criteria, the conduct of P.L.O. leaders fails to point to

a change of heart or to a genuine acceptance of Israel's right to exist. Rather, as the P.L.O. leaders explain to Arab audiences, their "peace offensive" is part of their "phased plan" to achieve the destruction of Israel.

The phased plan was first adopted as official P.L.O. policy in Cairo in 1974, in the wake of the Arab failure to destroy Israel in the Yom Kippur War. The plan calls for the establishment of a P.L.O. state in any territory vacated by Israel as a first stage (Article 2). This state will be used as a base for continued "armed struggle," thus triggering a war in which the Arab states will annihilate a small weakened Israel (Article 8).

In Arabic, the P.L.O. leaders state clearly that their present strategy is a part of this plan. Two weeks after Yasir Arafat's "peace statement" in Geneva, Rafik Hatsh, a member of the Central Council of Mr. Arafat's own Al Fatah organization, said, "The phased plan lay at the root of our present political approach."

As Sheik Abdel Hamid Sayeh, head of the P.L.O.'s Palestine National Council, put it succinctly, "We want the whole of Palestine." Other P.L.O.

Sometimes,
just talking
is dangerous.

officials, like George Habash and Nayef Hawatmeh, as well as leaders of the Islamic movement have made ever more explicit statements.

Nor are these declarations the only telling signs. The P.L.O. Charter, which calls for the destruction of the state of Israel, is still very much in force. Its repeal is not even being discussed. On Jan. 27, 1989, Mr. Arafat's deputy, Abu Iyad, declared, "We in the P.L.O. do not accept the removal of Article 19 from the P.L.O. Charter." Article 19 says that the existence of Israel is null and void.

Mr. Arafat's commitment to shun terrorism is also being mocked daily by incursions of terrorist units whose express goal is to kill civilians and take hostages. He has disavowed some of these acts, but most of the re-

cent incidents have been perpetrated by groups represented in the Algiers conference of the Palestine National Council, all of which — not just Mr. Arafat's own Al Fatah — agreed to abide by his commitments. Abu Ibrahim, the terrorist leader most often mentioned as the likely executor of the Pan Am 103 bombing over Scotland, sat next to him in Algiers.

If the terror gangs are really acting in defiance of Mr. Arafat's orders then he is useless as a partner for talks. Surely, a leader who cannot command the fealty of his colleagues before making substantive concessions is not going to control them if he ever does agree to a compromise.

The P.L.O. has not dismantled its terrorist apparatus. It has not repealed the articles in its Charter that call for the elimination of Israel. It is bound by its own legislation to the phased plan for Israel's destruction. It cannot be considered a fit partner for talks. Talks with the P.L.O. can only encourage, as they already have increased violence, more bloodshed and the intensification of the uprising.

Dialogue at any price, like peace at any price, is a prescription not for peace but for war.

W
O
R
L
D
F
R
E
E
P
R
E
S
S

דתי מסתובב מסוג 1000	שגרירות ישראל / וושינגטון טופס פרוק	קד: _____ סתק: _____
תאריך יוספן ועבור: 1478 090489	אל: אדים מקל - לשי רהיים לשי מנכ"ל רהיים	אל: _____
כס פברוק חשבונית 10	דע: פ. לביא, בניו יורק. זמנית - ששט שטכיר מאטל, דושינגטון.	דע: _____ כאמ: _____

למברוק 3.4 - 3.4

רשימת המלונות והתקטימיליה בבית ההארה

202 - 628 - 2676	-	מזכירות המברוק
676 - 2677		
628 - 2578	-	עובדות (מסגרות)
628 - 2679		
628 - 2680	-	1000 התקטימיליה

תקופת האירוע המבוריס החל מיום 4.4 וינחתו ל- 10.4

(Handwritten signature)
 חתום

(Handwritten signature)
 חתום

תפוצה: _____

שגרירות ישראל / וושינגטון
טופס פרוק

קד: _____
סניף: _____

זיהוי: _____

סוג: _____

תאריך יציאת המסמך:

1478 090480

אל: אדים חסל - לסי רהיים
לסי מנכ"ל רהיים

דע: ס. לבית בניו יורק

שם: שטר - שאכיר

כמות: מסמכים, וושינגטון.

לפ

למסמך 3.4 - 3.4

רשימת המסמכים והמסמילים בבית ההארה

2676 - 628 - 292	מזכירות המזכירות
2677 - 676	
2578 - 628	עובדות (המזכירות)
2679 - 628	
2680 - 628	1000 המסמילים

תקופת יציאת המסמכים החל מיום 4.4 וינחתו ב- 10.4

(Handwritten signature)

(Handwritten signature)

תפוצה: _____

בהול

ש ג ר י ר ו ת י ש ר א ל

ט ו פ ס מ ב ר כ

דף 1 מתוך 3
דחיפות **בהול**
סולגושמור

תאריך: 4.8.71
זמן: 00:00
מס. המברק:

אל וניו-יורק - אריה מקל

דעו ארצות יבוי, נ

מאת: לשכת השגריר, וושינגטון

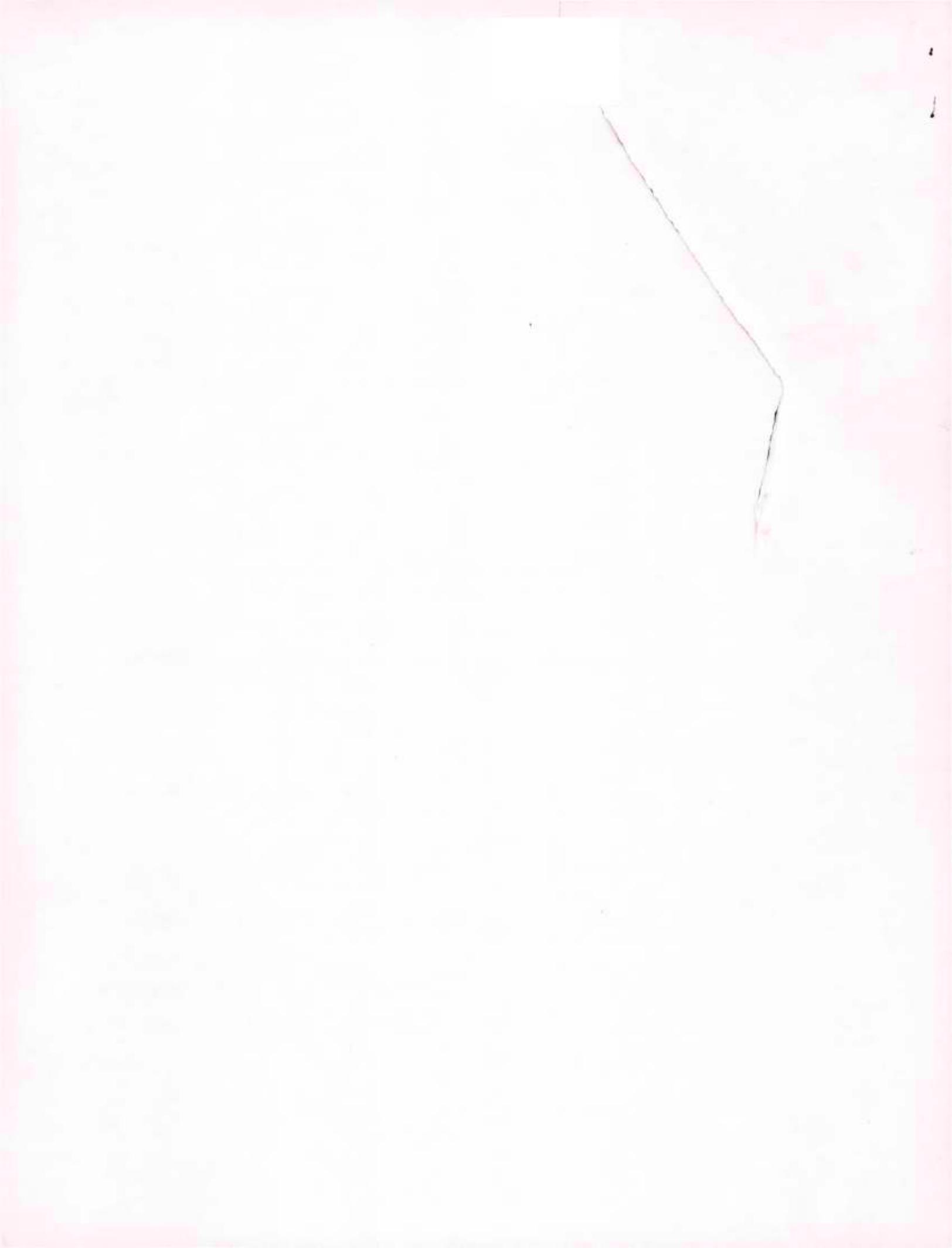
ביקור רה"מ

1. להלן פרטי תכנית הביקור מעודכנים ל- 4/4.

יום ד', 4.8

- 07:25 - המראה מניו-יורק (שדה התעופה קנדי)
- 08:15 - הגעה לוושינגטון/שדה התעופה אנדריוז (רה"מ יתקבל ע"י השגריר בראון, פול הייר וג'ון הירש)
- 08:20 - העברה בהליקופטרים (2).
- 08:30 - הגעה ל-Reflecting Pool, קבלה ע"י מזכיר המדינה והגב' בייקר.
- נסיעה לבלייר האוז
- 10:00 - פגישה פרטית
- 11:15-12:00 - מזכיר המדינה (מחמ"ד) (אם ראש הממשלה מעוניין ניתן יהיה לצרף מספר אנשים מצומצם, 2-3)
- 12:00-13:15 - א"צ עם מזכיר המדינה (מחמ"ד), (רה"מ, שגריר, ס/שה"ח, מזכיר הממשלה, מנכ"ל רה"מ, ציר, פזנר, נבו, מקל, אחימאיר)
- 13:45-14:30 - מזכיר ההגנה (מצידם משתתפים: ארמיסאג', גנייס, בראון, אדמירל אוונס, לס. גנרל בראון, קולנל קלוסן).
- 16:00-16:30 - שר הסחר מוסבאכר
- 16:30-17:00 - שר הבינוי ג'ק קמפ
- 18:30-20:00 - ק"פ בבית השגריר

מ. י. מ. ש. א. ט. א. - 16 -

11 8/3

יום ה' . 4

- 10:30 יציאה לבית הכבן
- 11:00-11:10 נשיא - רה"מ (בארבע עיניים + רשם)
- 11:10-12:00 פגישת עבודה מורחבת (8 משתתפים, רה"מ, שגריר, ס/שה"ח, מזכיר הממשלה, מנכ"ל רה"מ, ציר, ירון, מקל, פזנר)
- 12:00 יציאה למדשאה - הצהרות
- 12:15 נסיעה למעון ס/הנשיא
- חזרה לבלייר האוז
- 12:40-14:00 ארוחת עבודה עם ס/הנשיא (יוזמנו מנהיגים יהודיים וחברי קונגרס), לידיעתכם: מוזמנים רה"מ ואשתו, ס/שה"ח נתניהו והשגריר.
- חזרה לבלייר האוז
- 15:00-16:00 ארוע ב- A.E.I (במיפלואור) איש הקשר: P. Ford סלו: 862 5800
- 16:30-16:30 עתונות ישראלית (במיפלואור)
- 17:00-18:00 מפגש עם ועדת החוץ (ביה"נ)
- 19:30-22:00 א"ע ל- 100 מוזמנים מטעם הנשיא

יום ו' . 5

- 09:00 טלביזיה ישראלית
- 09:30-09:30 א"ב עם בעלי טורים (בבלייר)
- 09:45-10:15 הקלטת ראיון למק ניל לרר.
- 10:15-10:30 ראיון ל C.N.N
- 10:35 יציאה לסנס

11 ב' 1

- 10:45-11:00 פגישה עם הסנטור מיטצ'ל
- 11:00-12:00 ארוע מטעם מיטצ'ל למנהיגות וידידים
- 12:00-13:00 ועדת החוץ בסנס
- 13:25-14:30 א"צ עם חברי קונגרס וסנטורים יהודיים (בבליגר)
- 14:30 פרידה ממזכיר המדינה בבלייר האוז.

יום חמישי

- 10:10 הגעה לאולפני A.B.C
- 10:30 ראיון לתכנית השבוע עם דויד בריןסקי (שלוו ווי)
- 11:30 המראה לשיקאגו

יום שישי

- 10:15-11:00 הרצאת רה"מ

לש' שגריר

מקלו, רחל ע' קור

בהול

ש ג ר י ר ו ת ו י ש ר א ל
ט ו פ ס מ ב ר כ

דף 1 מתוך 3
דחיפותו **בהול**
סוג ג' שמור

תאריך: 2.4.84
זמן: 15:00
מס. המברק:

אל וניו-יורק - אריה מקל

דע: ארצות יבוי, נ

מאת: לשכת השגריר, וושינגטון

ביקור רה"ם

1. להלן פרטי תכנית הביקור מעודכנים ל- 4/4.

יום ד', 2.4

- 07:25 - המראה מניו-יורק (שדה התעופה קנדי)
- 08:15 - הגעה לווינגסטון/שדה התעופה אנדריוז (רה"ם יתקבל ע"י השגריר בראון, פול הייר וג'ון הירש)
- 08:20 - העברה בהליקופטרים (2).
- 08:30 - הגעה ל-Reflecting Pool, קבלה ע"י מזכיר המדינה והגב' בייקר.
- נסיעה לבלייר האוז
- 10:00 - פגישה פרטית
- 11:15-12:00 - מזכיר המדינה (מחמ"ד) (אם ראש הממשלה מעוניין ניתן יהיה לצרף מספר אנשים מצומצם, 2-3)
- 12:00-13:15 - א"צ עם מזכיר המדינה (מחמ"ד), (רה"ם, שגריר, ס/שה"ח, מזכיר הממשלה, מנכ"ל רה"מ, ציר, פזנר, נבו, מקל, אחימאיר)
- 13:45-14:30 - מזכיר ההגנה (מצידם משתתפים: ארמיסאג', גנייס, בראון, אדמירל אוונס, לס. גנרל בראון, קולנל קלוסן).
- 16:00-16:30 - שר הסחר מוסבאכר
- 16:30-17:00 - שר הבינוי ג'ק קמפ
- 18:30-20:00 - ק"פ בבית השגריר

16

11 2/3

יום ה' 6.4

- 10:50 יציאה לבית הלבן
- 11:00-11:10 נשיא - רה"מ (בארבע עיניים + רשם)
- 11:10-12:00 פגישת עבודה מורחבת (8 משתתפים, רה"מ, שגריר, ס/שה"ח, מזכיר הממשלה, מנכ"ל רה"מ, ציר, ירון, מקל, פזנר)
- 12:00 יציאה למדשאה - הצהרות
- 12:15 נסיעה למעון ס/הנשיא
- חזרה לבלייר האוז
- 12:40-14:00 ארוחת עבודה עם ס/הנשיא (יוזמנו מנהיגים יהודיים וחברי קונגרס), לידיעתכם: מוזמנים רה"מ ואשתו, ס/שה"ח נתניהו והשגריר.
- חזרה לבלייר האוז
- 15:00-16:00 ארוע ב- A.E.I (במיפלואור) איש הקשר: P. Ford סלו 862 5800
- 16:00-16:30 עתונות ישראלית (במיפלואור)
- 17:00-18:00 מפגש עם ועדת החוץ (ביה"נ)
- 19:30-22:00 א"ע ל- 100 מוזמנים מטעם הנשיא

יום ו' 7.4

- 08:00 סלביזיה ישראלית
- 08:30-09:30 א"ב עם בעלי סורים (בבלייר)
- 09:45-10:15 הקלסת ראיון למק'ניל לרר.
- 10:15-10:30 ראיון ל C.N.M
- 10:35 יציאה לסנס

11 ב' 3

- 10:45-11:00 פגישה עם הסנטור מיטצ'ל
- 11:00-12:00 ארוע מטעם מיטצ'ל למנהיגות וידידים
- 12:00-13:00 ועדת החוץ בסנט
- 13:15-14:30 א"צ עם חברי קונגרס וסנטורים יהודיים (בבלגיה)
- 14:30 פרידה ממזכיר המדינה בבלייר האוז.

יום א' 11

- 10:15 הגעה לאולפנו A.B.C
- 10:30 ראיון לתכנית השבוע עם דויד ברינקמן (שדרן חי)
- 11:30 המראה לשיקאגו

יום ב' 12

- 10:15-11:00 הרצאת רה"מ

לש' שגרבור

מקלו, חס' א' קוד

ירושלים, באדר ב' התשמ"ט
2 באפריל 1989
סימוכין, ת - 4 - 659

תכנית ביקור רה"מ בארה"ב:

(4.4.89 - 14.4.89)

יום ג' 4/4

01.00 - המראה מנתב"ג

06.40 - הגעה לניו-יורק

11.30 - סימור רייך ומלקולם הונליין. (במלון)

16.00 - פגישה פרטית.

16.30 - ג'ורג' קליין.

17.00 - ק"פ פרטית (במלון 45 דק')

18.30 - עצרת המונים של יהודים בטאון-הול

יום ד' 5/4

07.25 - המראה מניו-יורק (שדה תעופה קנדי).

08.15 - הגעה לוושנינגטון (נחיתה "באנדיוז").

08.20 - העברה בהליקופטרים.

08.30 - הגעה ל-REFLECTING POOL, קבלה ע"י מזכיר המדינה והגב' בייקר.

- נסיעה לבלייר האוז.

- 10.00 - פגישה פרטית (עזריאל)
- 11.15 - 12.00 - מזכיר המדינה (במחמ"ד).
- 12.00 - 13.15 - א"צ - עם מזכיר המדינה (במחמ"ד).
- 13.30 - 14.00 - מזכיר ההגנה. ("בלייר האוז")
- 16.00 - 16.30 - שר המסחר מוסבאכר ("בלייר האוז")
- 16.30 - 17.00 - שר הבינוני - ג'ק קמפ ("בלייר האוז")
- 18.30 - 20.00 - ק"פ - בבית השגריר.

יום ה' 6/4

- 10.55 - יציאה לבית הלבן.
- 11.00 - 11.10 - פגישה עם הנשיא (4 עיניים + רשם).
- 11.10 - 12.00 - פגישת עבודה מורחבת עם הנשיא.
- 12.00 - יציאה ל"מדשאת הבית הלבן".
- 12.15 - נסיעה למעון ס/הנשיא.
- חזרה לבלייר האוז.
- 12.30 - 14.00 - ארוחת עבודה עם ס/הנשיא. (במעון ס/הנשיא).
- חזרה לבלייר האוז.
- 15.00 - 16.00 - מכון מחקר A.E.I (מלון "מייפלואאר").
- 16.00 - 16.30 - עתונאים ישראלים (מלון מייפלואור).
- 17.00 - 18.00 - פגישה עם ועדת החוץ של בית הנבחרים (בביה"נ).
- 19.30 - 22.00 - א"ע מטעם הנשיא.

יום ו' 7/4

- 08.30 - 09.30 - א"ב עם בעלי טורים.
- 09.30 - ראיון לטלוויזיה הישראלית.

- 10.15 - 09.45 - הקלטת ראיון למקניל לרר.
- 10.30 - 10.15 - ראיון ל C.N.N.
- 10.35 - יציאה לסנט.
- 11.00 - 10.45 - פגישה עם הסנטור מיטשל (בסנט).
- 12.00 - 11.00 - ארוע מטעם מנהיג הרוב בסנט מיטשל למנהיגות הסנאט וידידי ישראל.
- 13.00 - 12.00 - ועדת החוץ של הסנאט (בסנאט).
- 14.30 - 13.15 - א"צ עם סנטורים וחברי קונגרס יהודיים ("בלייר האוז").
- 16.30 - פרידה ממזכיר המדינה בבלייר האוז.

יום שבת 8/4
מנוחה באזור וושינגטון

יום א' 9/4
10.15 - הגעה לאולפני A.B.C.

10.30 - ראיון לתכנית השבוע עם דייויד ברינקלי.

11.30 - המראה לשיקגו
17:30 - פגישה עם המנהיגות היהודית הצעירה. (800 א"צ)
18.30 - ק"פ עם מנהיגות הקהילה משיקגו ומהאזור. (150 א"צ)
19.00 - א"ע למנהיגות יהודית מן המערב התיכון (800-1000 משתתפים). (300-400 א"צ)

יום ב' 10/4
08.30 - א"ב עם ראש העיר. אשם יהודים (8)
09.30 - לסטר קראון. (בא"צ) ע"פ בית הדין (בא"צ)
10.30 - מס"ע.

12.00 - א"צ מטעם COUNCIL OF FOREIGN RELATIONS. (ב"שיקגו קלאב") (כ-200 א"צ)
אח"צ - המראה לניו-יורק. 15:00

האירועים
התקיימו
בשיקגו

יום ג' 11/4

08.30 - א"ב נ.י. טיימס (במלון).

10.00 - מזכיר האו"ם (באו"ם).

11.15 - 12.15 - פגישות פרטיות (במלון).

12.30 - א"צ עם ראשי C.B.S.

16.30 - ועידת הנשיאים.

20.00 - עצרת יהודית בניו-ג'רסי.

יום ד' 12/4

08.00 - א"ב עם אנשי עסקים. (בראשות ג'ים וולפנזון)

09.30 - פגישה עם רבנים (בבניין הפדרציה).

11.00 - תדרוך ל"וול סטריט ג'ורנאל" (במלון).

12.30 - 14.00 - א"צ - FOREIGN POLICY ASSOCIATION (מלון הילטון).

16.00 - ראיון לתכנית לווין טלוויזיונית של ה-COUNCIL OF JEWISH FEDERATIONS.

17.15 - ראש העיר קוצ' (במלון).

18.00 - ראשי ה"בונדס" (במלון).

18.30 - פגישה עם ראשי הליכוד (במלון).

19.00 - בערב - א"ע פרטית. (מלון "פייר").

יום ה' 13/4

- המראה לוושינגטון.

10.15 - 11.00 - הרצאה בפני "האגודה האמריקאית של עורכי עתונים".

- המראה לניו-יורק.

16.00 - 16.30 - הנרי קיסנג'ר.

17.00 - מפגש אינטלקטואלים בביתו של אלי ויזל.

20.00 - יציאה לשדה התעופה.

20.30 - המראה לארץ.

יום ו' 14/4.

15.30 - הגעה לנתב"ג.

ירושלים, באדר ב' התשמ"ט
2 באפריל 1989
סימוכין, ת - 4 - 659

תכנית ביקור רה"מ בארה"ב:

(4.4.89 - 14.4.89)

יום ג' 4/4

01.00 - המראה מנתב"ג

06.40 - הגעה לניו-יורק

11.30 - סימור רייך ומלקולם הונליין. (במלון)

16.00 - פגישה פרטית.

16.30 - ג'ורג' קליין.

17.00 - ק"פ פרטית (במלון 45 דק')

18.30 - עצרת המונים של יהודים בטאון-הול

יום ד' 5/4

07.25 - המראה מניו-יורק (שדה תעופה קנדי).

08.15 - הגעה לוושנינגטון (נחיתה "באנדיוז").

08.20 - העברה בהליקופטרים.

08.30 - הגעה ל-REFLECTING POOL, קבלה ע"י מזכיר המדינה והגב' בייקר.

- נסיעה לבלייר האוז.

- 10.00 - פגישה פרטית (עזריאל)
- 11.15 - 12.00 - מזכיר המדינה (במחמ"ד).
- 12.00 - 13.15 - א"צ - עם מזכיר המדינה (במחמ"ד).
- 13.30 - 14.00 - מזכיר ההגנה. ("בלייר האוז")
- 16.00 - 16.30 - שר המסחר מוסבאכר ("בלייר האוז")
- 16.30 - 17.00 - שר הבינוני - ג'ק קמפ ("בלייר האוז")
- 18.30 - 20.00 - ק"פ - בבית השגריר.

יום ה' 6/4

- 10.55 - יציאה לבית הלבן.
- 11.00 - 11.10 - פגישה עם הנשיא (4 עיניים + רשם).
- 11.10 - 12.00 - פגישת עבודה מורחבת עם הנשיא.
- 12.00 - יציאה ל"מדשאת הבית הלבן".
- 12.15 - נסיעה למעון ס/הנשיא.
- חזרה לבלייר האוז.
- 12.30 - 14.00 - ארוחת עבודה עם ס/הנשיא. (במעון ס/הנשיא).
- חזרה לבלייר האוז.
- 15.00 - 16.00 - מכון מחקר A.E.I (מלון "מייפלואר").
- 16.00 - 16.30 - עתונאים ישראלים (מלון מייפלואר).
- 17.00 - 18.00 - פגישה עם ועדת החוץ של בית הנבחרים (בביה"נ).
- 19.30 - 22.00 - א"ע מטעם הנשיא.

יום ו' 7/4

- 08.30 - 09.30 - א"ב עם בעלי טורים.
- 09.30 - ראיון לטלוויזיה הישראלית.

10.15 - 09.45 - הקלטת ראיון למקניל לרר.

10.30 - 10.15 - ראיון ל C.N.N.

10.35 - יציאה לסנט.

11.00 - 10.45 - פגישה עם הסנטור מיטשל (בסנט).

12.00 - 11.00 - ארוע מטעם מנהיג הרוב בסנט מיטשל למנהיגות הסנאט וידידי ישראל.

13.00 - 12.00 - ועדת החוץ של הסנאט (בסנאט).

14.30 - 13.15 - א"צ עם סנטורים וחברי קונגרס יהודיים ("בלייר האוז").

16.30 - פרידה ממזכיר המדינה בבלייר האוז.

יום שבת 8/4

מנוחה באזור וושינגטון

יום א' 9/4

10.15 - הגעה לאולפני A.B.C.

10.30 - ראיון לתכנית השבוע עם דייוויד ברינקלי.

11.30 - המראה לשיקגו

17.00 - פגישה עם המנהיגות היהודית הצעירה.

18.30 - ק"פ עם מנהיגות הקהילה משיקגו ומהאזור.

19.00 - א"ע למנהיגות יהודית מן המערב התיכון (800 - 1000 משתתפים).

יום ב' 10/4

08.30 - א"ב עם ראש העיר.

09.30 - לסטר קראון .

10.30 - מס"ע.

12.00 - א"צ מטעם COUNCIL OF FOREIGN RELATIONS. (ב"שיקגו קלאב")

אחה"צ - המראה לניו-יורק.

יום ג' 11/4

08.30 - א"ב נ.י. טיימס (במלון).

10.00 - מזכיר האו"ם (באו"ם).

11.15 - 12.15 - פגישות פרטיות (במלון).

12.30 - א"צ עם ראשי C.B.S.

16.30 - ועידת הנשיאים.

20.00 - עצרת יהודית בניו-ג'רסי.

יום ד' 12/4

08.00 - א"ב עם אנשי עסקים. (בראשות ג'ים וולפנזון)

09.30 - פגישה עם רבנים (בבניין הפדרציה).

11.00 - תדרוך ל"וול סטריט ג'ורנאל" (במלון).

12.30 - 14.00 - א"צ - FOREIGN POLICY ASSOCIATION (מלון הילטון).

16.00 - ראיון לתכנית לווין טלוויזיונית של ה-COUNCIL OF JEWISH FEDERATIONS.

17.15 - ראש העיר קוצ' (במלון).

18.00 - ראשי ה"בונדס" (במלון).

18.30 - פגישה עם ראשי הליכוד (במלון).

19.00 - בערב - א"ע פרטית. (מלון "פייר").

יום ה' 13/4

- המראה לוושינגטון.

10.15 - 11.00 - הרצאה בפני "האגודה האמריקאית של עורכי עתונים".

- המראה לניו-יורק.

16.00 - 16.30 - הנרי קיסנג'ר.

17.00 - מפגש אינטלקטואלים בביתו של אלי ויזל.

20.00 - יציאה לשדה התעופה.

20.30 - המראה לארץ.

יום ו' 14/4.

15.30 - הגעה לנתב"ג.

ירושלים, באדר ב' התשמ"ט
2 באפריל 1989
סימוכין, ת - 4 - 659

תכנית ביקור רה"מ בארה"ב:

(4.4.89 - 14.4.89)

יום ג' 4/4

01.00 - המראה מנתב"ג

06.40 - הגעה לניו-יורק

11.30 - סימור רייך ומלקולם הונליין. (במלון)

16.00 - פגישה פרטית.

16.30 - ג'ורג' קליין.

17.00 - ק"פ פרטית (במלון 45 דק')

18.30 - עצרת המונים של יהודים בטאון-הול

יום ד' 5/4

07.25 - המראה מניו-יורק (שדה תעופה קנדי).

08.15 - הגעה לוושינגטון (נחיתה "באנדיוז").

08.20 - העברה בהליקופטרים.

08.30 - הגעה ל-REFLECTING POOL, קבלה ע"י מזכיר המדינה והגב' בייקר.

- נסיעה לבלייר האוז.

- 10.00 - פגישה פרטית (עזריאל)
- 11.15 - 12.00 - מזכיר המדינה (במחמ"ד).
- 12.00 - 13.15 - א"צ - עם מזכיר המדינה (במחמ"ד).
- 13.30 - 14.00 - מזכיר ההגנה. ("בלייר האוז")
- 16.00 - 16.30 - שר המסחר מוסבאכר ("בלייר האוז")
- 16.30 - 17.00 - שר הבינוני - ג'ק קמפ ("בלייר האוז")
- 18.30 - 20.00 - ק"פ - בבית השגריר.

יום ה' 6/4

- 10.55 - יציאה לבית הלבן.
- 11.00 - 11.10 - פגישה עם הנשיא (4 עיניים + רשם).
- 11.10 - 12.00 - פגישת עבודה מורחבת עם הנשיא.
- 12.00 - יציאה ל"מדשאת הבית הלבן".
- 12.15 - נסיעה למעון ס/הנשיא.
- חזרה לבלייר האוז.
- 12.30 - 14.00 - ארוחת עבודה עם ס/הנשיא. (במעון ס/הנשיא).
- חזרה לבלייר האוז.
- 15.00 - 16.00 - מכון מחקר A.E.I (מלון "מייפלואר").
- 16.00 - 16.30 - עתונאים ישראלים (מלון מייפלואר).
- 17.00 - 18.00 - פגישה עם ועדת החוץ של בית הנבחרים (בביה"נ).
- 19.30 - 22.00 - א"ע מטעם הנשיא.

יום ו' 7/4

- 08.30 - 09.30 - א"ב עם בעלי טורים.
- 09.30 - ראיון לטלוויזיה הישראלית.

- 10.15 - 09.45 - הקלטת ראיון למקניל לרר.
- 10.30 - 10.15 - ראיון ל C.N.N.
- 10.35 - יציאה לסנט.
- 11.00 - 10.45 - פגישה עם הסנטור מיטשל (בסנט).
- 12.00 - 11.00 - ארוע מטעם מנהיג הרוב בסנט מיטשל למנהיגות הסנאט וידידי ישראל.
- 13.00 - 12.00 - ועדת החוץ של הסנאט (בסנאט).
- 14.30 - 13.15 - א"צ עם סנטורים וחברי קונגרס יהודיים ("בלייר האוז").
- 16.30 - פרידה ממזכיר המדינה בבלייר האוז.

יום שבת 8/4
מנוחה באזור וושינגטון

יום א' 9/4
10.15 - הגעה לאולפני A.B.C.

- 10.30 - ראיון לתכנית השבוע עם דייויד ברינקלי.
- 11.30 - המראה לשיקגו
- 17.00 - פגישה עם המנהיגות היהודית הצעירה.
- 18.30 - ק"פ עם מנהיגות הקהילה משיקגו ומהאזור.
- 19.00 - א"ע למנהיגות יהודית מן המערב התיכון (800 - 1000 משתתפים).

יום ב' 10/4
08.30 - א"ב עם ראש העיר.

- 09.30 - לסטר קראון .
- 10.30 - מס"ע.
- 12.00 - א"צ מטעם COUNCIL OF FOREIGN RELATIONS (ב"שיקגו קלאב")
- אחה"צ - המראה לניו-יורק.

יום ג' 11/4

08.30 - א"ב נ.י. טיימס (במלון).

10.00 - מזכיר האו"ם (באו"ם).

11.15 - 12.15 - פגישות פרטיות (במלון).

12.30 - א"צ עם ראשי C.B.S.

16.30 - ועידת הנשיאים.

20.00 - עצרת יהודית בניו-ג'רסי.

יום ד' 12/4

08.00 - א"ב עם אנשי עסקים. (בראשות ג'ים וולפנזון)

09.30 - פגישה עם רבנים (בבניין הפדרציה).

11.00 - תדרוך ל"וול סטריט ג'ורנאל" (במלון).

12.30 - 14.00 - א"צ - FOREIGN POLICY ASSOCIATION (מלון הילטון).

16.00 - ראיון לתכנית לווין טלוויזיונית של ה-COUNCIL OF JEWISH FEDERATIONS.

17.15 - ראש העיר קוצ' (במלון).

18.00 - ראשי ה"בונדס" (במלון).

18.30 - פגישה עם ראשי הליכוד (במלון).

19.00 - בערב - א"ע פרטית. (מלון "פייר").

יום ה' 13/4

- המראה לוושינגטון.

11.00 - 10.15 - הרצאה בפני "האגודה האמריקאית של עורכי עתונים".

- המראה לניו-יורק.

16.00 - 16.30 - הנרי קיסנג'ר.

17.00 - מפגש אינטלקטואלים בביתו של אלי ויזל.

20.00 - יציאה לשדה התעופה.

20.30 - המראה לארץ.

יום ו' 14/4.

15.30 - הגעה לנתב"ג.

משרד הבריאות - אגף השיקום

מספרי הגטאים לפי תקופות נכון ל-28.2.89

גטאים	תקופות לפימה
6,069	28.10.56 עד 1.1.57
222	2.1.57 עד 31.3.57
986	1.4.57 עד 31.5.57
225	1.6.57 עד 31.7.57
1,417	1.8.57 עד 31.9.57
638	1.10.57 עד 31.11.57
2,679	1.12.57 עד 31.1.58
1,985	1.2.58 עד 31.3.58
1,183	1.4.58 עד 31.5.58
732	1.6.58 עד 31.7.58
16,705	סה"כ

הרכב אוכלוסייה משפחות שכולות נכון לתאריך הדו"ח

3,103	אלמנות
3,594	יתומים
3,879	הורים בודדים
9,568	זוגות הורים
3,972	אוכלוסייה בלתי פעילה
24,116	סה"כ

משרד הבטחון - אגף השיקום

הרכב אוכלוסיית המטופלים באגף השיקום נכון ל 28.2.89

משפחות שכולות		נכים מ- 0% - 100%
3103 אלמנות	20,952	1. נכים בדרגת נכות 10-19%
3594 יתומים	10,591	2. נכים בדרגת נכות 20-49%
3879 הורים בודדים	3,512	3. נכים בדרגת נכות 50-99%
9568 צוגות הורים 4.784x2	692	4. נכים בדרגת נכות 100%-
סה"כ		(מהם בנכות קשה 100% מיוחד) - 419
3972 אוכלוסייה בלתי פעילה**	15,915	5. נכים בדרגת נכות 0-9%
9416 סה"כ	51,662	סה"כ

71,806	סה"כ אוכלוסייה מטופלת *
--------	-------------------------

* לא כולל אוכלוסייה בלתי פעילה (משפחות שכולות) ולא כולל חיילים משוחררים שאינם זכאים.

** לא מקבלת חגמול

משרד הובטחון - אגף השיקום
חשפרי הנספים לפי תקופות נכון ל 28.2.89

תקופות לחימה	ניספים
עד 28.10.56	6,069
2.מבצע "קדש" מ-29.10.56-31.12.56	231
3.מ-1.1.57 - 31.5.67	986
4.מלחמת ששת הימים מ-1.6.67-14.6.67	785
5.החשה מ-15.6.67 עד 8.8.70	1,417
6.אחרי החשה מ-9.8.70 - 5.10.73	638
7.מלחמת יום כפור מ-6.10.73-31.5.74	2,679
8.מ-1.6.74 עד 4.6.82	1,985
9.מתחילת מבצע של"ג 5.6.82-31.5.85	1,183
10.מ-1.6.85 עד 28.2.89	732
סה"כ	16,705

הרכב אוכלוסיה משפחות שכולות נכון לתאריך הדו"ח

אלמנות	3,103
יתומים	3,594
הורים בודדים	3,879
זוגות הורים	9,568
אוכלוסיה בלתי פעילה	3,972
סה"כ	24,116

המוסד לבטוח לאומי
המשרד הראשי

רחוב הצבי 11
טלפון 02-559211
המען למכתבים:
ת.ד. 90009
ירושלים 91909

בעלת איה

ד"ר
משה רובינשטיין

1. הנתונים של אה"חיים יק לרגי אי שנקראים

אימה, פולח - נאיה נאיה קלארה, אל -
נאיה אלמה ונאיה, נאיה קלארה.

2. מספר הנשים, נאיה נאיה נאיה :

1150 נשים.

3. מספר הנשים (נאיה נאיה נאיה) נאיה נאיה נאיה :

600 נאיה נאיה.

4. מספר הנשים (נאיה נאיה נאיה) נאיה נאיה נאיה

נאיה נאיה נאיה נאיה נאיה נאיה (1987)

נאיה נאיה נאיה - 150 נאיה נאיה.

התפלגות לפי סניף

עיון בהתפלגות הנפגעים לפי סניף (לוח 3) מראה כי הסניף ה"פגיע" ביותר הוא סניף ירושלים (כ-30% מן הנפגעים) ואחריו סניף טבריה (12.1% מן הנפגעים) עובדה זו תואמת את ידיעותינו על הפיגועים ואינה מפתיעה.

הנפגעים לפי גיל ומין

כ-2/3 מן הנכים מקבלי קצבת נפגעי איבה הם גברים וכ-1/3 הן נשים (ל' לוח מס. 4).

הלוח להלן מפרט את התפלגות הנפגעים לפי מין וגיל

אחוזים לפי מין		נשים	גברים	סה"כ	
נשים	גברים				
83.3	66.7	363	726	1,089	סה"כ
31.8	68.2	7	15	22	18-19
46.7	53.3	7	8	15	19-21
35.1	64.9	34	63	97	22-29
35.8	64.2	96	172	268	30-39
29.2	70.8	63	153	216	40-49
27.3	72.7	56	149	205	50-59
44.6	55.4	37	46	83	60-64
34.4	65.5	63	120	183	65+

יחס זה של כ-2/3 גברים וכ-1/3 נשים נשמר כמעט בכל קבוצת גיל.

כ-39% מן הנכים מקבלי הקצבה בינואר 1989 (424 נכים) נפגעו בהיותם בגיל צעיר (פחות מ-21) והם גדלו עם הנכות. התפלגות היילאים של קבוצה זו מוצגת בלוח מס. 5.

158/2/89

המוסד לביטוח לאומי

מספר

סניף

אלי

מחוז

הודיון

ע"מ א"י א"ק

מחלקת -
א"ת חוג א"ת

לפני א"ת

מחלקת
א"ת
א"ת

פ.ג. - 534916

שם החוקם

14.05

"מטרה"

תקשורת ויחסי ציבור.

הס 21 ת"א, מיקוד: 63324
טל: 03-297217/8/9, פקס: 660187

תיק הד"ק (ת/מ)

2.4.89

"שלום עכשיו" לא פרסמה את כל נתוני מכון "טלסקר"

על עמדות הציבור כלפי מו"מ עם אש"ף

מנכ"ל מכון המחקר "טלסקר" דורי שדמון פרסם היום את כל הנתונים שנמצאו במחקר שהזמינה "שלום עכשיו" בנושא עמדות הציבור כלפי מו"מ עם אש"ף. לדברי שדמון, שלום עכשיו פרסמה בסוף השבוע נתון אחד בלבד, בניגוד לדרישתו המוקדמת שעמדה על הצגה מדוייקת של השאלות וכל הנתונים.

מהסקר ניתן להסיק גם את המסקנות הבאות:

- (א) רק 20.8% מן הציבור סבורים שצריך להכנס למו"מ עם אש"ף עכשיו.
- (ב) 37% בלבד סבורים שאש"ף הוא המייצג את ערכי השטחים בעוד ש-47% סבורים שניתן לפתח או לכפות מנהיגות חילופית. השאר לא הביעו עמדה בעניין.
- (ג) רוב הציבור, כ-54%, סבורים שראש הממשלה צדק בעמדתו כי תנועת "שלום עכשיו" מסייעת לקיצונים ולאויבי ישראל, כ-32% סבורים ששמיר לא צדק.

2

טלסקר

מחקר וייעוץ בשיווק

רח' דיזנגוף 205
תל-אביב 63115
טל 03-544-0333 (רב קו)

TELESEKER
MARKETING RESEARCH
& CONSULTING

205 DIZENGOFF ST.
TEL. AVIV 63115
TEL. 03-544-0333

מקום סלפונים
רב תכליתים לט. שיתוף
"CENTRAL LOCATION"

סניף שוק

מחקר שיווק

מחקר ולכנס מרכזי סמל
אישות קמעא

סקר חשיפה
ומחקר פרסום

טלמדיה
הכלי המהיר
של תקציב פרסום

טלסקר
קידום מכירות באמצעות
טלפון

בברכה
יו/שמריק רייך
דורי שדמון

TELEPHONE SURVEYS
FROM
A CENTRAL LOCATION

CONSUMER RESEARCH

RETAIL MARKETING--
RESEARCH & PLANNING

MEDIA & ADVERTISING
RESEARCH

TELEMEDIA
MEDIA PLANNING
SERVICES

TELEMARKETING
TELEPHONE MARKETING
PROMOTION SERVICES

לכבוד

"שלוח עכשיו"

ג'נט אביעד

19.3.89

הנדון: בדיקת עמדות כלפי מו"מ עם אש"ף

ג'נט שלום,

לבקשתך צרפנו מספר שארות לסקר ה"קו החם" של "טלסקר" לבחינת עמדות הציבור ביחס למו"מ עם אש"ף. מצ"ב נוסח השאלות והתפלגות התשובות.

להזכירך, אנו עומדים על כך שכל פרסום של הנתונים יעשה תוך שימוש בנוסח המדויק של השאלות והצגת כל הנתונים. כמו כן, נבקש להוסיף אנו הפרטים הבאים:
"הסקר נערך ע"י מכון המחקר הבלתי תלוי "טלסקר", בתאריכים 12-16/3/1989, באמצעות ראיונות טלפוניים ממרכז הראיונות של "טלסקר" בת"א.

המדגם שנחקר והקיף 504 נשאלים, גברים ונשים בגיל 18 ומעלה מפוזר ארצי ומייצג של בתי האב בישראל (אוכלוסייה יהודית).

מצ"ב פירוט הממצאים

367-1

- (0170)	(504)
- 00LE 2700	3.0
- 0170/0170 2700	11.3
- 0170 2700	31.9
- 0170 2700	53.8%

0170 2700 %

0170 2700 0170 2700 0170 2700

(4) 0170 2700 0170 2700 0170 2700

From perfidy to World War II

'Czechoslovakia's fall resulted from the cynical abuse of the self-determination principle'

Shlomo Tadmor

FIFTY YEARS AGO the noblest experiment in post-World War I democracy came to an end. The Czechoslovak state disintegrated.

Having been abandoned by the great parent democracies, and robbed of defensible borders half a year earlier by the Munich diktat, the disheartened Czechs, who at the time possessed the most efficient, if not the largest, military machine in Europe, chose not to fight but to surrender.

Czechoslovakia, like Poland and Yugoslavia, the daughter of the Wilsonian principles, was in the end undone by the cynical abuse of one of these principles — "self-determination." Contributing to Czechoslovakia's downfall was the cravenness and duplicity of Britain and, only to a lesser extent, France, and the naivete and gullibility of the "peace now" forces of yesteryear.

They totally undermined the small democracy about which Neville Chamberlain and the appeasers didn't give a hoot. "A faraway country," as the then British premier ingeniously said, inhabited by a people "about whom we know nothing," who made his life uncomfortable.

THE WEST TOTALLY misjudged Hitler and his intentions, although he had been, blaring them out loud and clear in *Mein Kampf* and in hundreds of speeches since 1923. Unprepared and misinformed, not heeding warnings by the likes of Winston Churchill, it swallowed Nazi propaganda lock, stock and barrel.

The scenario which the Nazis scripted and skillfully executed is chilling. It is pertinent even today, 50 years later. The catchwords, the key phrases, the grand strategy, the tactics to attain it, the traps laid, the bluffing employed by the Nazis on the one hand, and the hypocrisy, the outright lying, the obtuseness, and the fear of Britain on the other, all have a familiar, contemporary ring to them. Rightly or not, some of what we hear and witness today evokes the melancholy days of Munich.

And, in the fall of 1938, Munich was the take-off point for what ended in March 1939 in the abandonment and annihilation of Czechoslovakia. This is how events unfolded prior to and leading up to Munich:

Shortly after the Austrian Anschluss of March 1938, Hitler announced his "unshakeable will that Czechoslovakia shall be wiped off the map," in May 1938. He ordered the finalization of plans for Case Green — the code name for the conquest of Czechoslovakia — by October 1, 1938 (Munich took place on September 29, 1938, on the morning of Munich, October 4, 1938, on the morning of Munich, October 4, 1938, on the morning of Munich, Sir Thomas Inskip, on behalf of the government, had declared in the House of Commons: "His Majesty's Government feel under a moral obligation to Czechoslovakia to treat the guarantee as being now in force.")

Everything else between Hitler's resolve and its successful completion a year later was to be a charade — for which the Western powers fell. Some will say that the best that can be said about them is gullibility. Since it wouldn't sit well to aim at the destruction of a nation and a state, the Germans cleverly created a "nationality problem" in Czechoslovakia. Everybody would be shocked if the Germans explicitly declared that their avowed aim was — figuratively, of course — to drive the Czechs into the sea. But nobody could object to the righteous cause of "self-determination" of the Sudeten-Germans.

For starters, there was launched an especially savage propaganda campaign of vilification of Czechoslovakia and its leaders. Wild accusations of atrocities, fabrications of incidents — some provoked, some which never occurred. Back in February 1938, Hitler had menacingly promised "protection to German minorities outside Germany." In March, he annexed Austria thereby engulfing Czechoslovakia on three sides.

Now, Hitler instructed Konrad Henlein, head of the Sudeten-German Home Front, to "press unacceptable demands" and keep escalating them, so that the Czechoslovak government would always be one step behind in assuaging the Sudeten-Germans. In a speech at Karlsbad in April Henlein, disregarding the government's announcement of a forthcoming Nationality Statute, put forward eight demands (the "Karlsbad Programme"), some of which made a travesty of the Czechoslovak constitution. If accepted, these demands would have undermined the state entirely, e.g. full autonomy, the right to adhere to the "German element of ideology," complete revision of the state's foreign policy.

BRITAIN AND FRANCE immediately urged the Czechoslovaks to make maximum concessions (May). The ominous cliché of a "grave threat to European peace" was trotted out by the two Western ambassadors in Prague, it being intimated that, if only Czechoslovakia gave way, the threat would easily be removed.

Already in March of that year, London had "urged" (read pressured) Prague to "remove the causes of friction in the interests of international peace." German propaganda hammered at the twin points that "the Czechs are the real disturbers of peace" and that "time is running out."

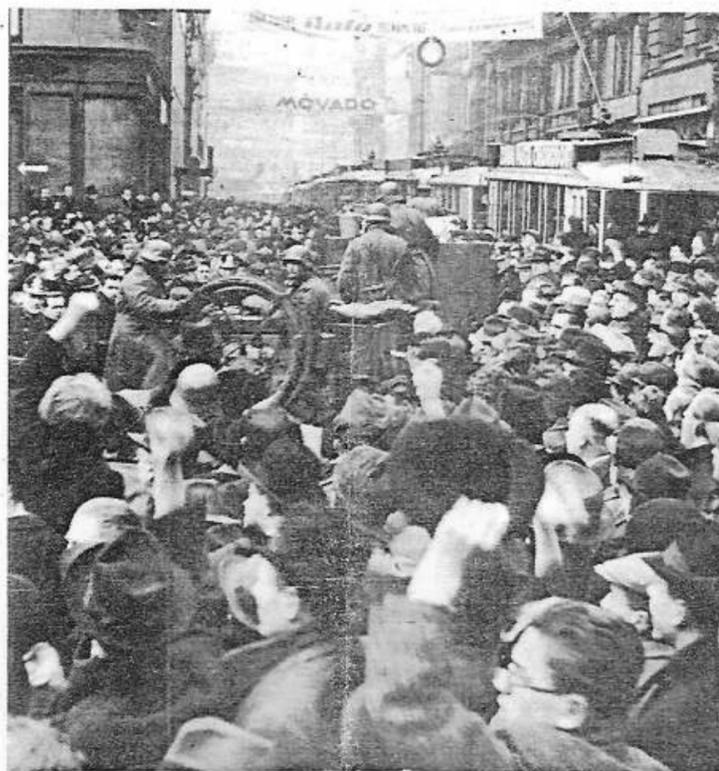
Meanwhile, the Sudeten-Germans were cleverly exploiting differences between President Benes and his prime minister, Hodza, blowing hot and cold to keep them off balance and confused as to their real intentions. Henlein and two Sudeten characters called Kundt and Frank played to the hilt the game of "moderates" and "hardliners" in their dealings with the Czechoslovak government and with Lord Runciman, an innocent Briton sent to "investigate."

While negotiating, they never swerved from Nazi Germany's foreign minister Ribbentrop's directive "always to negotiate" but "always to demand more than could be granted by the other side." At one point Benes offered to take Henlein into the government, but the latter wiggled out of it. When Benes agreed to appoint German officials to administer German autonomous districts and to withdraw the Czech police, the Sudeten-Germans were in a predicament because they couldn't very well object.

This time, Runciman unwittingly came to their rescue by declaring himself "disappointed" with the proposals. The Sudeten-Germans played for time, begging off for consultations, then came back pronouncing the proposals "unsatisfactory" and "inadequate."

Benes obliged and, in addition to the above, also acceded to the Karlsbad demands. What now? An incident was fabricated by the Sudeten-Germans and negotiations broken off. Swallowing their pride, the Czechs liquidated the "incident" to the satisfaction of the Sudeten-Germans.

Now, finally, it seemed the road to resumed talks was clear. But before this

The citizens of Prague watch as the Wehrmacht enters the city.

happened, Hitler threw a bombshell at the Nazi Party rally in Nuremberg on September 12, demanding "self-determination" for the Sudeten-Germans. Thereupon, all hell broke loose in Czechoslovakia: demonstrations, crowds, riots, capture of government buildings, violence. An "intifada," one might have called it today. The British Legation in Prague informed London that the situation was "ugly." The German Legation cabled Berlin about an "insurrection."

The Czechs who, after all, had the responsibility, declared martial law. The Sudeten-Germans then committed the ultimate *chutzpa* in this brutal game: they delivered an ultimatum that if all troops were not withdrawn and martial law lifted within six hours, there would be no further negotiations. Hodza invited the Sudeten leaders to Prague to discuss matters. They refused.

MEANWHILE, THE BRITISH tried their hand at mediation and were totally bamboozled by the Germans and the Sudeten-Germans. One British counsellor in particular brings to mind his Foreign Office under-secretary successors of today, who keep popping up periodically in the Middle East. He kept motoring up and down Czechoslovakia in search of people to meet so he could submit fat memoranda. His name was Ashton-Gwatkin, but even his hyphenated name did not equip this busybody to understand with what, let alone with whom, he was dealing.

He proclaimed Henlein "an absolutely honest fellow." Why not? It was innocents abroad, politicians in wonderland. His boss, Chamberlain, thought Hitler "a man who could be relied upon when he had given his word" (this after Hitler had repeatedly broken his word). Back in 1937, Chamberlain had said: "If only we could sit down at a table with the Germans and run through all their complaints and claims

with a pencil, this would greatly relieve all tensions."

It never dawned on these good fellows that they were subjected to a hoax. They went home self-satisfied and left the Czechs to face the consequences of their "good intentions" and "good counsel."

In the end, it did not help the Czechs that they accepted the Karlsbad points. Now it was "self-determination" or bust. This is where the Czechs stopped — too late. Whether they should never have negotiated with Henlein but acted unilaterally, enacting the far-reaching "Nationality Statute," thereby forestalling the crisis, is open to speculation. I think it would not have helped: Hitler was bent on annexation, conquest, war and annihilation.

To break the impasse, Chamberlain flew to see Hitler at Berchtesgaden on September 15, 1938. Hitler made clear he would not shrink from war. Back in London, with the French, Chamberlain advised the Czechs to yield, and offered guarantees for what would remain of Czechoslovakia. Prague countered with a proposal for arbitration. Not good enough, proposal for arbitration. Not good enough, said the Allies, and threatened to leave the Czechs in the lurch.

The Czechs thereupon yielded. Hitler promptly raised the stakes, although he had the Sudetenland in his pocket. Hitler did not want a treaty to resolve the crisis. He wanted force, German force, to resolve it. He did not want peace; he wanted victory. This much became clear at Bad Godesberg, where Chamberlain went to meet Hitler for the second time in a week. With great difficulty, Hitler was persuaded to agree to the conference in Munich.

ANYBODY READING the infamous agreement today will be surprised at how devoid of drama and "evil" it is. It is, simply, the spelling out, in very general terms, of the mechanics of the "cession to Germany of the Sudeten-German

territory," which was a foregone conclusion when the four gentlemen met — the leaders of Britain, France, Germany and Italy — something the world was not informed of.

We all believed at the time that Chamberlain and Daladier were doing some tough negotiating with Hitler and Mussolini. An appendix promised "an international guarantee of the new borders." First, it was to be an Anglo-French guarantee. Then, "when the question of the Polish and Hungarian minorities... had been settled, Germany and Italy... will give a guarantee." This proviso was a disguise for the death warrant of the Czechoslovak state — because, once those claims were "settled," only a skeleton would remain, with little life left in it to guarantee.

The guarantee was therefore not only worthless; it was proffered fraudulently. The British had no more intention of honouring it than they had of going to war in defence of Czechoslovakia. Indeed, four months before this came to pass, Lord Halifax had already taken out an insurance policy by saying in a memorandum: "Were Slovakia and Ruthenia to break away and... establish independent states... a new position would arise; and it might be argued that the guarantee we have given to the new Czechoslovak state would no longer apply."

Expediency breeds neat legal minds! But this is jumping ahead of the story...

THE SCENARIO between Munich — September 29, 1938 — and the demise of Czechoslovakia — March 10-15, 1939 — unfolds thus:

Chamberlain flew home and proclaimed that he had achieved "peace in our time" — it lasted exactly 11 months. On October 6, 1938, Slovakia was given full autonomy with its own prime minister — the anti-Semitic Msgr Tiso. Two days later, Ruthenia was given the same status and promptly called itself Carpatho-Ukraine. It was later gobbled up by Hungary. The brotherly Poles got their part of the loot, Teschen, three days after Munich. Hungary got a thick slice of Slovakia and Ruthenia.

Between March 10-15 events raced to their inevitable apotheosis: Hitler summoned the Czech president and foreign minister, and by psychological and even physical intimidation made them surrender. Slovakia and Carpatho-Ukraine became independent. On March 15, the Germans marched into Prague. Bohemia and Moravia — the rump of the Czechoslovak state — became a German protectorate.

By marching into Prague, Hitler saved the British from an embarrassment: making good on their guarantee. On October 4, 1938, on the morning of Munich, October 4, 1938, on the morning of Munich, Sir Thomas Inskip, on behalf of the government, had declared in the House of Commons: "His Majesty's Government feel under a moral obligation to Czechoslovakia to treat the guarantee as being now in force."

The breaking-away of Slovakia enabled Chamberlain to execute an act of verbal and legal sleight-of-hand, whereby he justified renegeing on the obligation to come to the rescue of Czechoslovakia. The moral guarantee ended yesterday, he said in the Commons, because with Slovakia not part of the state any longer, the state to which the guarantee was given had ceased to exist! Therefore, "H.M. Government cannot accordingly hold themselves bound by this obligation."

Thus ended the Czechoslovak crisis as it began: perfidiously.

Everybody knows Hebrew

THERE ARE various ways for non-Hebrew speakers to learn the language. One is to be aged between four and seven. Another is to live in a place like Tiberias. Yet another is to be an Arab-in Israel.

There are other ways as well, all having different degrees of success for different types of people. Years ago I wrote enthusiastically about a book called *Everybody Knows Hebrew* by I. Bayer. It presented, I thought, a fascinating way of looking at Hebrew for people to whom the language, from letters to words and structure, was something of a mystery. The author, a born teacher who early in life (about 65 years ago) found himself in love with etymology, has spent years thinking about why Hebrew is the way it is. He developed his own theories about how words evolved, and has had practical experience in teaching newcomers.

I used to lend my copy of *Everybody*, which was never widely available, to select

CUTTING EDGE

HELGA DUDMAN

friends, and always worried about getting it back. Of course, it wasn't everybody's cup of tea (what is?), but it is guaranteed to provide hours of what's called "educational fun" for those afflicted by *sha-elet* — with an aleph, as the author explains:

"I didn't ask my brain, in 1965, for a new thought (about metaphysics — the transposition of letters). But ever since I was a child, I've apparently had a certain sickness called, in Hebrew, *sha-elet* — always asking for a reason, not to be confused with *sha-elet* with an ayin, a hacking cough."

So I'm happy to announce that a new revised edition of *Everybody Knows Hebrew* (published by Y. Marcus & Co., Jerusalem) has now appeared. In fact, I've heard from the author from time to time in the intervening years; if I'm not mistaken, he is now 87-years old and is completing another work on etymology. The present book is written in the German-born author's self-taught English, so he may be excused his errors, which do not interfere with the meaning. Far more important is that every page is studded with vowel-pointed Hebrew, transliteration into English letters, and English translation — an achievement that would be a challenge to anyone in the prime of life.

Bayer builds his chapters around everyday subjects such as names, holidays, trips and so on, in a warm, conversational tone. On these he constructs, always enthusiastically and cheerfully, his various scholarly theses. One, dealing with Hebrew's three-consonant roots, holds that by rotating these consonants we find a whole network of related words; if they are rotated backwards they may turn into opposites. Bayer is convinced that this is the result of the evolution of language: since communication by gesture undoubtedly preceded verbal communication, a "hand up" would be the opposite of a "hand down". One example of hundreds: *baraq* is the "downgoing lightning", but *boqer* is the "upgoing sun" of the morning; *qever* is the downgoing grave, and brings us to *qorban*, sacrifice. And that's only the start of Bayer's games with *baraq*.

Bayer graduated from a teachers' seminary in Germany in 1920, became a Zionist four

CROSSWORD

- ACROSS**
- Review of Russian capital followed by top-secret redistribution (10)
 - A small number backed the Church in time past (4)
 - The assembling of what's considered right (10)
 - A baby-walker to leave about — a picture! (2-4)
 - Pat rues damaging the green (7)
 - The main weapon for a swimmer (3-4)
 - Reserved but liberated (5)
 - The chances of a snail being cut by a churchman (4)
 - Material for the disabled (4)
 - Could appear obscure (5)
 - Scoffed obtaining credit-notes with a lot of interest (7)
 - Give now! (7)
 - The design of modish holiday accommodation (6)
 - Prepare the old fellow for great conflict (10)
 - Poetry written quietly in the dawn (4)
 - Warning! Strong beams are required (10)
 - Not all women idolise her (4)
 - Coloured outside left caused a thrill (7)
 - "Rescind?" the sick man scoffed (10)
 - Paying for colonisation (10)
 - Bars professional writers (10)
 - A stroke for which the team will get an allowance (10)
 - The peers investing pounds in sound equipment (5)
 - Put back under a quarter, that's the arrangement (3-2)
 - Cut short and curl it — a mistake! (7)
 - Drink in the air (7)
 - Get 26 down before ten in this workplace (6)
 - Sticks up for the complacent (4)
 - Control knob (4)
- DOWN**
- Dress up an archbishop (4)
 - Concerned with electricity unit rise (6)
 - Some entertainers can maybe gain ingress (7)

A visit from the doctor

HEALTH SCAN
Judy Siegel-Itzkovich

DOCTORS' house calls have become quite rare because of improved transportation, the drastic decline in acute infectious diseases and, probably, reluctance to make home visits. But those physicians who still make house calls say that most of them are urgent and helpful to their patients.

In the latest issue of *Harefuah*, the journal of the Israel Medical Association, physicians from the Technion Medical School and the family-medicine teaching clinic of Kupat Holim Clalit in Haifa studied house calls. Five clinic doctors made over 300 home visits to patients during a three-month period. The clinic serves a total of 6,400 patients, who are relatively young and middle-class. The clinic doctors were asked to fill out forms rating the importance and urgency of the home visits and who initiated them. Payment for such visits is shared by the patient and the health fund.

intensive rehabilitation treatment is instituted, she says.

"Since the mid-1960s there has been a trend to seek new ways of treating, particularly non-surgically, soft tissue lesions of the musco-skeletal system," she says. Such lesions may occur in muscles, tendons, cartilages or ligaments and, even when small, may generate pain over a large area.

The interest in finding a solution stems from orthopedic surgeons' frustration and discouragement with hitherto existing treatments and the fact that X-rays do not necessarily show a problem although pain is definitely evident in the patient.

In the '70s, Stendig-Lindberg was part of a team at the prestigious Karolinska Institute in Stockholm

which owns dozens of private hospitals in his native South Africa. Maccabi already has a small, 30-bed hospital in Ramat Gan.

Tsur said that "there is today no need for another private hospital," even though the larger ones, including the Herzliya Medical Centre and Assuta, are very busy. Government and Kupat Holim Clalit hospitals have beds, facilities and manpower to meet all needs, but he conceded that they have to undergo a major reorganization.

The minister then suggested that Maccabi take over and run any of the following three government general hospitals: Wolfson in Holon, Ichilov in Tel Aviv or Sheba at Tel Hashomer. If this were done, members of any health fund, and not only of Maccabi, would be welcome, just as members of other funds are hospitalized in Kupat Holim Clalit institutions.

Areh Mekele
 ח"כ הריקני (הולנד)

Late Edition

New York: Today: Sun then increasing clouds. High 55. Tonight, mostly cloudy. Low 42. Tomorrow, cloudy, windy, rain possible. High 53. Yesterday: High 49, low 40. Details, page 3f.

except on Long Island

\$1.25

MAJORITY IN ISRAEL OPPOSE P.L.O. TALKS NOW, A POLL SHOWS

FAVOR LATER DISCUSSIONS

Public Seems to Back Shamir in His Approach to Peace on Eve of His U.S. Trip

By JOEL BRINKLEY

Special to The New York Times

JERUSALEM, April 1 — An overwhelming majority of Israeli Jews oppose peace negotiations with the Palestine Liberation Organization at this time, but more than half say they would favor talks later if the P.L.O. were to moderate its behavior, according to a poll conducted here for The New York Times.

In December, the P.L.O.'s chairman, Yasir Arafat, said that he recognized Israel's right to exist as a state in the Middle East. The statement, demanded by the United States before it would begin a dialogue with the P.L.O., was widely viewed as a significant gesture of moderation.

But most Israelis were found to be skeptical. Only 7 percent of those polled said they believed that the P.L.O. had done enough to prove that it was interested in peace with Israel. But just slightly more than half expressed the view that Israel had also done enough.

Jews Surveyed

Those are among the findings of a national opinion poll conducted for The Times by the Hanoch Smith Research Center, a prominent Israeli polling concern. Many of the questions asked had not been asked in previous polls.

The house-to-house survey of 1,096 Israeli Jews was taken March 23 through 28 and has a margin of sampling error of plus or minus 3 percentage points. Political polls here almost always survey just the nation's Jewish population, about 3.5 million people; the 700,000 Israeli Arabs, who are often suspicious of pollsters' questions, were not surveyed.

Most of the results support the positions of Prime Minister Yitzhak Shamir on the eve of his visit to Washington next week, where he will present his plan for regional peace to officials of the Bush Administration. When told of the poll's results, he was elated.

"I was sure all the time that this was the way people were thinking," he said with a broad smile.

A Sense of Inevitability

These were some of the major findings of the poll:

¶ A substantial minority of Israelis Jews, 44 percent, said they thought a Palestinian state in part or all of the West Bank and Gaza Strip was inevitable in the next 10 or 20 years, no matter whether they approved of the idea. Almost two-thirds, 62 percent, say that talks with the P.L.O. are inevitable in the next five years.

¶ About 4 percent of the Israeli public said they believed that the Palestinians would be satisfied with what Mr.

Continued on Page 18, Column 1

Areh Mekele

Most Israelis Oppose Talks With P.L.O. Now, Poll Says

Continued From Page 1

Shamir proposed, something less than a Palestinian state.

The Prime Minister's right-wing Likud party is stronger than it has been in at least 10 years, while the opposition Labor Party is at its weakest point ever. Thirty-seven percent of the public said it would vote for Likud if elections were held today, as against 27 percent for Labor. In the last election, on Nov. 1, 1988, there was a near tie, with Likud winning 34 percent and Labor 32 percent.

Almost 70 percent said they believed that the Arabs would "commit a holocaust against the Jews in Israel," if they could.

Still, the survey shows that 58 percent, the highest number since the question was first asked almost six years ago, say they would be willing to open talks with the Palestine Liberation Organization "if the P.L.O. officially recognizes Israel and ceases terrorist activities."

A year ago, only 53 percent agreed. And in April 1987, the most recent time the question was asked before the Palestinian uprising began the following December, only 42 percent agreed.

Mr. Shamir opposes negotiations with the P.L.O. at any time, under any circumstances. He and aides have been trying, without success, to find authoritative Palestinian representatives who are not affiliated with the P.L.O.

P.L.O. Influence Conceded

"I am not very optimistic on this," Yossi Ben-Aharon, the Prime Minister's chief of staff, said last week. "The P.L.O.'s hold on them is much stronger than ours."

But much of the Israeli public maintains hope: 64 percent said they thought it was "possible to conduct peace negotiations with Palestinians who are not connected with the P.L.O."

As the survey was being taken last week and the week before, the news media here were filled with accounts of an Israeli intelligence report saying that the nation had little choice but to talk to the P.L.O. if it hoped to bring the Palestinian uprising to an end.

The intelligence report also concluded that the P.L.O. has undergone a genuine change and is truly interested in a peaceful settlement with Israel.

But the survey shows a deep distrust

How the Poll Was Taken

The survey of Israeli public opinion is based on face-to-face interviews with 1,096 Jewish residents of Israel conducted March 23 to 28 except on the Sabbath.

Questions were prepared by The New York Times. The poll was then conducted for The Times by the Hanoch Smith Research Center of Jerusalem.

The sample is representative of Israel's adult Jewish population. Interviewing took place in all parts of the country, including 20 cities plus rural settlements, and among settlers on the West Bank. Arab residents of Israel were not questioned in the survey.

The results have been weighted by demographic factors and reported past voting in Israeli general elections to adjust for any variations in the sample.

In theory, in 19 cases out of 20, the results based on such samples will differ by no more than 3 percentage points in either direction from what would have been obtained by seeking out all adult Jewish Israelis.

The potential margin of sampling error for smaller groups is larger. For example, for supporters of the Labor Party it is plus or minus 6 percentage points, while for supporters of Likud it is plus or minus 5 percentage points.

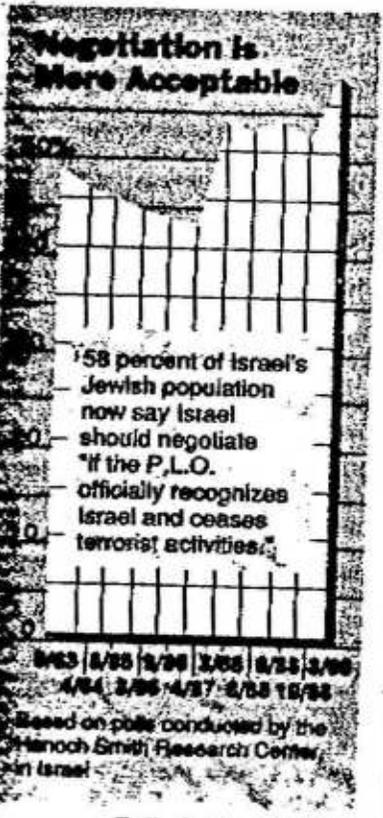
In addition to sampling error, the practical difficulties of conducting a survey of public opinion may introduce other sources of error into the poll.

Assisting The Times in this project was Prof. Asher Aron of the Graduate Center of the City University of New York and of Tel Aviv University.

of Mr. Arafat among Israeli Jews. When asked whether his "recent declarations constitute a basis for negotiations with the Israeli Government," only 18 percent said negotiations should now be started. Only 23 percent said they believe that he would be willing to make concessions in exchange for peace.

Even among people who said they identify with left-leaning political parties — the Labor Party and those parties to its left — only 41 percent said they favored talks with the P.L.O. now.

Hech
Mekel

The New York Times, April 2, 1989

Marginal Effect

Only 21 percent of the public believes that Mr. Shamir's much-promoted meeting with President Bush this coming week will lead to "significant movement in the peace process."

Asked how they thought the Prime Minister is handling the nation's foreign affairs, 49 percent said they approved — not a high number by American standards. But Mr. Shamir was delighted.

"If I could get 49 percent in the next elections — 49 percent in our country is fair enough."

Most of the survey questions, prepared by The New York Times, dealt with peace and security issues — problems preoccupying the country now, and the principal subject for discussion when Mr. Shamir visits Washington next week.

In an interview Friday, Mr. Shamir said that under his plan for bringing peace to the region he would propose elections so that West Bank and Gaza Strip residents could choose representatives for peace talks with Israel — but only after the Palestinian uprising ends.

He would try to raise \$500 million from foreign governments to renovate refugee-area housing for about 350,000 Palestinians in the territories.

And he would call for a peace conference between the signers of the Camp David agreement: Egypt, Israel and the United States.

A large majority doubt that a state would be enough for Palestinians.

In the long term, Mr. Shamir said he would grant West Bank and Gaza Palestinians limited autonomy for five years, after which the final status of the territories would be subject to further negotiation — the Camp David formula, first devised in 1978. But Mr. Shamir says he would not agree to give up any territory in those negotiations, and he adamantly opposes the establishment of a Palestinian state on any part of the West Bank or Gaza.

A large majority said they believe that the Palestinians would not be satisfied with their own state in the West Bank and Gaza either; 42 percent say they think the Arabs want nothing less than to establish a new state in all of Israel, and another 23 percent say they think the Arabs want a state in at least part of Israel.

Only 37 percent said they thought it was possible for Israel to live in peace with a Palestinian state in part of the West Bank and Gaza. But 54 percent said Israel should be willing to give up some territory in exchange for "suitable guarantees," up from 41 percent two years ago.

In the survey, which was conducted in Hebrew, the West Bank was referred to as Judea and Samaria, the biblical names officially used by the Israeli Government.

Only 14 percent of those questioned think that the army should continue its approach to quelling the uprising, one that emphasizes the use of force. The army's sometimes brutal tactics have been the subject of wide international criticism. But 51 percent said the army

should use "stronger measures," while 26 percent said Israel should "lessen the contact between the security forces and the residents."

An overwhelming 72 percent of the population saw no contradiction between the army's handling of the uprising and "the nation's democratic values."

Thirty-eight percent said they would consider deporting the Palestinian residents from the occupied territories if peace cannot be found while 51 percent oppose. Fifty-four said they thought the frequent meetings abroad between left-wing Israelis and P.L.O. representatives "are working against the Israeli Government."

Israelis do not have much faith in the West. Sixty-one percent said they believed that "Western countries are more interested in placating the Arabs and Palestinians than in insuring Israel's security." But the survey suggests a more benign view of the United States.

Forty percent said they approve of the dialogue between the United States and the P.L.O., while 49 percent disapproved.

American Aid

The United States provides Israel with \$3 billion a year in economic and military aid, about 10 percent of the nation's budget. And as Israel's image in the United States has suffered with its approach to quelling the Palestinian uprising, there has been some talk in the United States that the aid might be reduced sooner or later.

Eighty-one percent of Israelis interviewed said they believe that the American aid is "vital to the well-being of Israel's citizens" while 3 percent said it was "not vital."

Still, the public was almost evenly split on whether "the United States has the right to try to influence Israeli policy" because of the aid it gives. Forty-seven percent said the United States has the right while 48 percent said it does not.

Areh
mekel

THE NEW YORK TIMES, SUNDAY, APRIL 2, 1989

Flexibility and Concern

Percentages of Israel's Jewish population.

Support for Possible Negotiations	Total	Views of supporters of:			
		Left parties	Labor	Likud	Right parties
Say that negotiations should be started on the basis of Yasir Arafat's recent declarations	18%	52%	37%	6%	5%
Say that if the P.L.O. officially recognizes Israel and ceases terrorist activity, Israel should conduct negotiations with them	58	94	78	49	29
Concern Over Arab Intentions					
Perceive that Palestinians in the uprising want an independent state plus all of Israel in the long run	42	15	20	47	70
Say that the Arabs would commit a holocaust against the Jews in Israel if they could	68	35	48	81	87
Expectations for the Future					
Foresee talks between Israel and the P.L.O. in the next five years	62	84	75	55	47
Foresee a Palestinian state in part or all of the West Bank and Gaza Strip in the next 10 or 20 years	44	70	61	32	31

Based on personal interviews with 1,096 adult Jewish residents of Israel, conducted March 23 to 28 for The New York Times by Hanoch Smith Research Center. Supporters of other parties, including religious parties, are not shown.

Mubarak Rejects Shamir's Request for Talks in Washington

By THOMAS L. FRIEDMAN
Special to The New York Times

WASHINGTON, April 1 — President Hosni Mubarak of Egypt has rejected a request by Prime Minister Yitzhak Shamir of Israel to get together for an informal meeting this week in Washington, where they will both be holding talks with President Bush, Egyptian and Israeli officials said today.

Mr. Shamir, who as Prime Minister has never met with the Egyptian President, wanted to take advantage of the fact that they would both be in Washington to hold bilateral talks, or even a ceremonial three-way meeting with President Bush to celebrate the 10th anniversary of the Camp David peace treaty, said Avi Pazner, an aide to Mr. Shamir.

Mr. Mubarak meets with President Bush at the White House on Monday. Mr. Shamir arrives in Washington on Tuesday in preparation for his meetings with Secretary of State James A. Baker 3d on Wednesday and with President Bush on Thursday.

"We asked the Egyptians through their embassy in Israel whether Mubarak could stay a day later or Shamir could come to Washington a day early, so they could get together," Mr. Pazner said here today. "Since we are celebrating the 10th anniversary of Camp David, we thought it would be an excellent opportunity. Mubarak said no. I don't think this is good news. He is ready to talk with the whole world and not ready to talk to Shamir."

Mubarak Not Convinced

An Egyptian official said the reason Mr. Mubarak did not want to meet with Mr. Shamir was because he was not convinced that the Israeli was bringing any serious new proposals to Washington for breaking the Middle East impasse. The Egyptian leader felt that even an informal get-together with Mr. Shamir might be construed in the Arab world and by the Egyptian public as an endorsement of present Israeli peace proposals.

Mr. Mubarak's inclination not to meet with Mr. Shamir was apparently reinforced when Cairo heard about the Israeli leader's peace proposal to allow

Palestinians in the West Bank and Gaza Strip to hold elections only after they halt their uprising.

"All that the Israelis are offering now are rehashed formulas that have been tried and failed before," the Egyptian official said. "President Mubarak did not want to give the impression that we are endorsing the whole process with our blessing in front of the Arab world and giving support to the thing. If Mr. Shamir will really come up with some meaningful new ideas, Egypt will respond. Shamir wants appearances without substance, and we will not give that."

Administration officials have declined to comment in any way on Mr. Shamir's latest proposals, which he laid out in an interview published Friday in The New York Times, for holding elections in the occupied territories.

But it is understood that the White House is likely to tell Mr. Shamir that while his election idea is a positive and interesting one, it is also not sufficient. Mr. Bush is known to be acutely disturbed by the images of Israeli soldiers shooting or beating Palestinian civilians in the occupied territories, a point he is certain to convey to the Israeli leader.

U.S. Urges More Steps

While the President is expected to encourage Mr. Shamir's election idea and make it clear that the Administration is ready to work closely with him, he is also expected to leave the unmistakable impression that Israel has got to take some other serious, concrete steps to change the atmosphere in the West Bank and Gaza to break the current deadlock.

Bush aides have said they are determined to make sure that Mr. Shamir does not return to Israel thinking that Washington approves of everything he is doing or proposing, as has happened several times during the Reagan Administration.

Administration officials are certainly hoping that these are more de-

Associated Press

President Hosni Mubarak of Egypt, who rejected a request by Prime Minister Yitzhak Shamir of Israel to meet this week in Washington, where both will be holding talks with President Bush.

tails to Mr. Shamir's "new ideas" than he indicated in his interview. Mr. Pazner, his spokesman, said there were. At the same time, though, Mr. Pazner said the centerpiece of Mr. Shamir's visit would be to explain to the Administration that "the P.L.O. is not a partner for anything."

"He wants to discuss alternatives to the P.L.O.," Mr. Panzer said.

Mr. Pazner made clear that the Prime Minister was "not coming to speak about the final status" of the West Bank and Gaza Strip. Rather, he is coming to talk about "interim solutions."

The Administration has been telling Israel that it must begin thinking not only about steps to change the atmosphere on the ground right now, but also general ideas about a final settlement, so neither side is left to believe that any

small confidence-building measures taken now would be an end in themselves.

Administration officials seemed somewhat baffled at why Mr. Shamir would have outlined in a newspaper interview the proposals he intended to present to Mr. Bush for holding elections in the occupied territories when the violence there stops. Up to now, Mr. Shamir had been keeping his ideas so secret that members of his Cabinet reportedly did not know what he intended to carry to the United States.

This was building a certain drama in Israel and Washington that he was planning to come up with something very original, something more than just a proposal for future elections. To insure that Mr. Bush would not be taken by surprise by Mr. Shamir's proposals, the Israelis agreed to give the Administration an advance look at them by Tuesday, the day before the Prime Minister meets with Secretary of State Baker.

The Israelis told the Administration that they would not give them, or the world, an advance look before then because they did not want Mr. Mubarak to criticize their ideas when he meets Mr. Bush Monday. Then, for reasons that no one in the Administration seemed able to explain, Mr. Shamir laid them out in an interview Friday.

Palestinian Killed by Troops And Another Dies of Wounds

JERUSALEM, April 1 (AP) — Israeli soldiers shot and killed a Palestinian today in a clash in the village of Bethany in the occupied territories, and another reportedly died of wounds inflicted by Jewish settlers, the army and Arab hospital officials said.

The military said the victim in Bethany was shot when a group of Palestinians stoned an Israeli Army jeep patrol and slightly injured two soldiers. Arab reporters identified the Palestinian as Akram Mustafa Mahmoud Yassin, 24 years old, and said he was shot in the heart.

Handwritten note: From Mubarak

היין הכי קטן
(אולי)

יציאת יהודים מברדה"מ: סיכום נקודות להצגת הנושא
בפני הנשיא ובפני מזכיר המדינה

- בתנאים הקיימים מתאפשרת יציאה כמעט חופשית של יהודים מברדה"מ. למעלה מ- 90 אחוז מביניהם נושרים לארה"ב.
- מנקודת דאותה של ישראל, הבעיה המרכזית היום היא השימוש לדעה באשרות ישראליות, בסיוע ובגיבוי אמדיקני, לצורך הגירת יהודים מברדה"מ לארה"ב.
- הפתרון העונה על האינטרסים של מדינת ישראל ושל ממשל ארה"ב (המעוניין בצמצום מספר המהגרים מברדה"מ) גם יחד הינו:
 - א. העברת הטיפול האמדיקני בתהליך ההגירה של יהודים הרוצים להגר לארה"ב מאיטליה לשגרירות ארה"ב במוסקבה בלבד. הטיפול האמדיקני ייעשה על יסוד דרישות ואשרות כניסה אמדיקניות בלבד (ולא ישראליות כנהוג עד עתה). יש לבטל את תחנות המעבר של הנושרים בווינה ובאיטליה.
 - ב. יהודים סובייטים המחזיקים בהתרי-כניסה לישראל יהגרו לישראל בלבד.
- ישראל אינה מתנגדת להגירת יהודים מברדה"מ לארה"ב, אך על כל יהודי החפץ במסלול זה לפנות לשם כך ישירות לשגרירות ארה"ב במוסקבה.
- פתרון דו-מסלולי (two track system) יאפשר לכל יהודי בברדה"מ לבחור את ארץ היעד שלו, מבלי לנצל לדעה את המסמכים ואת רצונה הטוב של ישראל.
- ארה"ב תאלץ להתמודד עם דרישות תקציביות כבדות ביותר אם היא תמשיך להעניק מעמד "פליט" (המלווה במימון ממשלתי) לכל מהגר שיצא מברדה"מ.
- במסגרת יחסי הידידות בין ארה"ב וישראל, עליהן להגיע לפתרון אשר ישביע את רצונן של 2 המדינות ויהיה לטובת יהודי ברה"מ לטווח הארוך:
 - ישראל חפצה בעליה. הנשירה שמה ללעג את המאמץ הישראלי למימוש הזכות לעליה לישראל לכל יהודי.
 - ארה"ב מעונינת בפתרון הומניטרי לפליטים מארצות רדיפה ומצוקה ובהגעתם לעולם החופשי. דאגת ארה"ב מתפרשת על פני קבוצות ממדינות רבות בעולם. אין ביכולתה של ארה"ב מבחינה אנושית וכספית לקלוט את כל המהגרים החפצים להקלט בגבולותיה.
- הגברת עליית יהודים מברדה"מ לישראל תתאים להשקפותיהן של ארה"ב וישראל ותשמש את האינטרסים של שתי המדינות. זאת במסגרת המושג, המקובל כיום בנושא ההגירה, של "חלוקה בי"ל של הנטל" (International burden-sharing).
- ישראל נפגעה קשות מכך שיהודים, אשר בפניהם נפתחו שעריה, הפכו לפליטים. מעמד "פליט" אינו מוצדק לגבי יהודים סובייטים בתנאים הנוכחיים בברדה"מ: אין הם נרדפים, אין צורך "להציל" אותם, הם חופשיים לצאת ולהכנס לברדה"מ כתיירים, והתנאים בברדה"מ נהיו ליברליים יותר.
- לפיכך, יש לאפשר ליהודים היוצאים מברדה"מ לבחור בין (א) עליה לישראל לבין (ב) הגירה על בסיס כלכלי (economic migrants) לארצות המערב.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

יציאת יהודים מבר"מ:

סיכום נקודות לדיון עם ארגונים יהודיים בארה"ב

- יציאתם של יהודי ברה"מ התאפשרה במשך השנים הודות למאמץ המשותף של ישראל ושל התנועה העולמית שפעלו להביא לעלית יהודים לישראל תחת הסיסמה: "שלח את עמי למולדתו".
 - כיום מתאפשרת יציאה כמעט חופשית של יהודי ברה"מ. אך אל לנו לוותר על שיתוף הפעולה בינינו: עלינו לפעול במטרה משותפת של הבטחת עתידו של העם היהודי.
 - קליטת עליה היתה יעד מרכזי של ישראל מאז קום המדינה. יהדות התפוצות סייעה בעבר וממשיכה לסייע לבניית מדינת ישראל על ידי תמיכה בקליטת עליה. עצם קיומה של מדינת ישראל באה להבטיח שיהודים לא יצטרכו עוד להסתובב בעולם נטושים ללא מפלט.
 - ישראל מעוניינת לשמור על הזהות הלאומית של המיעוט היהודי בברה"מ, כאשר במערב קיימת סבירות גבוהה שמהגרים מברה"מ יתבוללו ויעלמו מהמפה היהודית.
 - אין הצדקה למדיניות ולנוהלי היציאה הנוכחיים. יהודים יוצאים מברה"מ על סמך שימוש כוזב בהזמנות מישראל והיתרי יציאה לישראל. הנשירה שמה ללעג את המאמץ הישראלי למימוש הזכות לעליה לישראל לכל יהודי - מאמץ שיהדות העולם היתה שותפה לו כל השנים. ישראל נפגעה קשות מכך שיהודים, אשר בפניהם נפתחו שעריה, הפכו ל"פליטים".
 - יהדות ארה"ב דוגלת בעיקרון "חופש הבחירה" (Freedom of Choice) ליהודים היוצאים מברה"מ. מושג זה אינו קיים באופן אבסולוטי ע"פ החוק והנוהל הבי"ל, אך ניתן להגיע להסדר שיאפשר "חופש בחירה", מבלי לפגוע בשום צד.
 - ישראל אינה מתנגדת להגירת יהודים מברה"מ לארה"ב, אך על כל יהודי החפץ במסלול זה לפנות לשם כך ישירות לשגרירות ארה"ב במוסקבה. במיוחד, כל יהודי בעל קרובים מידיים בארה"ב דשאי ע"פ החוק האמריקני להגר לארה"ב ללא הגבלות.
 - הפעלת "שיטת שני המסלולים" מהווה פתרון התואם את אינטרסים של ישראל וארה"ב כאחד, ומהווה המוצא היחיד לאילוצים הכספיים הן של הממשל והן של האידגונים היהודיים: הטיפול במהגרים ייעשה בברה"מ בלבד (ולא באיטליה) ועל יסוד דרישות והיתרי-כניסה של מדינת יעד ההגירה הסופי, לשם הגירה ישירה מברה"מ למדינות היעד בלבד.
 - המשך מימון הנשירה, בהיקף הולך וגובר, יביא לקיצוץ בהקצאות המגבית היהודית המאוחדת לישראל, ויפגע בכלכלתה. זה בניגוד לשיתוף הפעולה המסורתי בין ישראל ויהדות התפוצות.
 - יהדות ארצות הברית המאורגנת פוגעת קשות במדינת ישראל ובעתיד העם היהודי בכך שהיא תובעת מהממשל האמריקני הגדלת מכסות ה"פליטים" עבור נושרים מברה"מ. בכך היא מסייעת בהעברת יהודים מגולה אחת לגולה אחרת. עתידם של יהודי ברה"מ כיהודים אינו ב-Brighton Beach - שם הם מיועדים להתבולל.
- מעמד "פליט" אינו מוצדק לגבי יהודים סובייטים בתנאים הליברליים בברה"מ כיום: הסכנה איננה מפני המשטר הסובייטי, ואם בכלל יש צורך להצילם - הם חופשיים לבחור בין עליה לישראל לבין הגירה לארה"ב בתור economic migrants.
- סיכומו של דבר, בקשתנו היא לחדול מהפעלת לחץ בלתי מוצדק על הממשל להגדלת המכסות השונות לגבי מהגרים יהודים.

יציאת יהודים מבריה"מ: נייר רקע

א. נשירת יהודי בריה"מ לארה"ב

- פעילותם, לדוב המזיקה, של ארגונים יהודיים בעלי ענין, שהחלה כבר בשנות השבעים, גרמה לנשירה מאסיבית של היהודים היוצאים מבריה"מ באשרות ישראליות (ראה נספח א'). יהודים רבים, שמספרם הלך וגדל, אשר בקשו וקבלו הזמנות מישראל והיתרי כניסה לישראל הפכו, בשל התערבות הארגונים האמורים, ל"פליטים". למעשה, זו הפעם הראשונה מאז קום המדינה, שיהודים מקבלים מעמד "פליטים" כשערי מדינת ישראל פתוחים לפניהם.

א. מכלל היהודים שיצאו בשנת 1988 מבריה"מ, באשרות ישראליות, 88.5% נשרו למערב (רובם לארה"ב).

ב. משלהי 1988 גדל, בהתמדה, שיעור הנשירה בקרב היוצאים, והגיע לכ-92% נשירה.

ג. להערכתנו יצאו בשנת 1989 מבריה"מ באשרות ישראליות כ-55,000 יהודים. באם לא ייעצר תהליך הנשירה, למעלה מ-90% מהם צפויים לנשור למערב.

- נשירת יהודי ברה"מ מתאפשרת כיום בשל מערכת גורמים המעורבים ישירות בתהליך - ארה"ב, הולנד, וארגונים יהודיים בארה"ב. תהליך הנשירה מתאפשר בשל:

א. סירוב הולנד לשתף פעולה עם ישראל בסוגיית הטיסות דרך רומניה. הולנד מסרבת לממש את החלטת ממשלת ישראל מ-19.6.88 להעניק ליוצאים באשרות ישראליות ויזות מעבר לבוקרשט בלבד, למניעת ניצול האפיק הישראלי לשם נשירה.

ב. ממשל ארה"ב, אשר יוצר, בפועל, את התנאים התחוקתיים והמעשיים למימוש הנשירה לארה"ב. זאת, למרות שחלק מהגורמים בממשל מעוניינים, בין היתר משיקולים כלכליים, להפסיק את התהליך.

ג. ארגונים יהודיים המטפלים בפועל בנשירה/קליטה של המהגרים בארה"ב - היאס והפדרציות היהודיות בארה"ב - מפעילים לחץ על ממשל ארה"ב לקיים בארה"ב תנאים, במסגרת החוק, להרחבת מכסות הפליטים של יוצאי ברה"מ.

- תהליך הנשירה למעשה מתבצע כיום בווינה. הנושרים, היוצאים באשרות ישראליות והמצויידיים בהתרי-כניסה לישראל, מועברים לטיפול היאס וג'וינט, ומצבם בפועל משתנה מ"מהגרים לישראל" לאנשים חסדי אזרחות. אובדן האזרחות, מבחינה משפטית, חל בעת היציאה מגבולות ברה"מ. בסיוע הארגונים ובגיבוי ממשל ארה"ב, מועברים אלה לאיטליה לטיפול בהגירה לארה"ב (מיעוטם מהגרים למדינות מערביות אחרות). כיום ממתנינים בפדרי רומא כ-8,000 יהודים לאשרות כניסה לארה"ב על בסיס מעמד פליט. ארגונים יהודיים מסוימים משפיעים על הנושרים, בעת שהותם ברומא, שלא להגר לארה"ב אלא במעמד פליט, שכן מעמד זה מעניק להם יתרונות כלכליים והקלות בתהליך ההתאזרחות.

- ב. עמדות הצדדים המעורבים
- ישראל - מציגה עמדה, אשר אינה שוללת את עקרון "חופש הבחירה" ליהודי ברה"מ, אלא מתנגדת להונאה שבניצול האפיק הישראלי לשם "נשירה" למערב. צפוי בקרוב חוק הגירה סובייטי חדש, שיאפשר הגירה חופשית, אשר ישווה את תנאי ההגירה למערב עם תנאי ההגירה לישראל, ויאפשר בחירה חופשית של יעד ההגירה עוד בברה"מ. בתנאים אלו, ישראל חותרת ליישום "שיטת שני המסלולים", למניעת תופעת הנשירה, כאשר:
- א. הטיפול בתהליך ההגירה של יהודי ברה"מ למערב (ובעיקר לארה"ב) יתבצע בברה"מ ועל יסוד דרישות ממדינות היעד והתרי-כניסה למדינות היעד.
- ב. יהודי ברה"מ, אשר מטפלים בהגירתם באפיק הישראלי, יהגרו לישראל בלבד, דרך בוקרשט, ובתנאים המתאימים - בטיחות ישירות מברה"מ לישראל. קרי - בעלי אשרות ישראליות לא יוכלו לפנות לארה"ב בבקשה להגירה, לא בברה"מ ולא מחוצה לה.
- הולנד - פועלת, במפורש, לקידום האינטרסים שלה, על חשבון האינטרסים של ישראל, וזאת חרף עמדתה המפורשת של ישראל וחרף העובדה שמתפקדה לייצג את האינטרסים המדיניים של ישראל בברה"מ. זאת בניגוד מוחלט לנוהל הבינ"ל. הולנד:
- א. דחתה פניה ישראלית באשר למהות הטיפול ב"נשירה", בטענה שהמהלך הישראלי יפגע ב"חופש הבחירה" של היהודים ויצמצם את מספר היהודים היוצאים מברה"מ.
- ב. מאפשרת ניצול לרעה של המנדט הישראלי ליצירת תנאים לניצול האפיק הישראלי לשם המשך ה"נשירה" - מחד, ולשם הגירת לא-יהודים באשרות ישראליות ועל סמך דרישות ישראליות מזויפות, בשת"פ עם האינטרס הסובייטי (מעניינם של הסובייטים להפטר מגודמים בלתי-רצויים [דיסידנטים וחברי כתות דתיות] והם מעדיפים הגירתם באפיק הישראלי המקובל) - מאידך.
- ג. מנצלת את המנדט הישראלי (טיפול קונסולרי ביהודים היוצאים) להשגת יתרונות מדיניים ומודיעיניים, וכן מעמד חשוב בקהילה הדיפלומטית, לקידום האינטרסים שלה.
- להערכתנו, כל עוד הולנד מחזיקה במנדט הישראלי, היא לא תשנה, מיוזמתה, את עמדתה הנוכחית. הולנד מעדיפה את הנצחת המצב הקיים ו/או פתרון ישראלי מול גורמים מעורבים אחרים (ברה"מ, ארה"ב, ארגונים יהודיים). לא ברורה עמדתה הצפויה היה ותתגשם החלטה ישראלית סופית למימוש תכנית הטיסות דרך רומניה.
- מדינות מערביות אחרות - גם אם יוחלט ע"י ישראל לממש את תכנית הטיסות דרך רומניה, עדיין קיימות דרכים לעקיפת ישראל באמצעות מדינה שלישית (כגון אוסטריה), העלולה להעניק ויזת-מעבר ליוצאים, אשר להם מובטחת קליטה במדינה שלישית, ללא צורך בהתר כניסה לישראל. השינויים הצפויים בחוק ההגירה הסובייטי יפשטו את הנוהלים למימוש אפשרות כזו.

- ארצות הברית
- ארה"ב הינה יעד ההגירה הסופי והמועדף של מדבית הנושרים. לפיכך, מודגש משקלה המכריע בנושא.
 - הביקוש להגירה מברדה"מ לארה"ב, בשנת 1989, צפוי להגיע, בתנאים הקיימים, לכ-70,000 נפש ויותר (כאמור, מהם כ-55,000 יהודים). חוק ההגירה הסובייטי הצפוי (שיאפשר הגירה חופשית), עשוי להגדיל מספר זה באורח ניכר.
 - כמענה לביקוש הנוכחי, אמנם קיימת אפשרות להגדלת מכסות ההגירה מברדה"מ לארה"ב (ראה נספח ב), אך היה ויגדל הביקוש, תאלץ ארה"ב להתמודד מחדש עם סוגית מכסות ההגירה מברדה"מ.
- ארה"ב תאלץ להתמודד עם הבעיות הבאות:
- (1) לחצים ואילוצים פנימיים (ובעיקר - לחצי הלובי היהודי האמריקאי רב ההשפעה) להגדלת מכסות "פליט" (במימון מלא) ליוצאי ברה"מ.
 - (2) פגיעה קשה בתדמיתה של ארה"ב בשל הצגתה (בהסברה סובייטית, אך גם בדעת הקהל מחוץ ומבית) כמדינה המגבילה את חופש ההגירה לתחומיה, ומאלצת "פליטים" לשהות תקופה ממושכת "עזובים" במקומות מעבר באיטליה.
 - (3) התגברות הבעיות התקציביות הקשות בקליטת המהגרים מברדה"מ.
 - (4) השינויים בברה"מ, לכוון הדמוקרטיזציה והליברליזציה, שוללים את הבסיס להענקת מעמד "פליט" ויחס מועדף ליוצאי ברה"מ.
 - (5) הגדלת מכסות ההגירה של יוצאי ברה"מ (בין היתר על חשבון מכסות ה"פליט" ממדינות אחרות, כגון דרום-מזרח אסיה ואמל"ט) מתנגשת עם האינטרס האמריקני התומך, במשור ההסברתי, בפתרון מכלול הבעיות והלחצים של מהגרים ממדינות המצוקה.
- בממשל ארה"ב קיימים אינטרסים סותרים: בחלקם מעדיפים, כנראה, משיקולים חברתיים/פוליטיים, את המשך ההגירה היהודית האיכותית מברדה"מ על פני מהגרים ממדינות אחרות, ובחלקם מתנגדים לכך, בעיקר משיקולים כלכליים ובשל הצורך הפוליטי להתחשב בלחצי מהגרים ממדינות אחרות.
 - להערכתנו, המוצא שיענה על האינטרסים של ארה"ב (ובעיקר בשל העלות הגבוהה של מימון הנשירה) הינו "שיטת שני המסלולים", תוך פתרון הבעיה מול הגורמים היהודיים מבית. עם זאת, אין להוציא מכלל אפשרות שיהיו גורמים בממשל שישקלו ניצול סוגית הנשירה כמנוף לחץ על ישראל בהקשרים אחרים.
 - גורמים יהודיים במערב/ארה"ב - מנהיגות יהדות המערב וארה"ב תומכת, ברובה, בפתרון ב"שיטת שני המסלולים" ואף מסכימה שקיים ניצול לדעה של האשרות הישראליות לצורך "נשירה". עם זאת, חלק מהגורמים היהודיים פועלים מטעמי מדיניות פנים-קהילתית ומשיקולי דעת-קהל בעקיפין או במישרין, לפגיעה באינטרס הישראלי ולהנצחת תופעת ה"נשירה".

ג. התפתחות אחרונות בארה"ב

- (1) לאחרונה הוגדלו, במספר שלבים, מכסות ה"פליט" ליהודים יוצאי ברה"מ, ממכסה מקורית של 16,000 נפש לשנת תקציב 1989. (ראה נספח ב').
- (2) מכסה בלתי-מנוצלת של 7,000 פליטים מזרוע-מזרח אסיה הועברה לפליטים מברה"מ (3,000 במימון מלא). צעד זה גרם לקהילה היהודית בארה"ב להרגשת אי-נוחות, והיא דרשה מיכסה ליהודי ברה"מ שלא תפגע ולא תהיה "על חשבון" שום קבוצה לאומית אחת.
- (3) שר החוץ בייקר ב-14.3.89 ביקש מהקונגרס, בשם הממשל, הקצבה נוספת לשנת התקציב 1989 בסך 100 מליון דולר, למימון תוספת 12,000 "פליטים" יהודיים מברה"מ. צעד פתאומי זה נעשה באורח "משבר" - עקב "פקק" הנושרים "התקוע" בלדיספולי. חבר הקונגרס גילמן (רפובליקני) דוחף את ההצעה בשם הממשל, וכדובר "ידידי-ישראל" בקונגרס. לכתחילה תוכנן שסכום זה יהווה חלקו של מחמ"ד, ותהיה תוספת של גורמים אחרים (משרד הרווחה והבריאות וכו'); נכון לעכשיו, סכום ה-100 מליון יהיה סה"כ תוספת ההקצבה לפליטים. תומכי התוספת טוענים שניתן למצוא מימון להצעה. מקורות אחרים בקונגרס טוענים שאין סיכוי למימון זה.
- (4) במקביל, לאחרונה הסכימו ארה"ב וברה"מ להגדיל את מספר עובדי השגרירות שלהם. בין היתר מתוכנן שיגור פקידי נוספים משלטונות ההגירה האמריקניים (INS) למוסקבה (3 בשלב ראשון), לטיפול מזורז באזרחים סובייטיים שכבר קיבלו היתרי יציאה וממתינים לטיפול ולמימון אמריקני ולהיתר כניסה לארה"ב.
- (5) על-פי מדיניות הגירה חדשה הנבחנת ומתגבשת בארה"ב (הצפויה, ככל הנראה, להתפרסם ב-1.5.89 ולהכנס לתוקף ב-1.10.89), יוגבל מעמד "פליט". מעמד זה יוקנה רק ליוצאי ברה"מ שהוכחה רדיפתם בברה"מ (מאסדים ומעצרים בפועל), לבעלי המלצות משג' ארה"ב במוסקבה (עובדי ממשל ארה"ב או בעלי קשר עם מוסדות ארה"ב) ואפשרי גם לבעלי קרובים בארה"ב. תבוטל הקטיגוריה השישית למעמד פליט - "אינטרס לאומי" אמריקני - שעל פיה זכה אחוז ניכר של יהודים מברה"מ למעמד זה עד עתה. כל האחרים יורשו להגר לארה"ב במעמד מהגר. (הצעה זו גובשה ע"י שיפטר, ונתמכת ע"י דיוויד האריס מהועד היהודי האמריקני).
- (6) לקראת שנת התקציב 1990 מסתמנת, אם כן, נטיה לקלוט את מרבית יהודי ברה"מ על בסיס "מהגר" (ללא מימון ממשלתי). למטרה זו הוצעה חקיקה לאפשר את כניסתם של עד 30,000 מהגרים לארה"ב, ללא מעמד פליט ובמסגרת קטגוריה מיוחדת. צעד זה, אם יתממש, יהווה תפנית במדיניות הפליטים המסורתית של ארה"ב. במקביל, הוא ידרוש היערכות מצד ישראל לקליטת אותם מהגרים יהודיים מברה"מ אשר בהעדר מימון אמריקני יעדיפו לעלות לישראל.

ד. המלצות: נקודות להעלות בפני ממשל ארה"ב

- קליטת עליה היתה יעד מרכזי של ישראל מאז קום המדינה. קווי היסוד של הממשלה מ-22.12.88 מציגים בסעיף הראשון את שיבת תפוצות היהודים למולדת.
- עם פתיחת שערי בריה"מ בפני כמעט כל יהודי החפץ לצאת, השתנה מוקד הבעיה:
הבעיה העיקרית איננה עוד יציאת היהודים מבריה"מ (טיעון נגד הסובייטים), אלא עלייתם ארצה (טיעון כלפי הממשל האמריקני המסייע לנשידה ע"י הגדלת מיכסות הגירה והענקת מעמד פליט המלווה בהטבות. האידגונים היהודיים מעודדים את הנשידה ע"י הענקת סיוע לנושרים והפעלת לחץ על הקונגרס האמריקני).
- במסגרת יחסי הידידות בין ארה"ב וישראל, עליהן להגיע לפתרון אשר ישביע את רצונן של 2 המדינות ויהיה לטובת יהודי בריה"מ לטווח הארוך:
 - ישראל חפצה בעליה.
 - ישראל מעוניינת לשמור על הזהות הלאומית של המיעוט היהודי מבריה"מ, כאשר במערב קיימת סבירות גבוהה שמהגרים מבריה"מ יתבוללו ויעלמו מהמפה היהודית.
 - ארה"ב מעוניינת בפתרון הומניטרי לפליטים מארצות רדיפה ומצוקה ובהגעתם לעולם החופשי. דאגת ארה"ב מתפרשת על פני קבוצות ממדינות רבות בעולם, כולל פליטים מדרום-מזרח אסיה, מרכז אמריקה, ארמנים מבריה"מ. אין ביכולתה של ארה"ב מבחינה אנושית וכספית לקלוט את כל הפליטים החפצים להקלט בגבולותיה.
- הגברת עליית יהודים מבריה"מ לישראל תתאים להשקפותיהן של ארה"ב וישראל ותשמש את האינטרסים של שתי המדינות. זאת במסגרת הקונספציה של "חלוקה ב"ל של הנטל" (International burden-sharing).
- אין הצדקה למדיניות ולנוהלי היציאה הנוכחיים. יהודים יוצאים מבריה"מ על סמך שימוש כוזב בהזמנות מישראל והיתרי יציאה לישראל. הנשידה שמה ללעג את המאמץ הישראלי למימוש הזכות לעליה לישראל לכל יהודי.
- ישראל אינה מתנגדת להגירת יהודים מבריה"מ לארה"ב, אך על כל יהודי החפץ במסלול זה לפנות לשם כך ישירות לשגרירות ארה"ב במוסקבה. במיוחד, כל יהודי בעל קרובים מיזניים בארה"ב רשאי ע"פ החוק האמריקני להגר לארה"ב ללא הגבלות. היהודים אינם בוחדים בהליך זה כי אין הוא מעניק הטבות כספיות ומטיל את האחריות הכספית על הקרוב המזמין.
- הנשידה פוגעת באפשרות להשגת הסכמה סובייטית לתפיסת הגירת יהודי ברה"מ לישראל על בסיס לאומי (רפטריאציה).
- המשך מימון הנשידה, בהיקף הולך וגובר, יביא לקיצוץ בהקצאות המגבית היהודית המאוחדת לישראל, ויפגע בכלכלתה.

על ישראל לפעול מול ארה"ב:

- להפסקת ניצול לדעה של האפיק הישראלי (יציאה באשרות ישראליות) לצורך הגירה לארה"ב.
- להעברת הטיפול האמריקני ביהודים המעוניינים להגר לארה"ב, מאיטליה לשגרירות ארה"ב במוסקבה, וביטול תחנות המעבר בוֹיֵנָה ובאיטליה. זאת, תוך הדגשת המגבלות התקציביות הצפויות לארה"ב נוכח גל ההגירה הצפוי מבריה"מ, היה ולא ינקטו הצעדים האמורים.
- לשכנע את ארה"ב לקבל את הסדר "שיטת שני המסלולים" כפתרון התואם את האינטרסים של ישראל וארה"ב כאחד והמהווה המוצא היחיד לאילוצים הכספיים הן של הממשל והן של האירגונים היהודיים (קרי - הטיפול במהגרים ייעשה בבריה"מ בלבד ועל יסוד דרישות והתרי-כניסה למדינות יעד ההגירה הסופי, לשם הגירה ישירה מבריה"מ למדינות היעד בלבד).
- לביטול הענקת מעמד "פליט", באופן אוטומטי, ליהודים יוצאי ברה"מ. ישראל נפגעה קשות מכך שיהודים, אשר בפניהם נפתחו שעריה, הפכו במסלול ההגירה שלהם לפליטים. מעמד "פליט", המלווה בסיוע חומרי, אינו מוצדק לגבי יהודים סובייטים בתנאים הנוכחיים בבריה"מ:
- התנאי להענקת מעמד פליט ע"פ החוק האמריקני והב"ל הוא "חשש מבוסס-היטב מפני רדיפה". אין זה המצב היום בבריה"מ, למרות שקיים צורך מתמיד לערנות לגורלם של היהודים.
- אם אכן יהודי בבריה"מ מדגיש את עצמו "נרדף", הוא יקבל בברכה את האפשרות לבוא לישראל - מדינה יהודית דמוקרטית המוכנה לקלוט אותו. לא מתקבל על הדעת שאדם נרדף יעמוד על המקח באשר למדינת היעד ולמעמדו הטכני. כיום באיטליה מאות יהודים, שנשלל מהם מעמד פליט, מערערים על ההחלטה ואינם רוצים להגיע לארה"ב על תקן "Parole", מסיבות כספיות.
- עד כה נהגה ארה"ב בנדיבות יתר בהענקת מעמד פליט ליהודי בריה"מ בהשוואה לקבוצות אחרות. עדיפות זו במידה רבה הינה תוצאה של לחץ הארגונים היהודיים הפועלים משיקולים אינטרסנטיים.
- המצב אינו מוצדק לאור האופציה הישראלית הקיימת לגבי יהודי בריה"מ ולאור מצבים אובייקטיביים קשים יותר בהם נתונות קבוצות אחרות הבודחות ממשטרים רודניים ותלויות בלעדית בסיועה של ארה"ב.

- רבים מבין היהודים היוצאים מבדיה"מ כבר ביקרו בעבר כתיירים במסגרת "ביקורים משפחתיים" בארה"ב או בישראל. מצב בו יוצא אדם, מרצונו החופשי, את גבולות המדינה ה"רודפת", אינו מתישב עם הגדרתו כ"פליט". (במרוצת 1988, ביקרו כ- 8,500 יהודים מבדיה"מ בישראל כתיירים, ומספר גדול ביקר בארה"ב על בסיס זה -- כ 20,000 אזרחים סובייטים קיבלו ויזות לארה"ב למטרת מסחר או תיירות, כאשר אחוז גבוה מביניהם יהודים.)
- בכיוון השני, יהודים יוצאי בדיה"מ שהשתקעו בארה"ב ובישראל ערכו בבדיה"מ ביקורים משפחתיים פרטיים. הפרוצדורה לכך פשוטה ביותר. אם אכן אדם "חושש" מדדיפות, לא מתקבל על הדעת שיחזור ללא חשש לארץ ה"רודפת".
- מסתמנת נטיה בקרב ארגונים יהודיים וגורמים בקונגרס להמליץ על השהיית תיקון ג'קסון-ואניק. אם אכן המצב בשל לכך, אין זה מתישב עם ההשקפה שבדיה"מ היא מדינה המפעילה מדיניות של "רדיפת" יהודים.
- חל שיפור מסויים בבדיה"מ באשר לסובלנות כלפי תרבות יהודית. לדוגמה, בפועל אין השלטונות מתנכלים ליהודים העוסקים בהוראת ובלמוד עברית. כמו כן, בדיה"מ הפסיקה את בילול שידורי "קול ישראל" ב- 30.11.88.
- חל שיפור ביחסי בדיה"מ-ישראל. ישנם חילופי משלחות רשמיות, והציפיה היא לכינון יחסים דיפלומטיים. לאור המצב, אין זה סביר שמדינה שלישית תעניק מעמד "פליט" לאזרחים סובייטיים שיש להם "מולדת" משלהם אליה הם יכולים לפנות.
- לאור נימוקים אלה, יש לאפשר ליהודים היוצאים מבדיה"מ לבחור בין (א) עליה לישראל לבין (ב) הגירה על בסיס כלכלי (ולא מעמד פליט) לארצות המערב.

נספחים: א. טבלת יציאה מבריה"מ
ב. טבלת פוטנציאל הגירה לארה"ב

נספח א'

יצאה מבדיה"מ

1968 - 1988

ארמנים	גרמנים	מס. יוצאים		שנה
		אחוז נשירה	באשרות לישראל	
	594	-	223	1968
	310	-	2,979	1969
	342	-	1,027	1970
	1'145	1%	13,022	1971
75	3'420	1%	31,681	1972
185	4'493	4%	34,733	1973
291	6'541	19%	20,944	1974
455	5,985	27%	13,221	1975
1,779	9,704	49%	14,261	1976
1,390	9,274	51%	16,736	1977
1,123	8,455	59%	28,865	1978
3,581	7,226	66%	51,333	1979
6,109	6,954	66%	21,471	1980
1,905	3,773	81%	9,448	1981
338	2,071	73%	2,692	1982
193	1,447	71%	1,314	1983
88	910	63%	895	1984
109	406	70%	1,140	1985
247	931	77%	914	1986
3,296	14,488	75%	8,152	1987
10,876	47,723	90%	22,403	1988
**54,540	136,192	*	297,454	סה"כ
=====	=====		=====	

* מספר הנושרים בשנים 1968 עד 1987 היה 116,783
 מספר הנושרים בשנת 1988 היה 20,230 (ביניהם 3,442 לא יהודים)

** המספר כולל כ- 22,500 יוצאים ארמנים לא רשומים.

יציאה מבריה"מ

1988

באשרות ישראליות באשרות אחרות **

אדמנים	גרמנים	אחוז נשירה	יהודים	
809	1,655	70%	(40) 727	ינואר
1,129	2,253	79%	(40) 737	פברואר
989	2,681	78%	(35) 986	מרץ
1,091	2,909	83%	(71) 1,091	אפריל
1,461	3,140	91%	(110) 1,171	מאי
1,946	3,830	90%	(104) 1,498	יוני
442	4,445	92%	(320) 1,691	יולי
85	4,282	91%	(191) 1,925	אוגוסט
1,512	4,941	92%	(365) 2,368	ספטמבר
504	5,234	93%	(519) 2,587	אוקטובר
*** 779	5,060	94%	(547) 2,874	נובמבר
129	7,293	94%	(1,100) 4,748	דצמבר
<u>10,876</u>	<u>47,723</u>		<u>(3,442) 22,403</u>	סה"כ
=====	=====		=====	
(10,864)	(47,572)		(לפי נתוני הגרמנים)	

* סה"כ הנושרים בכל שנת 1988 20,230 איש
סה"כ העולים בכל שנת 1988 2,173

() מספר הלא יהודים שיצאו ע"פ הזמנות מישראל ובו יזה לישראל (והכלולים במספר היהודים היוצאים)

** הגירת יהודים ישירות לארה"ב:
אין נתונים מדוייקים על הגירת יהודים ישירות לארה"ב, או נתונים על הגירה לארצות מערביות אחרות.
- ינואר-דצמבר 87 יצאו 87 איש
- ינואר-מרץ 88 יצאו מעל 120 איש
- באפריל 88 יצאו 40 איש (במעמד פליט)
- במאי 88 יצאו 35 איש (במעמד פליט)
- ביוני 88 יצאו 85 איש (במעמד פליט)
- ביולי 88 יצאו 11 איש (במעמד פליט)
- באוגוסט 88 יצאו 0 איש (במעמד פליט) ו-13 (במעמד מהגר)
- בספטמבר 88 יצאו 53 איש (במעמד פליט)
- באוקטובר 88 יצאו 34 איש (במעמד פליט) ו-20 (במעמד מהגר)
- בנובמבר 88 יצאו 14 איש (במעמד פליט) ו-45 (במעמד מהגר)
- בדצמבר 88 יצאו 9 איש (במעמד פליט) ו-7 (במעמד מהגר)

*** 767 במעמד פליט ו-12 במעמד מהגר

יציאה מבריה"מ

1989

יציאת מבריה"מ באשרות ישראליות

<u>חודש</u>	<u>סה"כ</u>	<u>יהודים</u>	<u>לא יהודים</u>	<u>נושדים*</u>	<u>עולים</u>	<u>% עליה</u>
ינואר	3,307	2,778	529	3,094	213	6.4
פברואר	2,971	2,422	546	2,663	308	12.7

עליה דרך בוקרשט (המספר כלול במספר העולים)
 ינואר 113
 פברואר 196

יציאה מבריה"מ באשרות אחדות

יציאת יהודים ישירות לאדה"ב :
 ינואר 11 (כולם במעמד מהגר)

	<u>גרמנים</u>	<u>ארמנים</u>	
(45 במעמד פליט, 5 במעמד מהגר)	6,023	50	ינואר
(50 -" -" -" -" 10 -" -" -" -")	5,680	60	פברואר

* המספר כולל לא יהודים

נספח ב' - הערכת פוטנציאל מכסח ההגירה לארה"ב מברה"מ (לכל הלאומים)
 לשנת התקציב 1989 (1/10/88 - 1/10/89)

יהודים	ברה"מ	הגדרת המהגר
16,000	18,000 -	מעמד "פליט" (1) מכסה בסיסית (מ- 24,500 למזא"ד) -
3,000	7,000 -	תוספת ממכסות אחרות (מ- 1/89) -
12,000	12,000 -	תוספת עפ"י בקשת הממשל (3/89) -
31,000	37,000	טרם אושר). סה"כ
		מעמד מהגר (2) פתוח לבעלי קרובים מקרבה ראשונה בארה"ב (לפי הביקוש) לאחרים - הגבלה ל- 20,000 לכל מדינה (לפי קריטריונים)
	2,000 -	מעמד פארול (3) לחודש
	18,000 -	עד תום שנה תקציבית
50,000-כ	70,000 -	סה"כ כללי

(1) כולל הטבות מימון ואחרות.

(2) הגירה ללא הטבות יתר.

(3) כניסה לארה"ב במעמד נחות (בין היתר באשר לקבלת אזרחות ארה"ב) - למעשה, לא בשימוש רב כיום, כל זמן שתהיינה אלטרנטיבות כדאיות יותר.

serts that it speaks for the Palestinians in the West Bank and Gaza, has scorned any Israeli-inspired elections, as have Palestinians active in the uprising.

New Refugee Housing

In the interview, the Prime Minister repeated his refusal to negotiate or have any talks with the P.L.O., but he did not rule out the election of candidates who sympathize with the P.L.O.

Mr. Shamir, who spoke in English during the interview, said he also planned to raise about \$500 million from foreign governments that would be used to build housing for the 350,000 residents of refugee centers in the West Bank and Gaza Strip.

"This could be accomplished in more or less a decade," Mr. Shamir said, and "could contribute to a large extent to the creation of a different atmosphere in the territories."

"At the same time it will be a real solution of their problems," he continued.

No Compromise on P.L.O.

And he said he would call for "a meeting of the signatories of the Camp David agreement," Egypt, the United States and Israel, "to ask them to contribute to a beginning of talks and negotiations with Palestinian Arabs, to see what we can do together."

"These are the main points" of his

Continued on Page A7, Column 1

Continued From Page A1

proposals to end the Palestinian uprising, to open talks with Israel's Arab neighbors, and to "start talks on solutions for the problems of the Palestinians living under our rule," Mr. Shamir said.

Not among the points is any relaxation in Mr. Shamir's opposition to negotiations with the P.L.O. now or in the future. "It is known already that we are not ready to talk to the P.L.O.," Mr. Shamir said.

He also said he opposed the idea, suggested by American officials, of relaxing the Israeli presence in the occupied territories to improve the atmosphere for possible negotiations.

"The means we are taking" in the territories "are a result of attacks against us," he said. "We will stop all these means when the attacks end."

'My Way Will Take Longer'

Since he took office in Israel's new Government in December, Mr. Shamir has promised that he will devise a peace plan to present to the American Government, Israel's closest ally and financial benefactor.

In an interview with the newspaper Haaretz early this month, Mr. Shamir said he would take ideas to Washington that would "greatly satisfy the aspirations" of the Arabs and "bring about if not a complete resolution of the problem, at least a good part of it."

Today he said "I don't think one meeting in Washington" will solve everything.

On Monday, Secretary of State James A. Baker 3d said the Administration was "very anxious" that Mr.

2
3

908 - P1

191 - 211

69 - 62

The idea is scorned by the P.L.O.

Shamir bring "new ideas." To that, Mr. Shamir said: "These are new ideas. I never said it before."

Mr. Shamir has proposed renovating the Palestinian refugee camps before. Last fall, in fact, he suggested that an international conference be held to address the refugee situation. And although before today he had never endorsed the widely discussed idea of election in the territories, all along he has held to the Camp David agreement as the basis for his plan. Camp David calls for elections too.

"The main focus is not on new ideas," Mr. Shamir said. "What is needed is ideas that are realistic and reasonable. We are ready to go a long way to resolve the conflict."

"Many Palestinians will understand that my way will take longer. But it is the only realistic way."

Palestinians in the territories have made it clear that they do not intend to halt the uprising and would not vote in Israeli-sponsored elections in any case, unless the P.L.O. approved.

After Defense Minister Yitzhak Rabin proposed elections in the territories earlier this year, the P.L.O. said in no uncertain terms that it would oppose them. The group sees itself as the

only legitimate representative of the territories' residents.

The P.L.O. and many West Bank Palestinians have opposed the idea of renovating the refugee camps, too, since their aim has been to return the refugees to their original homes in what is now Israel.

"Maybe the P.L.O. will be against it, maybe," Mr. Shamir said. "But they will not be able to resist the readiness and willingness of the population to get this opportunity."

Elections to Have 2 Stages

To the likely blanket opposition from Palestinians and Arab governments to all his ideas, as long as the P.L.O. is excluded from the process, Mr. Shamir said: "They will have to choose. We are ready to go forward and satisfy a great part of their aspirations. But we are determined not to do it with the P.L.O."

Mr. Shamir did not exclude the likelihood that most or all of the people chosen in an election would be supporters of the P.L.O.

The election pattern Mr. Shamir described is similar to that outlined in the Camp David agreement, which was signed 10 years ago this month. The talks would be in two stages, and the first would be to set out "interim arrangements for establishing a large degree of self-rule for a transitional period, a period of test."

After about three years of autonomy, he said, "there will start negotiations about the permanent status with the goal that the outcome will satisfy both parties."

908 - P'

791 - 211

69 - jing

3
3

ג'ן תר'ין או (א/א/א)

CONSULATE GENERAL OF ISRAEL
111 EAST WACKER DRIVE
CHICAGO, ILLINOIS 60601
PHONE (312) 815-3300

קונסוליה כללית של ישראל
שיקאגו

כד' אדר ב' תשמ"ט
31 במרץ 1989

מידי/טפל

נר 112

אל: משרד ראש הממשלה
אריה מקל.
ביקור רה"מ.

הפמליה חשה כמלון הייאת ריג'נסי כשיקאגו טלפון - 565-1234.
יהיה קו ישיר במשרד(עם שלוחה לסויטה ולחדר) - נודיעכם המספר.
להלן רשימת החדרים:

- 3420 אריה מקל
- 3421 השגריר
- 3424 משרד
- 3425 אבי פזנר
- 3429 יוסי בן-אהרון
- 3431 אליקים רובינשטיין
- 3312 יעקב סער
- 3317 יוסי אחימאיר
- 3318 עזריאל נבו
- 3319 חדר עתונאים
- 3321 צבי הרי הורוביץ
- 3322 דוד כר-אילן

מספרי הטלפונים:

קב"ט - 679-0913
מספר הפקסימיליה: 565-2063

- קונסוליה - 565-3300
- הקונכ"ל - 880-5591
- פוקס - 674-2910
- צביה - 565-0146

עד כאן.

קונסוליה

1 אצב 2 אצבא 1 בנציר 1 א/א/ב 3 רהמ א/א 1 א/א/א 2 טהח ס/טהח

100

100

100

100

דף: _____ מחן: _____	טופס מכרז קשר ניו-יורק	דחפיות: מידי
אל: משרד רוה"מ - אריה מקל	תיק הבין או (א/א)	סיוג: שמור
דע:		תלוח: 3/1630
מאת: מינהלה - ניו-יורק		מס מכרזי
		0 0929

- ביקור רוה"מ.
להלן מספרי הטלפון הישירים בחדרי רוה"מ והפמליה שבמלון "PARK LANE":
1. בחדרי רוה"מ בחדר יוסי בן אהרון ובמשרד במלון:
8266051 - (212)
8266049 - (212)
 2. בחדרו של ס/שה"ח: 8266059 - (212)
 3. בחדר עתונות: 8266062 - (212)
 4. מספר מכשיר הפקס במשרדנו שבמלון: 8266063 - (212)
 5. ליתר חכרי הפמליה ניתן להחקשר באמצעות מספרי הטלפון של המשרד או באמצעות הטלפון של המלון - 4000 - 371 (212).

לביא

30.3.89
 2 1 1 2 1 3 2
 אצבא בנצור א/אנס אנס ס/שהח רהמ שהח

אילן אישור:

שם השולח:

תאריך:

11
11
11

11
11
11

11
11
11

11
11
11

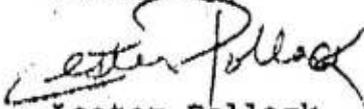
and that our government will be carefully assessing the activities of the organization for some time to come.

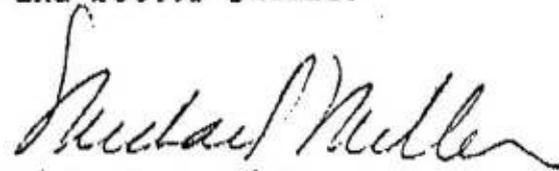
We are, therefore, heartened by the recent U.S. decision, despite increasing pressure, to oppose a U.N. Security Council statement condemning Israel for its treatment of Palestinian demonstrators in the territories while failing to call for equal restraint by Palestinians. Support for such a statement, particularly at this sensitive time, would send a signal indicating a change in U.S. policy regarding the Arab-Israeli conflict. Such a message would have a profoundly unsettling effect on both Israel and the Jewish community at a time when assurances of staunch U.S. support for Israel are particularly warranted.

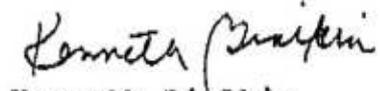
No nation seeks peace in the Middle East more than Israel. The United States, in its role as a promoter of peace, must be particularly careful and circumspect in actions that affect another nation's security. We trust that our government will exercise the necessary caution, while supporting a process which will lead to a just and responsible resolution to the Middle East conflict.

We look forward to working closely with the new Administration as we work together to forge a bright and better future.

Sincerely,

Lester Pollack
President

Michael S. Miller
Executive Director

Kenneth Bialkin
Chairman, Commission on Israel
and International Concerns

0 0871

United States Department of State

Washington, D.C. 20520

February 23, 1989

0 0871

④
4/9

Dear Mr. Pollack:

Thank you for your letter to Secretary Baker of February 7, 1989, as President of the Jewish Community Relations Council of New York, also signed by Mr. Miller and Mr. Bialkin, concerning our dialogue with the PLO, commenced when Yasser Arafat, as Chairman of the Palestine Liberation Organization, met longstanding U.S. conditions. The Secretary thanks you for his kind words concerning his leadership, and has asked me to reply on his behalf. We appreciate your support for the position the U.S. took during recent discussions in the Security Council on a proposed statement by the Council on the current situation in the Occupied Territories. We hope you find the following description of the U.S.-PLO dialogue addresses your concerns regarding how our Middle East policy will evolve.

The United States remains firmly committed to pursuing a comprehensive peace in the Middle East. Our policy is founded on unchanging principles: that peace is only achievable through direct negotiations based on UN Security Council resolutions 242 and 338, and that a settlement must provide for the security of all states in the region and for the legitimate political rights of the Palestinian people.

On December 14, Yasser Arafat, speaking in Geneva as Chairman of the Palestine Liberation Organization, accepted UN Security Council resolutions 242 and 338, recognized Israel's right to exist and renounced terrorism. This represents a fundamental change in PLO positions, fulfilling longstanding U.S. conditions for the start of a substantive dialogue with that organization. In keeping with our oft-stated intention to open a dialogue if our conditions were met, the U.S. Ambassador in Tunis met with PLO representatives for the first time on December 16.

Our dialogue with the PLO is not an end in itself. We view the dialogue as one more step toward the beginning of direct negotiations among the parties in the region, which alone can lead to peace. Nor does the start of a dialogue imply U.S. acceptance of an independent Palestinian state. The final status of the West Bank and Gaza must be determined in negotiations, not through unilateral acts by either side. This does not, however, prevent the PLO from pursuing its desire for an independent state at the negotiating table.

Lester Pollack,
President,
Jewish Community Relations Council of New York,
711 Third Avenue,
New York, NY.

MAR 03 '89 12:46 JCRC

P.3/5

0 0871

-2-

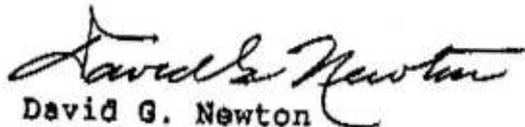
⑤
5/9

The firm U.S. stance against terrorism is not affected by our decision to open a dialogue with the PLO. On the contrary, we will use the dialogue to stress that there can be no return to terrorism by the PLO anywhere. We will press the PLO to disassociate itself from whatever acts of terrorism may occur and, if undertaken by elements under the authority of the PLO, to discipline those responsible at least by expelling them from the organization. We will not be able to sustain a dialogue if PLO terrorism continues.

The U.S. commitment to Israel's survival and security remains unshakable. We will not allow any party to drive a wedge between us. One reason we have entered into the dialogue with the PLO is to help Israel achieve the security it deserves. This security can best be achieved and guaranteed over the long term in the context of a comprehensive peace.

All parties have a responsibility to contribute to advancing the peace process. I can assure you that the U.S. will continue actively to pursue the search for peace in the Middle East.

Sincerely,

David G. Newton
Director
Office of Jordan, Lebanon, Syria,
and Palestinian Affairs

NATIONAL COMMISSION
OFFICERS

- President, B'nai B'rith
SEYMOUR D. REICH
- Executive Vice President
THOMAS NEUMANN
- Vice President, B'nai B'rith
Women
MYLA LIPSKY
- Executive Director
ELAINE BINDER
- DIVISION DIRECTORS
- Civil Rights
JEFFREY P. SINENSKY
- Communications
LYNNE IANNIELLO
- Community Service
CHARNEY V. BROMBERG
- Development
SHELDON FLIEGELMAN
- Finance and Administration
PHILIP SHAMIS
- Intergroup Relations
ALAN BAYER
- Leadership
Assistant to the National Director
MARVIN S. RAPPAPORT
- General Counsel
ARNOLD FORSTER

Anti-Defamation League
of B'nai B'rith

6

מקור במכתב

January 25, 1989

0 0871

6/9

The Honorable James A. Baker, III
Department of State
2201 C Street, NW
Washington, DC 20520

Dear Mr. Secretary:

We write on behalf of the Anti-Defamation League of B'nai B'rith to urge you to deny a United States visa to Yasir Arafat, Chairman of the Palestine Liberation Organization. We understand that Arafat will seek a visa for the purpose of attending the April 1989 convention of the American-Arab Anti-Discrimination Committee.

In late December 1988, ADL called upon the Reagan Administration to adopt strict guidelines by which to determine the PLO's actual commitment to Arafat's pledge made in Geneva, in which he articulated the PLO's renunciation of terrorism. Specifically, we urged the Government to make clear to Arafat and to all PLO representatives that they will be held accountable for any violations of the Geneva commitment in word or in deed. We further stated our belief that such violations should result in an immediate halt to the PLO's discussions with Washington.

It has become increasingly clear in recent weeks that serious discrepancies exist between the Geneva statement and those of many high-ranking PLO officials, the most egregious of which was made by the PLO Chairman himself. According to The New York Times of January 19, the U.S. Embassy in Riyadh is in possession of a recording of a January 1 address by Yasir Arafat. In that speech, the PLO Chairman declared: "Whoever thinks of stopping the intifada before it achieves its goals, I will give him 10 bullets in the chest" -- a statement which was appropriately characterized by the State Department as a "threat" and "inconsistent with Arafat's December 14 renunciation of terrorism and with the U.S.-PLO dialogue."

No matter the words spoken by Arafat in Geneva, it is clear from this and other recent statements and actions that the PLO has yet to demonstrate a true commitment to end its reliance upon terror as a political tool. Through his failure to live up to the U.S. conditions, Arafat has proven himself to be no more ready for peace today than in years past.

The Honorable James A. Baker, III
January 23, 1989
Page two

0 0871

(2)

EX-107-10710 7/9

Mr. Secretary, we urge you therefore to bar Arafat's entry. In the process, the U.S. will impress upon the world community its continued commitment to fight terrorism, to promote a real peace process, and to reject empty political gestures parading as meaningful steps toward peace.

We look forward to learning your response to the course of action recommended herein.

Sincerely,

Burton S. Levinson
National Chairman

Abraham H. Foxman
National Director

BSL-AHF/nmh

United States Department of State

Washington, D.C. 20520

February 24, 1989

0 0871

8/9

Dear Mr. Levinson:

I have been asked to respond to your letter of January 23, 1989, also signed by Abraham H. Foxman, sharing your thoughts on developments in the Middle East on behalf of the Anti-Defamation League of B'nai B'rith. In particular, you urge us to deny a United States visa to Yasser Arafat, should he seek one.

We have no record of Mr. Arafat's having applied for a visa for an April visit. We cannot speculate in advance on visa cases of this nature. If and when we receive an application, we will consider it in the light of all the relevant factual and legal circumstances.

The United States remains firmly committed to pursuing a comprehensive peace in the Middle East. Our policy is founded on unchanging principles: that peace is only achievable through direct negotiations based on UN Security Council resolutions 242 and 338, and that a settlement must provide for the security of all states in the region and for the legitimate political rights of the Palestinian people.

On December 14, as you point out, Mr. Arafat, speaking in Geneva as Chairman of the Palestine Liberation Organization, accepted UN Security Council resolutions 242 and 338, recognized Israel's right to exist and renounced terrorism. This represents a fundamental change in PLO positions, fulfilling longstanding U.S. conditions for the start of a substantive dialogue with that organization. In keeping with our oft-stated intention to open a dialogue if our conditions were met, the U.S. Ambassador in Tunis met with PLO representatives for the first time on December 16.

Our dialogue with the PLO is not an end in itself. We view the dialogue as one more step toward the beginning of direct negotiations among the parties in the region, which alone can lead to peace. Nor does the start of a dialogue imply U.S. acceptance of an independent Palestinian state. The final status of the West Bank and Gaza must be determined in negotiations, not through unilateral acts by either side. This does not, however, prevent the PLO from pursuing its desire for an independent state at the negotiating table.

Burton S. Levinson,
National Chairman,
Anti-Defamation League of B'nai B'rith,
823 United Nations Plaza,
New York, NY.

0 0871

9/9

(9)

-2-

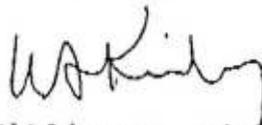
The firm U.S. stance against terrorism is not affected by our decision to open a dialogue with the PLO. On the contrary, we will use the dialogue to stress that there can be no return to terrorism by the PLO anywhere. We will press the PLO to disassociate itself from whatever acts of terrorism may occur and, if undertaken by elements under the authority of the PLO, to discipline those responsible at least by expelling them from the organization. We will not be able to sustain a dialogue if PLO terrorism continues. You correctly note that we stated that Mr. Arafat's January 1 response to a question in Riyadh was "inconsistent with Arafat's December 14 renunciation of terrorism and with the U.S.-PLO dialogue."

The U.S. commitment to Israel's survival and security remains unshakable. We will not allow any party to drive a wedge between us. One reason we have entered into the dialogue with the PLO is to help Israel achieve the security it deserves. This security can best be achieved and guaranteed over the long term in the context of a comprehensive peace.

All parties have a responsibility to contribute to advancing the peace process. I can assure you that the U.S. will continue actively to pursue the search for peace in the Middle East.

Thank you very much for your letter.

Sincerely,

William A. Kirby
Deputy Assistant Secretary
Bureau of Near Eastern and
South Asian Affairs

תען הבין

(אמא)

21005

1901

יציאת יהודים מברדה"מ: סיכום נקודות להצגת הנושא
בפני הנשיא ובפני מזכ"ר המדינה

- בתנאים הקיימים מתאפשרת יציאה כמעט חופשית של יהודים מברדה"מ. למעלה מ- 90 אחוז מביניהם נושרים לארה"ב.
- מנקודת ראותה של ישראל, הבעיה המרכזית היום היא השימוש לרעה באשרות ישראליות, בסיוע ובגיבוי אמריקני, לצורך הגירת יהודים מברדה"מ לארה"ב.
- הפתרון העונה על האינטרסים של מדינת ישראל ושל ממשל ארה"ב (המעוניין בצמצום מספר המהגרים מברדה"מ) גם יחד הינו:
 - א. העברת הטיפול האמריקני בתהליך ההגירה של יהודים הרוצים להגר לארה"ב מאיטליה לשגרירות ארה"ב במוסקבה בלבד. הטיפול האמריקני ייעשה על יסוד דרישות ואשרות כניסה אמריקניות בלבד (ולא ישראליות כנהוג עד עתה). יש לבטל את תחנות המעבר של הנושרים בוינה ובאיטליה.
 - ב. יהודים סובייטים המחזיקים בהתרי-כניסה לישראל יגרו לישראל בלבד.
- ישראל אינה מתנגדת להגירת יהודים מברדה"מ לארה"ב, אך על כל יהודי החפץ במסלול זה לפנות לשם כך ישירות לשגרירות ארה"ב במוסקבה.
- פתרון דו-מסלולי (two track system) יאפשר לכל יהודי בברדה"מ לבחור את ארץ היעד שלו, מבלי לנצל לרעה את המסמכים ואת רצונה הטוב של ישראל.
- ארה"ב תאלץ להתמודד עם דרישות תקציביות כבדות ביותר אם היא תמשיך להעניק מעמד "פליט" (המלווה במימון ממשלתי) לכל מהגר שיצא מברדה"מ.
- במסגרת יחסי הידידות בין ארה"ב וישראל, עליהן להגיע לפתרון אשר ישביע את רצונן של 2 המדינות ויהיה לטובת יהודי ברה"מ לטווח הארוך:
 - ישראל חפצה בעלייה. הנשירה שמה ללעג את המאמץ הישראלי למימוש הזכות לעלייה לישראל לכל יהודי.
 - ארה"ב מעונינת בפתרון הומניטרי לפליטים מארצות רדיפה ומצוקה ובהגעתם לעולם החופשי. דאגת ארה"ב מתפרשת על פני קבוצות ממדינות רבות בעולם. אין ביכולתה של ארה"ב מבחינה אנושית וכספית לקלוט את כל המהגרים החפצים להקלט בגבולותיה.
- הגברת עליית יהודים מברדה"מ לישראל תתאים להשקפותיהן של ארה"ב וישראל ותשמש את האינטרסים של שתי המדינות. זאת במסגרת המושג, המקובל כיום בנושא ההגירה, של "חלוקה בי"ל של הנטל" (International burden-sharing).
- ישראל נפגעה קשות מכך שיהודים, אשר בפניהם נפתחו שעריה, הפכו לפליטים. מעמד "פליט" אינו מוצדק לגבי יהודים סובייטים בתנאים הנוכחיים בברדה"מ: אין הם נרדפים, אין צורך "להציל" אותם, הם חופשיים לצאת ולהכנס לברדה"מ כתיירים, והתנאים בברדה"מ נהיו ליברליים יותר.
- לפיכך, יש לאפשר ליהודים היוצאים מברדה"מ לבחור בין (א) עלייה לישראל לבין (ב) הגירה על בסיס כלכלי (economic migrants) לארצות המערב.

יציאת יהודים מברדה"מ:
סיכום נקודות לדיון עם ארגונים יהודיים בארה"ב

- יציאתם של יהודי ברה"מ התאפשרה במשך השנים הודות למאמץ המשותף של ישראל ושל התנועה העולמית שפעלו להביא לעליית יהודים לישראל תחת הסיסמה: "שלח את עמי למולדתו".
 - כיום מתאפשרת יציאה כמעט חופשית של יהודי ברה"מ. אך אל לנו לוותר על שיתוף הפעולה בינינו: עלינו לפעול במטרה משותפת של הבטחת עתידו של העם היהודי.
 - קליטת עליה הייתה יעד מרכזי של ישראל מאז קום המדינה. יהדות התפוצות סייעה בעבר וממשיכה לסייע לבניית מדינת ישראל על ידי תמיכה בקליטת עליה. עצם קיומה של מדינת ישראל באה להבטיח שיהודים לא יצטרכו עוד להסתובב בעולם נטושים ללא מפלט.
 - ישראל מעוניינת לשמור על הזהות הלאומית של המיעוט היהודי בברה"מ, כאשר במערב קיימת סבירות גבוהה שמהגרים מברה"מ יתבוללו ויעלמו מהמפה היהודית.
 - אין הצדקה למדיניות ולנוהלי היציאה הנוכחיים. יהודים יוצאים מברה"מ על סמך שימוש כוזב בהזמנות מישראל והיתרי יציאה לישראל. הנשירה שמה ללעג את המאמץ הישראלי למימוש הזכות לעליה לישראל לכל יהודי - מאמץ שיהדות העולם הייתה שותפה לו כל השנים. ישראל נפגעה קשות מכך שיהודים, אשר בפניהם נפתחו שעריה, הפכו ל"פליטים".
 - יהדות ארה"ב דוגלת בעיקרון "חופש הבחירה" (Freedom of Choice) ליהודים היוצאים מברה"מ. מושג זה אינו קיים באופן אבסולוטי ע"פ החוק והנוהל הבי"ל, אך ניתן להגיע להסדר שיאפשר "חופש בחירה", מבלי לפגוע בשום צד.
 - ישראל אינה מתנגדת להגירת יהודים מברה"מ לארה"ב, אך על כל יהודי החפץ במסלול זה לפנות לשם כך ישירות לשגרירות ארה"ב במוסקבה. במיוחד, כל יהודי בעל קרובים מיידיים בארה"ב רשאי ע"פ החוק האמריקני להגר לארה"ב ללא הגבלות.
 - הפעלת "שיטת שני המסלולים" מהווה פתרון התואם את אינטרסים של ישראל וארה"ב כאחד, ומהווה המוצא היחיד לאילוצים הכספיים הן של הממשל והן של האירגונים היהודיים: הטיפול במהגרים ייעשה בברה"מ בלבד (ולא באיטליה) ועל יסוד דרישות והיתרי-כניסה של מדינת יעד ההגירה הסופי, לשם הגירה ישירה מברה"מ למדינות היעד בלבד.
 - המשך מימון הנשירה, בהיקף הולך וגובר, יביא לקיצוץ בהקצאות המגבית היהודית המאוחדת לישראל, ויפגע בכלכלתה. זה בניגוד לשיתוף הפעולה המסורתי בין ישראל ויהדות התפוצות.
 - יהדות ארצות הברית המאורגנת פוגעת קשות במדינת ישראל ובעתיד העם היהודי בכך שהיא תובעת מהממשל האמריקני הגדלת מכסות ה"פליטים" עבור נושרים מברה"מ. בכך היא מסייעת בהעברת יהודים מגולה אחת לגולה אחרת. עתידם של יהודי ברה"מ כיהודים אינו ב-Brighton Beach - שם הם מיועדים להתבולל.
- מעמד "פליט" אינו מוצדק לגבי יהודים סובייטים בתנאים הליברליים בברה"מ כיום: הסכנה איננה מפני המשטר הסובייטי, ואם בכלל יש צורך להצילם - הם חופשיים לבחור בין עליה לישראל לבין הגירה לארה"ב בתור economic migrants.
- סיכומי של דבר, בקשתנו היא לחדול מהפעלת לחץ בלתי מוצדק על הממשל להגדלת המכסות השונות לגבי מהגרים יהודים.

יציאת יהודים מבריה"מ: נייר רקע

א. נשירת יהודי בריה"מ לארה"ב

- פעילותם, לרוב המזיקה, של ארגונים יהודיים בעלי ענין, שהחלה כבר בשנות השבעים, גרמה לנשירה מאסיבית של היהודים היוצאים מבריה"מ באשרות ישראליות (ראה נספח א'). יהודים רבים, שמספרם הלך וגדל, אשר בקשו וקבלו הזמנות מישראל והיתרי כניסה לישראל הפכו, בשל התערבות הארגונים האמורים, ל"פליטים". למעשה, זו הפעם הראשונה מאז קום המדינה, שיהודים מקבלים מעמד "פליטים" כששערי מדינת ישראל פתוחים לפניהם.

א. מכלל היהודים שיצאו בשנת 1988 מבריה"מ, באשרות ישראליות, 88.5% נשרו למערב (רובם לארה"ב).

ב. משלהי 1988 גדל, בהתמדה, שיעור הנשירה בקרב היוצאים, והגיע לכ-92% נשירה.

ג. להערכתנו יצאו בשנת 1989 מבריה"מ באשרות ישראליות כ-55,000 יהודים. באם לא ייעצר תהליך הנשירה, למעלה מ-90% מהם צפויים לנשור למערב.

- נשירת יהודי ברה"מ מתאפשרת כיום בשל מערכת גורמים המעורבים ישירות בתהליך - ארה"ב, הולנד, וארגונים יהודיים בארה"ב. תהליך הנשירה מתאפשר בשל:

א. סירוב הולנד לשחף פעולה עם ישראל בסוגיית הטיסות דרך רומניה. הולנד מסרבת לממש את החלטת ממשלת ישראל מ-19.6.88 להעניק ליוצאים באשרות ישראליות ויזות מעבר לבוקרשט בלבד, למניעת ניצול האפיק הישראלי לשם נשירה.

ב. ממשל ארה"ב, אשר יוצר, בפועל, את התנאים החוקתיים והמעשיים למימוש הנשירה לארה"ב. זאת, למרות שחלק מהגורמים בממשל מעוניינים, בין היתר משיקולים כלכליים, להפסיק את התהליך.

ג. ארגונים יהודיים המטפלים בפועל בנשירה/קליטה של המהגרים בארה"ב - היאס והפדרציות היהודיות בארה"ב - מפעילים לחץ על ממשל ארה"ב לקיים בארה"ב תנאים, במסגרת החוק, להרחבת מכסות הפליטים של יוצאי ברה"מ.

- תהליך הנשירה למעשה מתבצע כיום בוינה. הנושרים, היוצאים באשרות ישראליות והמצויידיים בהתרי-כניסה לישראל, מועברים לטיפול היאס וג'וינט, ומצבם בפועל משתנה מ"מהגרים לישראל" לאנשים חסדי אזרחות. אובדן האזרחות, מבחינה משפטית, חל בעת היציאה מגבולות ברה"מ. בסיוע הארגונים ובגיבוי ממשל ארה"ב, מועברים אלה לאיטליה לטיפול בהגירה לארה"ב (מיעוטם מהגרים למדינות מערביות אחרות). כיום ממתנינים בפרברי רומא כ-8,000 יהודים לאשרות כניסה לארה"ב על בסיס מעמד פליט. ארגונים יהודיים מסוימים משפיעים על הנושרים, בעת שהותם ברומא, שלא להגר לארה"ב אלא במעמד פליט, שכן מעמד זה מעניק להם יתרונות כלכליים והקלות בתהליך ההתאזרחות.

ב. עמדות הצדדים המערבים

ישראל - מציגה עמדה, אשר אינה שוללת את עקרון "חופש הבחירה" ליהודי ברה"מ, אלא מתנגדת להונאה שבניצול האפיק הישראלי לשם "נשירה" למערב. צפוי בקרוב חוק הגירה סובייטי חדש, שיאפשר הגירה חופשית, אשר ישווה את תנאי ההגירה למערב עם תנאי ההגירה לישראל, ויאפשר בחירה חופשית של יעד ההגירה עוד בברה"מ. בתנאים אלו, ישראל חותרת ליישום "שיטת שני המסלולים", למניעת תופעת הנשירה, כאשר:

א. הטיפול בתהליך ההגירה של יהודי ברה"מ למערב (ובעיקר לארה"ב) יתבצע 0 בברה"מ ועל יסוד דרישות ממדינות היעד והתרי-כניסה למדינות היעד.

ב. יהודי ברה"מ, אשר מטפלים בהגירתם באפיק הישראלי, יהגרו לישראל בלבד, דרך בוקרשט, ובתנאים המתאימים - בטיסות ישירות מברה"מ לישראל. קרי - בעלי אשרות ישראליות לא יוכלו לפנות לארה"ב בבקשה להגירה, לא בברה"מ ולא מחוצה לה.

הולנד - פועלת, במפורש, לקידום האינטרסים שלה, על חשבון האינטרסים של ישראל, וזאת חרף עמדתה המפורשת של ישראל וחרף העובדה שמתפקידה לייצג את האינטרסים המדיניים של ישראל בברה"מ. זאת בניגוד מוחלט לנוהל הבינ"ל. הולנד:

א. דחתה פניה ישראלית באשר למהות הטיפול ב"נשירה", בטענה שהמהלך הישראלי יפגע ב"חופש הבחירה" של היהודים ויצמצם את מספר היהודים היוצאים מברה"מ.

ב. מאפשרת ניצול לרעה של המנדט הישראלי ליצירת תנאים לניצול האפיק הישראלי לשם המשך ה"נשירה" - מחד, ולשם הגירת לא-יהודים באשרות ישראליות ועל סמך דרישות ישראליות מזוייפות, בשת"פ עם האינטרס הסובייטי (מעניינם של הסובייטים להפטר מגורמים בלתי-רצויים [דיסידנטים וחברי כתות זתיות] והם מעדיפים הגירתם באפיק הישראלי המקובל) - מאידך.

ג. מנצלת את המנדט הישראלי (טיפול קונסולרי ביהודים היוצאים) להשגת יתרונות מדיניים ומודיעיניים, וכן מעמד חשוב בקהילה הדיפלומטית, לקידום האינטרסים שלה.

להערכתנו, כל עוד הולנד מחזיקה במנדט הישראלי, היא לא תשנה, מיוזמתה, את עמדתה הנוכחית. הולנד מעדיפה את הנצחת המצב הקיים ו/או פתרון ישראלי מול גורמים מעורבים אחרים (ברה"מ, ארה"ב, ארגונים יהודיים). לא ברורה עמדתה הצפויה היה ותתגשם החלטה ישראלית סופית למימוש תכנית הטיסות דרך רומניה.

מדינות מערביות אחרות - גם אם יוחלט ע"י ישראל לממש את תכנית הטיסות דרך רומניה, עדיין קיימות דרכים לעקיפת ישראל באמצעות מדינה שלישית (כגון אוסטריה), העלולה להעניק ויזת-מעבר ליוצאים, אשר להם מובטחת קליטה במדינה שלישית, ללא צורך בהתחייבות כניסה לישראל. השינויים הצפויים בחוק ההגירה הסובייטי יפשטו את הנוהלים למימוש אפשרות כזו.

ארצות הברית

ארה"ב הינה יעד ההגירה הסופי והמועדף של מרבית הנושרים. לפיכך, מודגש משקלה המכריע בנושא.

הביקוש להגירה מברדה"מ לארה"ב, בשנת 1989, צפוי להגיע, בתנאים הקיימים, לכ-70,000 נפש ויותר (כאמור, מהם כ-55,000 יהודים). חוק ההגירה הסובייטי הצפוי (שיאפשר הגירה חופשית), עשוי להגדיל מספר זה באורח ניכר.

כמענה לביקוש הנוכחי, אמנם קיימת אפשרות להגדלת מכסות ההגירה מברדה"מ לארה"ב (ראו נספח ב), אך היא ויגדל הביקוש, תאלץ ארה"ב להתמודד מחדש עם סוגית מכסות ההגירה מברדה"מ.

ארה"ב תאלץ להתמודד עם הבעיות הבאות:

(1) לחצים ואילוצים פנימיים (ובעיקר - לחצי הלובי היהודי האמריקאי רב ההשפעה) להגדלת מכסות "פליט" (במימון מלא) ליוצאי ברה"מ.

(2) פגיעה קשה בתדמיתה של ארה"ב בשל הצגתה (בהסברה סובייטית, אך גם בדעת הקהל מחוץ ומבית) כמדינה המגבילה את חופש ההגירה לתחומיה, ומאלצת "פליטים" לשהות תקופה ממושכת "עזובים" במקומות מעבר באיטליה.

(3) התגברות הבעיות התקציביות הקשות בקליטת המהגרים מברדה"מ.

(4) השינויים בברה"מ, לכוון הדמוקרטיזציה והליברליזציה, שוללים את הבסיס להענקת מעמד "פליט" ויחס מועדף ליוצאי ברה"מ.

(5) הגדלת מכסות ההגירה של יוצאי ברה"מ (בין היתר על חשבון מכסות ה"פליט" ממדינות אחרות, כגון דרום-מזרח אסיה ואמל"ט) מתנגשת עם האינטרס האמריקני התומך, במשור ההסברתי, בפתרון מכלול הבעיות והלחצים של מהגרים ממדינות המצוקה.

בממשל ארה"ב קיימים אינטרסים סותרים: בחלקם מעדיפים, כנראה, משיקולים חברתיים/פוליטיים, את המשך ההגירה היהודית האיכותית מברדה"מ על פני מהגרים ממדינות אחרות, ובחלקם מתנגדים לכך, בעיקר משיקולים כלכליים ובשל הצורך הפוליטי להתחשב בלחצי מהגרים ממדינות אחרות.

להערכתנו, המוצא שיענה על האינטרסים של ארה"ב (ובעיקר בשל העלות הגבוהה של מימון הנשירה) הינו "שיטת שני המסלולים", תוך פתרון הבעיה מול הגורמים היהודיים מבית. עם זאת, אין להוציא מכלל אפשרות שיהיו גורמים בממשל שישקלו ניצול סוגית הנשירה כמנוף לחץ על ישראל בהקשרים אחרים.

גורמים יהודיים במערב/ארה"ב - מנהיגות יהדות המערב וארה"ב תומכת, ברובה, בפתרון ב"שיטת שני המסלולים" ואף מסכימה שקיים ניצול לדעה של האשרות הישראליות לצורך "נשירה". עם זאת, חלק מהגורמים היהודיים פועלים מטעמי מדיניות פנים-קהילתית ומשיקולי דעת-קהל בעקיפין או במישרין, לפגיעה באינטרס הישראלי ולהנצחת תופעת ה"נשירה".

ג. התפתחות אחרונות בארה"ב

- (1) לאחרונה הוגדלו, במספר שלבים, מכסות ה"פליט" ליהודים יוצאי בריה"מ, ממכסה מקורית של 16,000 נפש לשנת תקציב 1989. (ראו נספח ב').
- (2) מכסה בלתי-מנוצלת של 7,000 פליטים מדרום-מזרח אסיה הועברה לפליטים מברה"מ (3,000 במימון מלא). צעד זה גרם לקהילה היהודית בארה"ב להרגשת אי-נוחות, והיא זרשה מיכסה ליהודי ברה"מ שלא תפגע ולא תהיה "על חשבון" שום קבוצה לאומית אחרת.
- (3) שר החוץ בייקר ב-14.3.89 ביקש מהקונגרס, בשם הממשל, הקצבה נוספת לשנת התקציב 1989 בסך 100 מליון דולר, למימון תוספת 12,000 "פליטים" יהודיים מברה"מ. צעד פתאומי זה נעשה באורח "משבר" - עקב "פקק" הנושרים "התקוע" בלדיספול. חבר הקונגרס גילמן (רפובליקני) דוחף את ההצעה בשם הממשל, וכדובר "ידידי-ישראל" בקונגרס. לכתחילה תוכנן שסכום זה יהווה חלקו של מחמ"ד, ותהיה תוספת של גורמים אחרים (משרד הרווחה והבריאות וכו'); נכון לעכשיו, סכום ה-100 מליון יהיה סה"כ תוספת ההקצבה לפליטים. תומכי התוספת טוענים שניתן למצוא מימון להצעה. מקורות אחרים בקונגרס טוענים שאין סיכוי למימון זה.
- (4) במקביל, לאחרונה הסכימו ארה"ב וברה"מ להגדיל את מספר עובדי השגרירות שלהם. בין היתר מתוכנן שיגור פקידיים נוספים משלטונות ההגירה האמריקניים (INS) למוסקבה (3 בשלב ראשון), לטיפול מזורז באזרחים סובייטיים שכבר קיבלו היתרי יציאה וממתנים לטיפול ולמימון אמריקני ולהיתר כניסה לארה"ב.
- (5) על-פי מדיניות הגירה חדשה הנבחנת ומתגבשת בארה"ב (הצפויה, ככל הנראה, להתפרסם ב-1.5.89 ולהכנס לתוקף ב-1.10.89), יוגבל מעמד "פליט". מעמד זה יוקנה רק ליוצאי ברה"מ שהוכחה רדיפתם בברה"מ (מאסדים ומעצדים בפועל), לבעלי המלצות משג' ארה"ב במוסקבה (עובדי ממשל ארה"ב או בעלי קשר עם מוסדות ארה"ב) ואפשרי גם לבעלי קרובים בארה"ב. תבטל הקטיגוריה השישית למעמד פליט - "אינטרס לאומי" אמריקני - שעל פיה זכה אחוז ניכר של יהודים מברה"מ למעמד זה עד עתה. כל האחרים יורשו להגר לארה"ב במעמד מהגר. (הצעה זו גובשה ע"י שיפטר, ונתמכת ע"י דיוויד האדיס מהועד היהודי האמריקני).
- (6) לקראת שנת התקציב 1990 מסתמנת, אם כן, נטייה לקלוט את מרבית יהודי ברה"מ על בסיס "מהגר" (ללא מימון ממשלתי). למטרה זו הוצעה חקיקה לאפשר את כניסתם של עד 30,000 מהגרים לארה"ב, ללא מעמד פליט ובמסגרת קטגוריה מיוחדת. צעד זה, אם יתממש, יהווה תפנית במדיניות הפליטים המסורתית של ארה"ב. במקביל, הוא ידרוש היערכות מצד ישראל לקליטת אותם מהגרים יהודיים מברה"מ אשר בהעדר מימון אמריקני יעדיפו לעלות לישראל.

ד. המלצות: נקודות להעלות בפני ממשל ארה"ב

- קליטת עליה היתה יעד מרכזי של ישראל מאז קום המדינה. קווי היסוד של הממשלה מ-22.12.88 מציגים בסעיף הראשון את שיבת תפוצות היהודים למולדת.
- עם פתיחת שערי בריה"מ בפני כמעט כל יהודי החפץ לצאת, השתנה מוקד הבעיה:
הבעיה העיקרית איננה עוד יציאת היהודים מבריה"מ (טיעון נגד הסובייטים), אלא עלייתם ארצה (טיעון כלפי הממשל האמריקני המסייע לנשירה ע"י הגדלת מיכסות הגירה והענקת מעמד פליט המלווה בהטבות. האירגונים היהודיים מעודדים את הנשירה ע"י הענקת סיוע לנושרים והפעלת לחץ על הקונגרס האמריקני).
- במסגרת יחסי הידידות בין ארה"ב וישראל, עליהן להגיע לפתרון אשר ישביע את רצונן של 2 המדינות ויהיה לטובת יהודי בריה"מ לטווח הארוך:
 - ישראל חפצה בעליה.
 - ישראל מעוניינת לשמור על הזהות הלאומית של המיעוט היהודי מבריה"מ, כאשר במערב קיימת סבירות גבוהה שמהגרים מבריה"מ יתבוללו ויעלמו מהמפה היהודית.
 - ארה"ב מעוניינת בפתרון הומניטרי לפליטים מארצות רדיפה ומצוקה ובהגעתם לעולם החופשי. דאגת ארה"ב מתפרשת על פני קבוצות ממדינות רבות בעולם, כולל פליטים מדרום-מזרח אסיה, מרכז אמריקה, ארמנים מבריה"מ. אין ביכולתה של ארה"ב מבחינה אנושית וכספית לקלוט את כל הפליטים החפצים להקלט בגבולותיה.
- הגברת עלית יהודים מבריה"מ לישראל תתאים להשקפותיהן של ארה"ב וישראל ותשמש את האינטרסים של שתי המדינות. זאת במסגרת הקונספציה של "חלוקה ב"ל של הנטל" (International burden-sharing).
- אין הצדקה למדיניות ולנוהלי היציאה הנוכחיים. יהודים יוצאים מבריה"מ על סמך שימוש כוזב בהזמנות מישראל והיתרי יציאה לישראל. הנשירה שמה ללעג את המאמץ הישראלי למימוש הזכות לעליה לישראל לכל יהודי.
- ישראל אינה מתנגדת להגירת יהודים מבריה"מ לארה"ב, אך על כל יהודי החפץ במסלול זה לפנות לשם כך ישירות לשגרירות ארה"ב במוסקבה. במיוחד, כל יהודי בעל קרובים מידיים בארה"ב רשאי ע"פ החוק האמריקני להגר לארה"ב ללא הגבלות. היהודים אינם בוחרים בהליך זה כי אין הוא מעניק הטבות כספיות ומטיל את האחריות הכספית על הקרוב המזמין.
- הנשירה פוגעת באפשרות להשגת הסכמה סובייטית לתפיסת הגירת יהודי ברה"מ לישראל על בסיס לאומי (רפטריאציה).
- המשך מימון הנשירה, בהיקף הולך וגובר, יביא לקיצוץ בהקצאות המגבית היהודית המאוחדת לישראל, ויפגע בכלכלתה.

על ישראל לפעול מול ארה"ב:

- להפסקת ניצול לדעה של האפיק הישראלי (יציאה באשרות ישראליות) לצורך הגירה לארה"ב.

- להעברת הטיפול האמריקני ביהודים המעוניינים להגר לארה"ב, מאיטליה לשגרירות ארה"ב במוסקבה, וביטול תחנות המעבר בוֹיֵנָה ובאיטליה. זאת, תוך הדגשת המגבלות החקציביות הצפויות לארה"ב נוכח גל ההגירה הצפוי מבריה"מ, היה ולא ינקטו הצעדים האמורים.

- לשכנע את ארה"ב לקבל את הסדר "שיטת שני המסלולים" כפתרון התואם את האינטרסים של ישראל וארה"ב כאחד והמהווה המוצא היחיד לאילוצים הכספיים הן של הממשל והן של האירגונים היהודיים (קרי - הטיפול במהגרים ייעשה בבריה"מ בלבד ועל יסוד דרישות והתרי-כניסה למדינות יעד ההגירה הסופי, לשם הגירה ישירה מבריה"מ למדינות היעד בלבד).

- לביטול הענקת מעמד "פליט", באופן אוטומטי, ליהודים יוצאי ברה"מ. ישראל נפגעה קשות מכך שיהודים, אשר בפניהם נפתחו שעריה, הפכו במסלול ההגירה שלהם לפליטים. מעמד "פליט", המלווה בסיוע חומדי, אינו מוצדק לגבי יהודים סובייטים בתנאים הנוכחיים בבריה"מ:

- התנאי להענקת מעמד פליט ע"פ החוק האמריקני והב"ל הוא "חשש מבוסס-היטב מפני רדיפה". אין זה המצב היום בבריה"מ, למרות שקיים צורך מתמיד לערנות לגורלם של היהודים.

- אם אכן יהודי בבריה"מ מרגיש את עצמו "נרדף", הוא יקבל בברכה את האפשרות לבוא לישראל - מדינה יהודית דמוקרטית המוכנה לקלוט אותו. לא מתקבל על הדעת שאדם נרדף יעמוד על המקח באשר למדינת היעד ולמעמדו הטכני. כיום באיטליה מאות יהודים, שנשלל מהם מעמד פליט, מערערים על ההחלטה ואינם רוצים להגיע לארה"ב על תקן "Parole", מסיבות כספיות.

- עד כה נהגה ארה"ב בנדיבות יתר בהענקת מעמד פליט ליהודי בריה"מ בהשוואה לקבוצות אחרות. עדיפות זו במידה רבה הינה תוצאה של לחץ הארגונים היהודיים הפועלים משיקולים אינטרסנטיים.

המצב אינו מוצדק לאור האופציה הישראלית הקיימת לגבי יהודי בריה"מ ולאור מצבים אובייקטיביים קשים יותר בהם נתונות קבוצות אחרות הבורחות ממשטרים רודניים ותלויות בלעדית בסיועה של ארה"ב.

- רבים מבין היהודים היוצאים מבדיה"מ כבר ביקרו בעבר כתיירים במסגרת "ביקורים משפחתיים" בארה"ב או בישראל. מצב בו יוצא אדם, מרצונו החופשי, את גבולות המדינה ה"רודפת", אינו מתישב עם הגדרתו כ"פליט".
- (במרוצת 1988, ביקרו כ- 8,500 יהודים מבדיה"מ בישראל כתיירים, ומספר גדול ביקר בארה"ב על בסיס זה -- כ 20,000 אזרחים סובייטים קיבלו ויזות לארה"ב למטרת מסחר או תיירות, כאשר אחוז גבוה מביניהם יהודים.)
- בכיוון השני, יהודים יוצאי בדיה"מ שהשתקעו בארה"ב ובישראל ערכו בבדיה"מ ביקורים משפחתיים פרטיים. הפרוצדורה לכך פשוטה ביותר. אם אכן אדם "חושש" מרדיפות, לא מתקבל על הדעת שיחזור ללא חשש לארץ ה"רודפת".
- מסתמנת נטיה בקרב ארגונים יהודיים וגורמים בקונגרס להמליץ על השהיית תיקון ג'קסון-ואניק. אם אכן המצב בשל לכך, אין זה מתישב עם ההשקפה שבדיה"מ היא מדינה המפעילה מדיניות של "רדיפת" יהודים.
- חל שיפור מסויים בבדיה"מ באשר לסובלנות כלפי תרבות יהודית. לדוגמה, בפועל אין השלטונות מתנכלים ליהודים העוסקים בהוראת ובלמוד עברית. כמו כן, בדיה"מ הפסיקה את בילול שידורי "קול ישראל" ב- 30.11.88.
- חל שיפור ביחסי בדיה"מ-ישראל. ישנם חילופי משלחות רשמיות, והציפיה היא לכינון יחסים דיפלומטיים. לאור המצב, אין זה סביר שמדינה שלישית תעניק מעמד "פליט" לאזרחים סובייטיים שיש להם "מולדת" משלהם אליה הם יכולים לפנות.
- לאור נימוקים אלה, יש לאפשר ליהודים היוצאים מבדיה"מ לבחור בין (א) עליה לישראל לבין (ב) הגירה על בסיס כלכלי (ולא מעמד פליט) לארצות המערב.

נספחים: א. טבלת יציאה מבדיה"מ
ב. טבלת פוטנציאל הגירה לארה"ב

נספח א'

יציאה מבדיה"מ

1968 - 1988

ארמנים	גרמנים	אחוז נשירה	מס. יוצאים		שנה
			באשרות לישראל		
	594	-	223		1968
	310	-	2,979		1969
	342	-	1,027		1970
	1'145	1%	13,022		1971
75	3'420	1%	31,681		1972
185	4'493	4%	34,733		1973
291	6'541	19%	20,944		1974
455	5,985	27%	13,221		1975
1,779	9,704	49%	14,261		1976
1,390	9,274	51%	16,736		1977
1,123	8,455	59%	28,865		1978
3,581	7,226	66%	51,333		1979
6,109	6,954	66%	21,471		1980
1,905	3,773	81%	9,448		1981
338	2,071	73%	2,692		1982
193	1,447	71%	1,314		1983
88	910	63%	895		1984
109	406	70%	1,140		1985
247	931	77%	914		1986
3,296	14,488	75%	8,152		1987
10,876	47,723	90%	22,403		1988
<u>**54,540</u>	<u>136,192</u>	<u>*</u>	<u>297,454</u>		סה"כ
=====	=====		=====		

* מספר הנושרים בשנים 1968 עד 1987 היה 116,783
 מספר הנושרים בשנת 1988 היה 20,230 (ביניהם 3,442 לא יהודים)

** המספר כולל כ- 22,500 יוצאים ארמנים לא רשומים.

יציאה מבריה"מ

1988

באשרות אחרות **

באשרות ישראליות

ארמנים	גרמנים	אחוז נשירה	יהודים	
809	1,655	70%	(40)	727 ינואר
1,129	2,253	79%	(40)	737 פברואר
989	2,681	78%	(35)	986 מרץ
1,091	2,909	83%	(71)	1,091 אפריל
1,461	3,140	91%	(110)	1,171 מאי
1,946	3,830	90%	(104)	1,498 יוני
442	4,445	92%	(320)	1,691 יולי
85	4,282	91%	(191)	1,925 אוגוסט
1,512	4,941	92%	(365)	2,368 ספטמבר
504	5,234	93%	(519)	2,587 אוקטובר
*** 779	5,060	94%	(547)	2,874 נובמבר
129	7,293	94%	(1,100)	4,748 דצמבר
<u>10,876</u>	<u>47,723</u>		<u>(3,442)</u>	<u>22,403</u> סה"כ
=====	=====		=====	
(10,864)	(47,572)	(לפי נתוני הגרמנים)		

* סה"כ הנושרים בכל שנת 1988 20,230 איש
סה"כ העולים בכל שנת 1988 2,173

() מספר הלא יהודים שיצאו ע"פ הזמנוח מישראל ובו יזה לישראל (והכלולים במספר היהודים היוצאים)

** הגירת יהודים ישירות לארה"ב:
אין נתונים מדוייקים על הגירת יהודים ישירות לארה"ב, או נתונים על הגירה לארצות מערביות אחרות.
- ינואר-דצמבר 87 יצאו 87 איש
- ינואר-מרץ 88 יצאו מעל 120 איש
- באפריל 88 יצאו 40 איש (במעמד פליט)
- במאי 88 יצאו 35 איש (במעמד פליט)
- ביוני 88 יצאו 85 איש (במעמד פליט)
- ביולי 88 יצאו 11 איש (במעמד פליט)
- באוגוסט 88 יצאו 0 איש (במעמד פליט) ו-13 (במעמד מהגר)
- בספטמבר 88 יצאו 53 איש (במעמד פליט)
- באוקטובר 88 יצאו 34 איש (במעמד פליט) ו-20 (במעמד מהגר)
- בנובמבר 88 יצאו 14 איש (במעמד פליט) ו-45 (במעמד מהגר)
- בדצמבר 88 יצאו 9 איש (במעמד פליט) ו-7 (במעמד מהגר)

*** 767 במעמד פליט ו- 12 במעמד מהגר

יציאה מבריה"מ

1989

יציאות מבריה"מ באשרות ישראליות

חודש	סה"כ	יהודים	לא יהודים	נושרים*	עולים	% עליה
ינואר	3,307	2,778	529	3,094	213	6.4
פברואר	2,971	2,422	546	2,663	308	12.7

עליה דרך בוקרשט (המספר כלול במספר העולים)
 ינואר 113
 פברואר 196

יציאה מבריה"מ באשרות אחרות

יציאת יהודים ישירות לארה"ב :
 ינואר 11 (כולם במעמד מהגר)

	גרמנים	ארמנים	
ינואר	6,023	50	(45 במעמד פליט, 5 במעמד מהגר)
פברואר	5,680	60	(50 -" -" -" 10 -" -" -")

* המספר כולל לא יהודים

נספח ב' - הערכת פוטנציאל מכסח ההגירה לארה"ב מברח"מ (לכל הלאומים)
 לשנת התקציב 1989 (1/10/88 - 1/10/89)

יהודים	ברח"מ	הגדרת המהגר
16,000	18,000 -	(1) מעמד "פליט" (1) מכסה בסיסית (מ- 24,500 למזא"ד) תוספת ממכסות אחרות (מ- 1/89) תוספת עפ"י בקשת הממשל (3/89- טרם אושר).
3,000	7,000 -	
12,000	12,000 -	
31,000	37,000	סה"כ
		(2) מעמד מהגר (2) פתוח לבעלי קרובים מקרבה ראשונה בארה"ב (לפי הביקוש) לאחרים - הגבלה ל- 20,000 לכל מדינה (לפי קדיטריונים)
	2,000 -	(3) מעמד פארול (3) לחודש עד תום שנה תקציבית
	18,000 -	
50,000-כ	70,000 -	סה"כ כללי

- (1) כולל הטבות מימון ואחרות.
- (2) הגירה ללא הטבות יתר.
- (3) כניסה לארה"ב במעמד נחות (בין היתר באשר לקבלת אזרחות ארה"ב) - למעשה, לא בשימוש רב כיום, כל זמן שתהיינה אלטרנטיבות כדאיות יותר.

~~אברהם~~

~~אברהם~~

אברהם

(אברהם)

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

כ"א באדר ב' החשמ"ט
28 במרץ 1989
206.02

11851

ש מ ר

א ל: מר א.מקל, יועץ מדיני לראה"מ, משרד ראה"מ.

מאת: מנהל ארב"ל 2, משרה"ח

הנדון: מזכ"ל האו"ם

לקראת פגישת ראה"מ עם מזכ"ל האו"ם:

1. מזכ"ל האו"ם נפגש לאחרונה עם ראה"מ ביום 8.6.88, בעת ביקור מר שמיר בניו יורק, לרגל העצרת המיוחדת לפירוק נשק. רצ"ב הדיווח על השיחה ההיא.

2. שה"ח נפגש עם מזכ"ל האו"ם לשיחה ב- "ארבע עיניים" ביום 17.3.89.

3. להלן הנושאים העיקריים שהמזכ"ל בודאי ירצה להעלות בשיחתו עם ראה"מ:

(א) תהליך השלום. למרות שהמזכ"ל מחוייב לפעול עפ"י החלטות העצרת הקוראות לכינוס "ועידה בינ"ל לשלום" (שמכוננת, מטרתה ומשתתפיה אינם מקובלים על ישראל ועל ארה"ב), הרי שבהחלטות אלו ובדו"חות שונים שלו בשנה האחרונה הבחנו בגישה פרגמטית חדשה בניהוח המצב במז"ת ובהגדרת תפקיד המזכ"ל בתהליך זה. עיקריה:
4.1 - המזכ"ל רואה בשאלת כינוסה של הועידה הבינ"ל "עניין שבפרוצדורה" להבדיל מ-"בעיית היסוד" שהיא בעיקר הבעיה של "יצירת תהליך של מו"מ אפקטיבי לקראת שלום". המזכ"ל רואה איפוא שאלת הנוהל כחפלה לעומת שאלת המהות שהיא תהליך המו"מ.

4.2 - בשיחתו האחרונה עם שה"ח מסר המזכ"ל שאינו מקבל את רעיון "הועידה המכינה", אך יקיים שיחות נפרדות עם כל אחת מהחברות הקבועות במועבי"ט. כן הביע הבנה לעמדתו בעניין ועידה בינ"ל ואמר שאינו חושב על ועידה בעלת סמכויות כפיה.

4.3 - בשיחה שקיים עם מזכיר המדינה בייקר ב-23 במרס, מסר המזכ"ל, (עפ"י דיווח השגריר פיקרינג לשגריר בייקר) כי לדעתו אין הזמן כשר ובשל ליוזמות או"ם ובינ"ל אחרות במז"ת. אישר שוב רצונו לסייע בקידום תהליך השלום, אך לא ינקוט ביזמות ל-"ג'אמבורי בינ"ל".

כדאי לציין שהמזכ"ל אמר במספר הזדמנויות שהוא מעוניין לשמוע דעתו של ראה"מ על התפקיד שהוא מועיד לו עצמו ולא"ם בתהליך השלום. לנו עדיף כמובן לדבר על תפקיד למזכ"ל (לאור גישתו הפרגמטית) ולא על תפקיד לאו"ם (לאור החלטותיו העויינות).

- (ב) כוחות השלום של האו"ם - יוניפיל ואונדו"ף: בחודשים האחרונים נוהגת מזכירות האו"ם בהשראת חת-המזכ"ל גולדינג (שהוא ביסודו עויין), לנפח ללא צורך כל תקרית שבין צד"ל או צה"ל לבין יוניפיל למימדים של תקרית דיפלומטית המקבלת פרסום מלא בתקשורת. באופן כזה הופכים אותנו "שעיר לעזאזל" על התסכול השורר ביוניפיל ולא שביעות רצונן של המדינות התורמות כוחות לחיל זה. אם המזכ"ל יעלה הנושא מוצע שראה"מ ישיב עפ"י הקווים הבאים:
- 1) אנו מעוניינים בהמשך היחסים התקינים עם יוניפיל. יש בלבנו מורת רוח על התנהגות המג"ד הנורווגי שהשווה מעשנו בלבנון למעשי הנאצים ושהרשה לעצמו לנסות ולהצר צעדי צה"ל וצד"ל בגזרת פעילותו בניגוד להסכמים הקיימים.
 - 2) יש לשמור על הפרופורציות הנכונות ולהשאיר הטיפול בתקריות למפקדים במקום שהוכיחו יכולתם לפתור בעיות מסוג זה מבלי לרוץ לחקשורת.
 - 3) רצוי שיוניפיל "ינרמל" יחסו לצד"ל ויקיים עמו מגע ישיר כמו עם יתר המיליציות הפועלות בלבנון.
 - 4) לעומת הבעיות עם יוניפיל, אנו שבעי רצון מפעולתו של אונדו"ף שממשיך לפקח על הסכם הפרדה ברמת הגולן בהסכמת שני הצדדים.

רצ"ב תולדות חיים של המזכ"ל.

כ. כ. ה.
משה מלני

העתיק: מנכ"ל
לשכת שה"ח
לשכת שהב"ט
מר י. ביין השגריר נאו"ם, ניו יורק

5169

1 רחוק
4 מתורג

רחיטוקו	מחלקת חק"א ריו-יורק	מספר
סווג בטחוני	טופס מצ"ק	מס'ח
מס'ח	המסרד	מס'ח
091530		מס'ח
0 0228		מס'ח
		מס'ח

206.2

אל : מנהל ארבל 2
 דע : ברנע - סמנכ"ל ארבל (כאן)
 בן אהרון - מנכ"ל ממרוה"מ (כאן)
 מאת : יוחנן כהן - נאו"ם

שיחת רוה"מ-המזכ"ל (8/6 שעה 12.45). נפגו מצידנו: רוה"מ, בן אהרון, רובינשטיין, ברנע, כהן. מצידם: המזכ"ל, גולדינג, איימה ומזכיר אישי.

המזכ"ל: כאופטימיסט מקווה שנתקדם מהר לפתרון בעיות האיזור בשלום. מבקש להביע דאגתן מן המצב הקשה שישראל נמצאת בו בשעה זו, כולל בעיית יש"ע. מקווה שישראל בתכונחה תמצא דרך לטפל בבעיות העומדות בפניה, כולל דעת הקהל בעולם.

האו"ם מוכן לתרום לקידום פתרונות. לא תמיד מסכימים בגישות לבעיה, אך יש לעשות כל מאמץ כדי להגיע לפתרון. לתושבי ישראל מגיע לחיות בשלום.

רוה"מ: מודה על ענינו ומאמצי של המזכ"ל. הבעיה המרכזית היא העוינות הערבית. המתומות ביש"ע אינן מקרבות פתרון אלא הן מכשול בדרך לשלום. תפקיד ישראל להשליט רגיעה וסדר לרווחת כל התושבים. כך אנו עושים הוד איפוק מירבני. יש קורבנות שאנו מצטערים עליהם מאוד. המהומות חולכות ונרגעות ואנו מקווים שמגמה זו תמשך ושיתאפשרו שיחות גמו"מ עם שכנינו על פהרין בשלום. רוה"מ סקר מאמצי הנמשכים של ישראל לשלום - ותגובותיהם השליליות של הערבים. הדרך הנחוצה להגיע לפתרון היא ע"י פתיחת תהליך המו"מ הישיר. שכנינו מנסים להתחמק מן המו"מ בטענות שונות - וזו גם מגמה דכקות בוועידה כ"ל. לדעת רוה"מ אין ישראל זקוקה לוועידה כ"ל המונעת ועומדת בדרכו של מו"מ ישיר. אין צורך בעירובן בתהליך של מדינות זרות ורחוקות

מתאיזור. הן רק תסככנה המצב
 שהיה רחוק טיפה לנכס
 ב"ן ה"ן ה"ן ה"ן ה"ן ה"ן

איטור:

וסט השולח:

תאריך:

דחיסות:	מחלקת הקשר ניו-יורק	ד"ר:
סוג כטחוני:	טופס מברק	מחור:
תז"ח:		א ל :
כר :		ר ע :
228		מאת :

רוח"מ הוסיף כי אנו מקבלים בברכה את יוזמת המזכיר שולץ, מאחלים לו הצלחה וערים לקשיים העומדים בפניו. אם כל מאמצי המעצמות ואחרים יכוונו לנושא תוועידת הבי"ל - לא נשיג את המטרה של מו"מ ישיר לשלום. טוב יותר יהיה אם כל המאמצים יכוונו כלפי הצדדים לסכסוך כדי לעודדם להגיע למו"מ ולהסכם.

המזכ"ל: איש אינו מבקש למנוע מו"מ ישיר - אך יש כאלה הסבורים כי לשם סיוע למשל בבעיות - כגון גבולות - שלפיתרון נדרשת ערכות המעצמות, דרושה ועידה בי"ל. הוא סבור שעם כל הכבוד לעמדת רוח"מ, תהיה זו שגיאה לדחות כליל את הרעיון של ועידת בי"ל, שהאלמנט המרכזי בה הוא שיחות ומו"מ ישירים. אין זו רק עמדת הרוב באו"ם - אלא גם העתו האישית של המזכ"ל כידיד אמת של ישראל. הוסיף כי כיום איש אינו מכחיש את המציאות של קיום ישראל ואנו - האו"ם - מחוייבים להגן על עצמאות ישראל. פעילות המזכיר שולץ חשובה בעיניו, כיוון שהיא מושכת את תשומת הלב הציבורית אל הצורך לפעול לקידום פתרון. שולץ פועל להערכתו במלוא הכנות. המזכ"ל הוסיף כי מבחינת האו"ם "אתם הכעיה העתיקה ביותר בבית הזה" (הכל פרצו בצחוק לניסוח זה).

רוח"מ: אנו "העתיקים" ביותר באיזור ואנו רגילים לכך כבר אלפיים שנה. לפתרון בשלום לא דרושה ערכות בינלאומית. הנה חתמנו על שלום עם מצרים ללא ערכות כזו.

גולדינג: מעיר ששגנו באיזור הכוח הרב לאומי.

רוח"מ: אם יחליטו הצדדים למו"מ כי יש צורך בכוחות האו"ם, נפנה לאו"ם והוא מניח שהאו"ם ייענה.

תאריך:	שם השולח:	אישור:
--------	-----------	--------

רחיפוק:	מחלקת הקשר ניו-יורק טופס מברק	דח: 3
סוג כטחוני:		מתור: 4
תז"ח:		אל:
נר: 228		רע:
		מאת:

רובינשטיין: העיר כי ב-79 לא נענה האו"ם.

רוה"מ: וזו הסיבה שהוקם הכח הרב לאומי. רוה"מ בדרך על יעילות פעולתו של אונדוף.

המזכ"ל: מורה על הכרעה ומעיד כי אסור שמצב זה ישאר לבצע. האו"ם לא יוכל לשמור לתמיד על מצב של סטטוס-קוו שאיננו חוקי. חייבים להגיע לפתרון בשלום.

רוה"מ: הכעיה היא חוסר הרצון הערבי לשיחות ישירות עם ישראל. ואלה המתנגדים למו"מ עימנו - הם התומכים בוועידה בינלאומית כמפלס (ESCAPE); רוה"מ מפרט שוב סיבות התנגדותו לוועידה ב"ל. ברור לנו שתושבי האיזור אינם רוצים במלחמה. קביעת זו אינה תמיד נכונה לגבי גורמים שמחוץ לאיזור. רוה"מ מבין שזהו עניינו של המזכ"ל להביא לקיום ועידה ב"ל.

המזכ"ל: אין זה עניינו - אלא זהו מנדט המוטל עליו. אך במישור אחר (לא החלטות העצרת הכללית) הוא המזכ"ל אישית - מנסה לסייע בקידום פתרונות לבעיות הבערות בעולם גם באפגניסטן, במפרץ, באפריקה ובקפריסין. האווירה הבינלאומית בעולם משתנה והוא, המזכ"ל, מנסה לקדם עניינים תוך כדי ניצול אווירה זו.

רוה"מ: מקווה לקידום השלום באיזורנו. רוה"מ מציינ שהערבים מנסים להביא לפוליטיזציה במוסדות וסוכנויות האו"ם - מקווה שהמזכ"ל יפעיל השפעתו למניעת ניצול האו"ם כזירת מאבק נוספת של הערבים נגדנו, במקום לסייע לקידום הבנה ומו"מ.

איטור:

שם השולח:

תאריך:

4
4
מחור:

מחלקת הקשר ניו-יורק
טופס מברק

מספר:
מספר כספוני:

מספר:

מספר:
228

א ל ז

ר ע י

מאח:

המזכ"ל: מרגיש שיש שיפור באו"ם. הנה נא"ם רוח"מ במליאת עצרת פר"ן
אתמול ללא כל נסיון הפרעה. הולכת וגוברת הגישה המציאותית, הריאליסטית.
מבקש להבטיח לרוח"מ שוב כי האו"ם, והוא אישית, מוכנים לסייע לקידום
ההכנה בישראל וכיש"ע ולקידום וחיזוק אווירת השלום.

השיחה נמשכה כחצי שעה באו"ם. ידידותית תוך דגש חוזר של המזכ"ל על ידידותו
האישית לישראל וכוכנותו לסייע בקידום פתרונות השלום.

נאו"ם

United Nations

Press Release

Department of Public Information
Press Section
United Nations, New York

24

Biographical Note

SG/1811/Rev.1
BIO/1849/Rev.1
31 December 1981

JAVIER PEREZ DE CUELLAR, UNITED NATIONS SECRETARY-GENERAL

Javier Perez de Cuellar of Peru, who assumes office tomorrow (1 January 1982) as Secretary-General of the United Nations, was appointed by the General Assembly on 15 December for a five-year term. The Security Council had recommended the appointment on 11 December, and the Assembly approved it by acclamation.

A lawyer and career diplomat, Mr. Perez de Cuellar served most recently as Personal Representative of the Secretary-General on the situation in Afghanistan and as Under-Secretary-General for Special Political Affairs.

Mr. Dorca de Cuellar has also served as Peru's Ambassador to Venezuela, the Soviet Union, Poland and Switzerland, as his country's Permanent Representative to the United Nations and as Special Representative of the United Nations Secretary-General in Cyprus.

He joined the Peruvian Foreign Ministry in 1940 and the diplomatic service in 1944, serving as Secretary at the Peruvian embassies in France, the United Kingdom, Bolivia and Brazil, and Counsellor at the embassy in Brazil.

He returned to Lima in 1961 as Director of the Legal and Personnel Departments in the Ministry of External Relations, was promoted to the rank of Ambassador the following year, becoming successively Director of Administration, Director of Protocol and Director of Political Affairs.

From 1964 to 1966, Mr. Perez de Cuellar served as Peruvian Ambassador to Switzerland, later becoming Permanent Under-Secretary and Secretary-General of the Foreign Office.

Mr. Perez de Cuellar was the first Ambassador of Peru to the Soviet Union, serving in that post from 1969 to 1971. He served concurrently as Ambassador to Poland.

He was a member of the Peruvian delegation to the first session of the General Assembly in 1946 and of the delegations to the twenty-fifth through the thirtieth sessions. In 1971, he was appointed Permanent Representative of Peru to the United Nations, and headed his country's delegations to all sessions of the Assembly through 1975. In 1973 and 1974, he was his country's

(more)

For Information media — not an official record

24. ~~3~~ $\frac{4}{4}$

- 2 -

Press Release SG/1811/Rev.1
BIO/1849/Rev.1
31 December 1981

representative on the Security Council and was serving as President of the Council at the time of the events in Cyprus in July 1974. On 18 September 1975, he was appointed Special Representative of the Secretary-General in Cyprus, a post he held until December 1977.

Mr. Perez de Cuellar next served as Ambassador of Peru to Venezuela, following which, on 27 February 1979, he was appointed as United Nations Under-Secretary-General for Special Political Affairs. From April 1981, while still serving as Under-Secretary-General, Mr. Perez de Cuellar served as Personal Representative of the Secretary-General on the situation in Afghanistan. In that capacity, he visited Pakistan and Afghanistan in April and August 1981 in order to continue the consultations which the Secretary-General had undertaken personally in recent months.

He resigned as Under-Secretary-General for Special Political Affairs on 31 May 1981, but remained as the Secretary-General's Personal Representative regarding the situation in Afghanistan. After leaving the United Nations, he returned to the Ministry of External Relations of Peru.

Mr. Perez de Cuellar voluntarily separated from active service of his Government on 7 October 1981.

He is a former Professor of Diplomatic Law at the Academia Diplomática del Peru and Professor of International Relations at the Academia de Guerra Aérea del Peru, and is author of Manual de Derecho Diplomático (Manual of International Law (1964)).

He was born in Lima on 19 January 1920, and was graduated from the Law Faculty of the Catholic University, Lima, in 1943. Mr. Perez de Cuellar is married to the former Marcela Temple. He has two children.

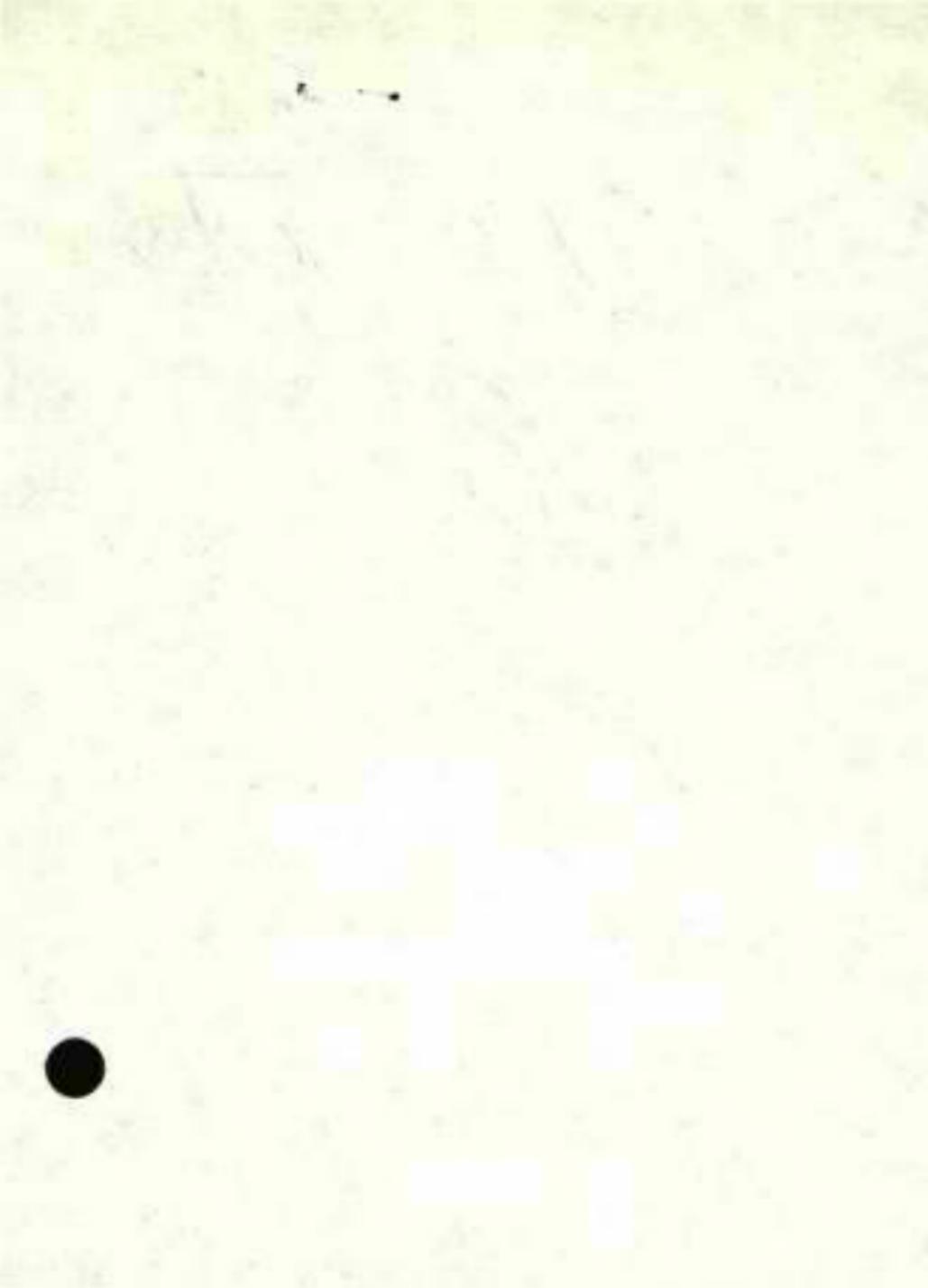
* * * * *

END

• 2/11/9

2/13/10 2/10/10

• 2/10/10

* 20075 *
* 20075 *
* 20075 *

* 20075 *
* 20075 *
* 20075 *

* 20075 *
* 20075 *
* 20075 *

* 20075 *
* 20075 *

* 20075 *

* 20075 *

* 20075 *

* 20075 *

* 20075 *

* 20075 *

* 20075 *

* 20075 *

* 20075 *

* 20075 *

* 20075 *

תאריך

אל:

מאת: לשכת ראשיהממשלה.

ע"פ תיאור גורם איתם
 שם גרבי ביאביץ
 (גורבי) (אולי דאטם)
 רח (עמית) (המחלקה)
 אגף משרד, כשר
 סגן אגף
 זמא (הדפוס) איתם

תיק הכקון (מגור)

ירושלים, כ"א באדר ב' התשמ"ט
28 ב מ ר ך 1989
סימוכין, ת - 4 - 668

-שמור-

אל:רה"מ
מזכיר הממשלה
המנכ"ל

ג'ון בקר, היועץ המדיני בשגרירות ארה"ב, הביא לי ביוזמתו רשימה של ניירות שהוכנו במחמ"ד, לקראת ביקור רה"מ. הניירות הוכנו על פי בקשת מזכיר המדינה, והם יועברו גם לנשיא, וכן לחברי קונגרס נבחרים - אם יבקשו זאת.

להלן הרשימה (עפ"י הסדר שבו הוקראה לי):

1. יחסי ישראל - ארה"ב.
2. ש"פ אסטרטגי.
3. סיוע אמר' לישראל.
4. המגעים על בניית מתקנים חדשים לשגרירות ארה"ב בארץ.
5. כלכלת ישראל.
6. הסכם אזור הסחר החופשי.
7. המו"מ על מימי הירמוך.
8. WEST BANK AND GAZA UPDATE.
9. בעיות של פלשתינים אמריקניים.
10. "זכויות עובדים" (כלומר: האם ישראל מפרה את זכויות העובדים הפלש' - נייר זה הוכן בעקבות HEARING בנושא זה שערכה ממשלת ארה"ב).
11. הפצת טילים באזור.
12. ישראל - מצרים.
13. ישראל - ברה"מ.
14. סוריה.
15. לבנון.
16. דיאלוג ארה"ב - אש"ף.
17. טרור.
18. יהודי תימן.
19. יהודי ברה"מ.
20. מכירת נשק לערבים מתונים.

בברכה
א/ת
אריה מקל.

תאריך הדיון

דתיקות: בהול לבוקר	שגרירות ישראל / וושינגטון	קד: 1
סוג: שמור	טופס פרוק	סתוק: 6
תאריך וזמן חזירה: 14:00 - 27.3.89	לשכת רחיים - אריה מקל	אל:
כס' פרוק: הפסד:	[Handwritten mark]	דע:
702	לשכת השגריר, וושינגטון	פאת:

האגודה האמריקאית של עורכי עתונים

בהמשך לשיחותינו הטלפוניות ראו-גא החזמנה לרהיים וכן חומר רקע על האגודה.

המועד המתוכנן הוא 13/4 שעה, 10:00 שבים וחוזרים על המלצתינו.

[Handwritten signature]
לשכת השגריר

תפוצה: לקחה פרי אל ארפי

FAX 202-364-5591

438 NORTH MICHIGAN AVENUE
CHICAGO, ILLINOIS 60611-4041

702 2/5

JAMES D. SQUIRES
EDITOR

TELEPHONE
(312) 822-4988

March 27, 1989

Ambassador Moshe Arad
Embassy of Israel
3514 International Drive, N.W.
Washington, D.C. 20008

Dear Mr. Ambassador:

Please consider this a formal invitation for Prime Minister Yitzhak Shamir to address the annual meeting of the American Society of Newspaper Editors. The time to be decided mutually later. The meeting is to be in Washington, D.C., April 12-14.

More than 600 directing editors from the nation's largest and most important newspapers will be in attendance. Not only is the convention well attended, it is also well covered by the international media.

Our format is flexible, but the usual fare is a 15-30 minute speech with an equal amount of time for a question and answer session with editors from the floor. The total time involved is approximately 45 minutes, or longer if the Prime Minister desires.

In the event a visit could be arranged, the Society would be delighted to offer Prime Minister Shamir a prestigious and attentive forum for his remarks. We would also be of any assistance possible to facilitate the visit.

Sincerely,
James D. Squires
James D. Squires
Editor

cc: John Seigenthaler
Susan Miller
Lee Stinnett

AMERICAN SOCIETY OF NEWSPAPER EDITORS

Working Address: P.O. Box 17004, Washington, DC 20041
 Street Address: 11800 Sunrise Valley Dr., Reston, VA 22091
 Tel. (703) 845-1144 Fax (703) 820-4557

JOHN ORIENTHALES
 NASHVILLE TENNESSEAN
 USA TODAY
 President

LOREN GHIGLIONE
 THE NEWS, SCUTHERIDGE, MASS.
 Vice President

EARL OSBORNE
 DALLAS MORNING NEWS
 Secretary

DAVID LAWRENCE JR.
 DETROIT FREE PRESS
 Treasurer

AMERICAN SOCIETY OF NEWSPAPER EDITORS 1988-89

The American Society of Newspaper Editors is an organization of more than 1,000 editors of daily newspapers in the United States and Canada. Directing editors having immediate charge of editorial or news policies of daily newspapers and four wire services are eligible to join. ASNE was founded in 1922. Its principal purpose has always been to serve as a medium for exchange of ideas and the professional growth and development of its members.

Governance

ASNE is governed by a 20-member board of directors. Directors are elected by members for three-year terms. The directors, in turn, annually elect the Society's four officers.

1988-89 Committees

ASNE is a volunteer-run organization, and most of the work of the Society is accomplished by the 16 standing committees. A brief description of the current committee activities follows:

- **The Bulletin.** This nine-times-yearly magazine is the nation's oldest journalism review. It is sent free to ASNE members and is available to non-members by subscription (\$20 1-yr.; \$35 2-yr.; \$45 3-yr.; \$25 per year foreign). The Bulletin Editorial Board is headed by David Hall, Hackensack (N.J.) Record.
- **Convention Program.** James Squires, Chicago Tribune, chairs the Program Committee. Convention attendance is limited to ASNE members, their sponsored guests and journalism educators. Emphasis is on public issues and newsroom problems. The 1989 dates are April 11-14 at the J. W. Marriott Hotel in Washington, D.C.
- **Education for Journalism.** This ASNE group works closely with journalism educators to strengthen journalism schools and the accreditation process. The committee strives to increase private support of J-schools and enhance the role of newspaper professionals on journalism faculties. The committee and board of directors have taken strong positions in support of accrediting principles that require students to devote at least 90 semester hours of their undergraduate training to liberal arts and non-journalism courses. Larry Allison, Long Beach (Calif.) Press-Telegram, chairs the committee.

(over)

THE BOARD OF DIRECTORS CONSISTS OF THE OFFICERS AND THE FOLLOWING:

LARRY ALLISON Long Beach Press-Telegram	JAY AMBROSE El Paso Herald Post	LINDA CRIST CUNNINGHAM Trenton Times	KATHERINE PARKINS Christian Science Monitor	GREGORY HAYNE Beverly Hills Post	JOSEF PERDUE El Paso Herald Post Dispatch	ALBERT S. FITZPATRICK Knight-Ridder Inc.	WILLIAM A. HILLIARD Portland Oregonian
WILLIAM R. WETTER Quincy Herald Ledger	SUSAN MILLER Scraps Herald	TED M. NATT Longview Daily News	ROLFE HELL Charlotte Observer	JRAN OTTO Rocky Mountain News	ARNOLD ROSENFELD South American Business	JAMES D. BOLINES Phoenix Tribune	SEYMOUR TOPPING Seattle Times

702 1/5

• **Ethics.** The Ethics Committee has published a number of books and surveys examining the complex ethical decisions that journalists encounter in their work. The Committee has developed a self-administered ethics audit whereby editors can measure how well informed their newsroom staffs are on ethics questions and policies. Also under development are studies to determine what journalism students learn about ethics. ASNE's Statement of Principles is frequently consulted in matters of journalism ethics. The Ethics Committee chair is Irene Nolan, Louisville (Ky.) Courier-Journal.

• **Freedom of Information.** For many years the Society's Freedom of Information Committee has campaigned actively against secrecy in government and to open channels of official information at federal, local and state levels. Along with ASNE legal counsel, Richard M. Schmidt Jr., members of the FoI Committee frequently testify before Congress. Many of the activities of the committee are financed by ASNE's First Amendment Fund, to which members and their newspapers make voluntary contributions. Peter Prichard, USA Today, chairs the committee.

• **Future of Newspapers.** This committee exists to identify news and editorial issues and possible actions that will affect the continuing health and vigor of a free and diverse press. The committee has published a report ("The Next Newspapers"), describing the changing environment in which newspapers operate. Arnold Rosenfeld, Austin (Texas) American-Statesman, chairs the committee.

• **Human Resources.** This committee has produced a popular Newsroom Management Handbook, and has conducted a major survey of the newsroom work force. Barbara Henry, Rochester (N.Y.) Democrat and Chronicle and Times-Union, chairs the committee.

• **International Communication.** ASNE's International Communication Committee represents American editors in international forums and supports world press freedom. The committee organized and funds an ongoing American-based training program for foreign journalists, which brings a dozen journalists to the United States for training each year. Also, the International Communication Committee is planning trips in 1989 to the Middle East and the USSR for ASNE members. The committee monitors international developments affecting freedom of information and issues statements and protests when foreign governments attempt censorship or when journalists are threatened or harmed. Committee chairman is Bill Kovach, Atlanta Journal and Constitution.

• **Literacy.** ASNE's committee has taken the lead in educating the press about problems of illiteracy in America. The Literacy Committee has sponsored workshops to help newspapers develop literacy programs; developed public service announcements plugging literacy programs; and prepared printed materials for editors interested in literacy issues. The committee is headed by William Hilliard, Portland Oregonian.

• **Membership.** The Membership Committee recruits and screens member applications for submission to the board of directors. To join the Society, editors must meet the following criteria prescribed in the ASNE bylaws: "Persons of suitable qualifications who are directing editors having immediate charge of editorial or news policies of daily newspapers which, in the opinion of the directors, shall have attained adequate journalistic standards are eligible for membership. Membership shall also be open to directing editors of AP, UPI, Reuters, and Canadian Press." The ASNE bylaws also provide for a retired membership category. ASNE dues are \$875 for members from newspapers that are over 25,000 circulation, \$225 for editors of 10,000-25,000-circulation newspapers, and \$100 for editors of under 10,000-circulation papers. Retired member dues are \$50. There is a \$250 initiation fee for new members from over-25,000-circulation newspapers. The Membership Committee is headed by John Halls, Orlando (Fla.) Sentinel.

702 5/5

- **Minorities.** ASNE has worked hard to increase the number of minority journalists in newspaper newsrooms. ASNE's goal is to achieve representation of minorities in newsrooms equal to that in the general population by the year 2000, or sooner. The Minorities Committee currently has a wide-ranging program to heighten industry awareness and increase the flow of talented minorities into journalism. ASNE monitors the employment of minorities through an annual survey of all U.S. newspapers. The 1988 survey showed that 7.02 percent of full-time professional newsroom employees are minorities. A series of 13 regional conferences for editors and aspiring minority journalists is scheduled for 1988-89. Currently, more than \$375,000 per year is channeled into ASNE's minorities programs, including ASNE funds, foundation grants and contributions of newspapers to the minorities job fairs. Minorities Committee chairman is William Ketter, Quincy (Mass.) Patriot Ledger.

- **Nominations.** Nominees for the board of directors are selected by the Nominations Committee, after careful study of members' qualifications, including service to the Society. Judith Clabee, Kentucky Post, Covington, is chairman.

- **Press, Bar and Public Affairs.** This committee, which works closely with the FoI group, has been effective in opening lines of communication between the press and the legal and judicial communities as well as the military. Its purpose is to stimulate understanding and support of free-press principles among attorneys and judges, and to heighten awareness of editors to concerns of the bar and bench. The committee participates in a number of training programs for judges, including the National Judicial College and the annual federal judicial conference. ASNE organizes program segments on the free press/fair trial issue at these events. Chairman of the committee is Jean Otto, Rocky Mountain News, Denver.

- **Readership and Research.** This committee sponsors and manages major research projects intended to improve newspapers, and distributes practical information to editors on making newspapers more appealing to readers. Gregory Favre, Sacramento (Calif.) Bee, chairs the committee.

- **Writing Awards.** ASNE makes five awards annually to recognize outstanding writing in daily newspapers. The 1989 awards will cite high achievement in commentary, editorial writing, deadline writing, non-deadline writing, and state and local government reporting. A book showcasing the entries of the Distinguished Writing Awards winners is published each year by the Poynter Institute. Writing Awards Board chairman is Eugene Roberts, Philadelphia Inquirer.

ASNE Foundation

The Society created a nonprofit foundation in 1979 to help fund worthy projects generated by ASNE committees and the ASNE Board. The Foundation disburses about \$250,000 for such projects. William Burleigh, Scripps Howard, is ASNEF president.

Headquarters and staff

ASNE headquarters in Reston, Va., handles the administrative work of the Society and is an information clearinghouse on a wide variety of questions and problems relating to newspapers. The staff is headed by Lee Stinnett, executive director. ASNE minority affairs director is Mirelle Grangenols Gates, and Elise S. Burroughs is publications director. Christine Schmitt and Nancy Andiorlo are administrative assistants and Susanne Jenkins is secretary. Richard M. Schmidt Jr. of the Washington law firm of Cohn and Marks is ASNE legal counsel. The ASNE mailing address is P.O. Box 17004, Washington, DC 20041. Telephone (703) 848-1144.

Q: Sir, how do you expect to make any progress on peace in the Middle East as long as Yitzhak Shamir refuses to talk to the PLO, and what will you say to him about that when he comes here on April 6th?

A: Well, I don't know what I'll say to him about that, but I'll say to him that we have got to move the peace process forward. We may, by then, be ready with some specific ideas.

I will tell him that the talks that we have, are having, with the PLO representatives there in Tunisia are good things, and we'll tell him why I think they're good things. I've read in detail the report — the talk just yesterday between the PLO and Ambassador Peltreau over there, and I'm not at liberty, obviously, to go into the details of it, but I follow it very carefully. And I will endeavor to convince the prime minister that something good might come out of this kind of discussion.

And so it's ...

Q: You do have a stick as well as a carrot when it comes to Israel.

A: Could you define that for me a little bit?

Q: Money.

A: I don't like to use a stick on friends. And Israel is a friend, and Israel is an ally. They're a strategic ally. And the relations between Israel and the United States, I don't think have ever been better. So I don't talk about using some stick — do it more like Lyndon Johnson — let's reason together.

Q: And you know how he reasoned together.

Q: Just one flashback to that question. When and where do you expect to raise these issues with Mr. Gorbachev?

A: Well, I think they're being raised all the time — started with our talks with Jim Baker and Mr. Shevardnadze.

You know, everybody thinks, well, what you have to do is have an instant summit. Not everybody, but there's a lot of — you know, you get argument on both sides of that question, but quite a few people favor that. I've taken a different approach: Let's have a thorough review with our new team, which is just getting into place, certainly in terms of defense, and when that review is completed, we'll be in a much better position to determine from our side when such a summit meeting should take place.

But in the meantime, as I said I guess in the campaign, the secretary of state first touch base with NATO in serious consultations — he's done that. Then — and we'll be doing it again, obviously at the NATO meeting. Then make contact with the foreign minister, Shevardnadze. And Baker did that — Jim Baker did that, and had a good talk — a very good, long talk — particularly the private part, and the two of them are there without gigantic teams. I mean — and where we stand with the Soviets now, that was very helpful. Then he'll meet again with them — probably again. And — but when I see the right time to sit down with Mr. Gorbachev, I will make such a proposal directly to the Soviet Union.

But in the meantime, on your question, there are these opportunities, through the Baker-Shevardnadze channel and through our normal contacts with Ambassador Matlock who was here the other day, to make our positions known to the Soviet Union and to listen carefully to theirs. So it's not like there's no contact.

*

END

להלן מספר עובדות, נתונים וציטוטים שכדאי להביאם בפני האמריקאים, אם במסמך מיוחד או בע"פ.

אש"פ

ארגוני השחרור המרכיבים את אש"פ הם:

1. פת"ח - יאסר ערפאת (FATH) 1500 מגויסים
2. החזית העממית לשחרור פלסטין - ד"ר ג'ורג' חבש (P.F.L.P) 900 מגויסים
3. החזית העממית הדמוקרטית לשחרור פלסטין - נאיף חואטמה (P.D.F.L.P) 1000 מגויסים
4. חזית השחרור הפלסטינית - מחמוד זיידן (P.L.F) (אבו אל עבאס)
5. חזית השחרור הערבית - עבד אל רחים (A.L.F) אחמד

בנוסף לארגונים אלה מיוצגים באש"פ "הג'יהאד האיסלמי" והמפלגה הקומוניסטית הפלסטינית.

ארגוני השחרור שאינם מיוצגים באש"פ הם :

1. פת"ח - פלג אבו מוסא - אבו מוסא 2500 מגויסים
2. החזית העממית לשחרור פלסטין - המפקדה הכללית - אחמד ג'יבריל 500 מגויסים
3. אל - סאיקה - עצאם אל קאדי 600 מגויסים
4. פת"ח - פלג אבו נידל - סברי אל באנה 600 מגויסים (אבו נידל)
5. חזית השחרור הפלסטינית פלג טלעת יעקוב - טלעת יעקוב
6. חזית המאבק העממי - סמיר ע'ושה

כמו כן נמצאת מחוץ לאש"פ התנועה הפונדמנטליסטית של האחים

הערות :

1. הנתונים על מספר המחבלים בגיוס מלא בכל ארגון לקוחים מן השנתון International Institute of Strategied Studies (I.I.S.S) London (שנתון 1988\81 עמ' 107).
2. ארגונים שמספר הכוחות המזוינים שלהם אינו מצוין - מונים פחות מ-300 מגויסים.
3. מספר המגויסים בכל ארגון אינו משקף בהכרח את מידת הפופולריות של הארגון בקרב האוכלוסייה ואת גודל הפריפריה שלו.

* * *

טובן מאליו שאין לאש"פ בכלל ולערפאת בפרט כל השפעה על הארגונים הנמצאים מחוץ לאש"פ. כל הארגונים הללו נמצאים תחת השפעת סוריה ולוב, נתמכים על ידי מדינות אלה ופועלים על פי המדיניות של "מדינות הסירוב".

מרבית הארגונים הללו כופרים בקיום ישות פלסטינית נפרדת ומטרתם הסופית היא צירוף פלסטין, ירדן ולבנון לסוריה. הם מתנגדים לתורת השלבים של ערפאת ורואים בו תבוסתן. אבל לא רק הם :

גם שני הארגונים החשובים ביותר באש"פ, "החזית העממית לשחרור פלסטין" של ד"ר חבש ו"החזית העממית הדמוקרטית לשחרור פלסטין" של נאיף חואטמה, מתנגדים לתורת השלבים. שני המנהיגים הודיעו כי אינם מקבלים את החלטות הועידה ה-19 של המל"פ ואת הצהרותיו של ערפאת בג'נבה. ארגונים אלה, כמו הארגונים שמחוץ לאש"פ, הגבירו את פעילותם החבלנית ואת נסיונות החדירה לישראל לצורך פיגועים בכלל, ופיגוע-מיקוח בפרט, כדי להוכיח כי להצהרותיו של ערפאת בדבר הפסקת השירור אין כיסוי.

ג'ורג' חבש ונאיף חואטמה (ממנהיגי אש"פ), הם מרכזיסטים קיצוניים המקיימים קשרים הדוקים עם ברית המועצות (חואטמה ביקר לאחרונה במוסקבה ובראיון לעיתון "איזווסטיה" האשים את ערפאת בבגידה) ועם ארגוני השירור האירופיים, כגון, "הבריגאדות האדומות" באטליה, קבוצת "באדר-מיינהוף" בגרמניה, ו"הצבא האדום" ביפן. בנאום שנשא חואטמה במחנה אלירמוב (ליד דמשק) לרגל שנת ה-20 לייסוד ארגונו, הוא איים בפרישה מאש"פ אם לא יבוטלו החלטות המל"פ ה-19.

לאור הנתונים הנ"ל מתבקשות שתי מסקנות :

- א. אסור לישראל ולידידותיה לשגות באשליה שאינן שהיא הדברות או דיאלוג או הסדר עם ערפאת כראש ה - P.L.O יפסיקו את פעולות הטרור נגד ישראל.
- ב. קיים פער עצום בין הדימוי של ערפאת בעיני מדינאים בעולם כמנהיג כול-יכול, בסוגיה הפלסטינית לבין כוחו האפקטיבי בזירה זו.

תורת השלבים של אש"פ

להגדרת תוכנית השלבים לחיסול ישראל בחרנו בדברי פארוק קדומי, ראש המחלקה המדינית של אש"פ, כפי שנאמרו באנגלית, כלומר בפנייה לציבור הלא-ערבי, בראיון ל"ניוזוויק" (14.3.1977):

" There are two (initial) phases to our return: The first phase to the 1967 lines, and the second to the 1948 lines...the third stage is the democratic State of Palestine. So we are fighting for these three stages "

מאז מציג ערפאת בפני העולם - בניגוד לאירגוני טרור אחרים ובניגוד למדינות הסירוב הדוגלים בהשמדת ישראל במכה אחת - דרישה "צנועה" של השלב הראשון בלבד, כלומר, הקמת מדינה פלסטינית ביש"ע, גם ידידי ישראל נלכדים בפח הזה, ורואים בדרישות הפלסטינים פתרון לסכסוך. להשגת השלב הראשון, כלומר, מדינה פלסטינית בחלק של ארץ ישראל, דרושה לעראפת תמיכה של ארצות הברית, כדי לזכות בה הכריז ערפאת במל"פ ה-19 באלז'יר (נובמבר 1988) ולאחר מכן בז'נבה (דצמבר 1988) על הקמת מדינה פלסטינית בחלק מפלסטין בליווי הכרזות על רצון בשלום עם ישראל ובגנות הטרור וכו' על בסיס הכרזות אלה החל הדיאלוג בין אש"פ וארצות הברית.

להלן לקט של הכרזות ראשי אש"פ שהושמעו ולאחר ה-מל"פ ה-19 ולאחר התחלת הדיאלוג בדצמבר 1988:

מדברי אבו-איאד, יד ימינו של ערפאת

"נשבענו לשחרר את פלסטין לפני 1967, אנו נשיב את פלסטין שעל-שעל ולא בבת אחת" (נאום בכוית 5.12.88).

"גבולות מדינתנו, כפי שהזכרנו (בהחלטת המל"פ ה-19) משקפים חלק משאיפתנו הלאומית. אנו נפעל להרחבתם, כדי להגשים את השאיפות על כל אדמת פלסטין" ("אלאנבא", כוית 6.12.88).

"הקמת המדינה הפלסטינית על כל חלק שהוא בפלסטין הנה לשם פלסטין כולה" ("אלאנבא", כוית 13.12.88).

"לעם נאמר, זוהי מדינתנו...מדינה קטנה בראשיתה ובעזרת אללה היא תהיה גדולה ותתרחב למזרח ולמערב, לצפון ולדרום" ("אלאנבא", כוית 18.12.88).

הערה: כדאי לשים לב שאבו איאד מדבר גם על הרחבת המדינה למזרח, כלומר לירדן.

מדברי רפיק אלנתשה (אבו שאכר) - נציג אש"פ בסעודיה

"...מהפכה זו נוסדה לשחרור פלסטין ולהגשמת כל מטרות עמנו לשחרור ולשיבה ולהקמת המדינה הפלסטינית בפלסטין ובירתה ירושלים ושובם של כל הפליטים לארצם. כל שלום שלא יקח בחשבון נתונים אלה יהיה בבחינת שלום הבנוי על דמיונות שוא, (בראיון ל"אלג'זירה" הסעודי 1.1.89).

עבד אל חמיד אלסאיח - יו"ר המל"פ

מצטט את מנהיג האחים המוסלמים המצרים:
"אם אש"פ יצליח להקים מדינה בגדה המערבית וברצועת עזה, שום דבר לא ימנע את המשך המאבק, עד לשחרורה של כל פלסטין" (ראיון ב"אלסויאסה" כוית 21.12.88).

ובאותו ראיון:

"אנו לא נציע ויתורים, יחד עם זאת אנו פועלים להשיג את האפשרי בשלב הנוכחי ונמשיך ונדרוש עוד בהמשך".

נביל שעת - יועצו המדיני של ערפאת

"אם נקבל עצמאות על חלק מאדמתנו, לא נוותר על חלומנו להקים מדינה דמוקרטית אחת על כל האדמה הפלסטינית" (אלסויאסה, כוית 29.1.89).

סמיה אלקאסם - משורר פלסטיני

"הקמת המדינה אין פירושה סיום הבעיה מבחינה מדינית , כל עוד יהודי אחד חי באדמה הפלסטינית" (בראיון ל"אלאנבא" הכווייתי 6.3.89).

Leila Khaled, Secretary of the General Union of Palestinian Women

"Should we struggle for the liberation of Haifa, where the Israelies are concentrated or should we first liberate the West Bank and Gaza ,where the arabs are concentrated? Our first objective is to return to Nablus, and then move on to Tel-aviv".

(The Middle east Monthly,London, January edition)

George habash, Head of the P.F.L.P. (Important part of the P.L.O.)

Talking about the possibility of a Palestinian state only within the West Bank and Gaza as a solution :

"Impossible, Impossible, Impossible, Impossible.All should know-- Bush, Gorbachev, Thatcher...All should know that this will not be the solution. They think it will be a solution...You know, five years from now there will be another revolution against Israel".

(The Independent, London, January 26.89)

מסקנה: כל מ"מ עם אש"פ על שלום יהיה מו"מ על שלבי חיסול מדינת ישראל.

הדיאלוג והטירור

מאז המל"פ ה - 19, ומאז נאומו של ערפאת בג'נבה (15.12.89) ותחילת הדיאלוג בין ארצות הברית ואש"פ, בוצעו נסיונות החדירה של מחבלים לישראל כמפורט להלן :

26.12.88 - חוליה ימית של "חזית המאבק העממי" טובעה בדרכה לפיגוע בישראל.

- 28.12.88 - חוליה של "חזית השחרור הפלסטינית" \פלבג טלעת יעקוב, נבלמה בדרכה לפיגוע בישראל.
- 4.2.89 - חוליה של "החזית העממית לשחרור פלסטין" בראשות ג'ורג' חבש, ממרכיבי ה - P.L.O. נבלמה בדרכה לפיגוע בישראל.
- 2.3.89 - חוליה של "החזית הדמוקרטית" שבראשות נאיף חואטמה (P.L.O.) נבלמה בדרכה לביצוע פיגוע בישראל.
- 12.3.89 - חוליה של "החזית העממית לשחרור פלסטין - המפקדה הכללית" של אחמד ג'יבריל נבלמה בדרכה לבצע פיגוע בישראל.
- 13.3.89 - חוליה של "חזית השחרור הפלסטינית" \פלבג טלעת יעקוב, נבלמה בדרכה לביצוע חבלה בישראל.
- 15.3.89 - חוליה של פת"ח \ערפאת (P.L.O.) חדרה מגבול מצרים ונלכדה בטרם בצעה פיגוע.
- 17.3.89 - חוליה של פת"ח \אבו מוסא, חדרה מגבול ירדן ונבלמה על ידי צה"ל. חיל ישראלי נהרג בקרב הבלימה.

סך הכל בוצעו על ידי ארגוני הטרור בשלושה חודשים מאז הכרזת ערפאת על רצונו בשלום ונטישת דרך הטרור ותחילת הדיאלוג האמריקאי עם אש"פ - 9 חדירות ונסיונות חדירה של חוליות טרור למטרות רצח ופיגוע-טיקוח.

* * *

כתנאי לקיום הדיאלוג עם אש"פ דרשה ארצות הברית, בין היתר, הכרזה ברורה מפי ערפאת על נטישת דרך הטרור, כדי להשיג את הדיאלוג ובאמצעותו מעין הכרה של ארצות הברית באש"פ כנציג העם הפלסטיני, קבל ערפאת את תנאי ארצות הברית וב-15 לדצמבר 1988, התחייב, כנדרש, לנטוש את דרך הטרור.

כפי שכבר הסברנו לעיל, אין לראש P.L.O. כל שליטה על ארגוני הטרור הפלסטינים ולהצהרתו, לא זו בלבד שלא היה כיסוי, אלא שהיא גרמה להתגברות הטרור, לדאבונו לא הסיקה ארצות הברית את המסקנות ולא הפסיקה

את הדיאלוג עם אש"פ. בעורמתם, הסבירו ערפאת ודובריו שההכרזה על נטישת הטירור אינה מתייחסת ל"מאבק המזוין" נגד ישראל בגבולותיה ובשטחה ושפעולות מסוג זה הן לגיטימיות ואינן נכללות בהגדרת הטירור אותו הוא מגנה.

עבדאללה חורני, חבר במשלחת אש"פ לדיאלוג עם ארצות

הנברית הכריז: "בכוונת אש"פ לחדש פעולותיו נגד ישראל אפילו יעורר הדבר ספקות בארצות הברית בדבר רצונו של אש"פ בשלום. ספקות אלה לא יביאו לשינוי במדיניותו של אש"פ בכל הנוגע למאבק המזוין" (לפי רדיו מונטה קרלו 15.2.89).

נאיף חואטמה, ראש "החזית הדמוקרטית", אחד ממרכיביו החשובים

של ה-P.L.O. הודיע כי ארגונו ימשיך בהתקפות צבאיות נגד ישראל ושההצהרות המיוחסות לערפאת אינן משקפות מדיניות רשמית של אש"פ. שכן "הועד הפועל" של אש"פ בו הוא חבר לא הבטיח להפסיק פעולות צבאיות נגד ישראל (רויטר מדמשק, 2.3.89).

כיון שארצות הברית לא הפסיקה בנסיבות אלה את הדיאלוג עם אש"פ,

יש לארגוני המחבלים עתה לא רק הישג מדיני שבעצם קיום הדיאלוג, אלא גם לגיטימציה להמשך הטירור נגד ישראל.

ברם מבחינתה של ישראל, הנזק הרב ביותר מן הדיאלוג של ארצות

הברית עם אש"פ, הוא בכך שארגוני הטירור יכולים להציג את ההישג המדיני הזה כפרי ההתקוממות ביש"ע ובכך לעורר את המשכה ולהפיח תקוות שוא.

ידידי ישראל חיבים להבין שלישראל אין מה להציע לאש"פ נאגב גם

לארצות הברית - אין], אבל יש לה מה להציע לערביי יש"ע. לשם כך צריכה לקום נציגות תושבי יש"ע הערביים. נציגות כזו יכולה לקום רק אם ערביי יש"ע יתעייפו ויתאכזבו מאש"פ. הדיאלוג של ארצות הברית עם אש"פ פועל בכיוון הפוך ודוחה את הפתרון.

הנה תראה

האמת

בהול

298

דו"ס : בהול לבוקר	מחלקת הקשר ניו-יורק	דף : 1
סוג : <i>למור</i>	טופס מברק	מתוך : 4
מס' וזמן חבור : 211730		אל : המשרד
מס' מברק :		דע :
המשרד : 0 0630		מאת : השגריר-נאו"ם

206.02-שה"ח

אל : מנהל ארב"ל 2.
דע : סמנכ"ל ארב"ל.

מאת: יוחנן ביין-נאו"ם.

שיחת שה"ח-מזכ"ל
למברקכם 643.

1. לוטה הודעת D.P.I. בה מדובר בין השאר על "מחאה בדרך של שיחה". נראה שזו הודעה "משופצת". הדברים אמנם לא נכללו בהודעתו המוכנה של הדובר אלא נאמרו בתגובה לשאלה; אך לפי דיווח רויטר אמר הדובר שהיתה ה"משופצת". רויטר פרסם כתבתו בכותרת זו ונוצר רושם של משבר.
2. נציגים זרים כולל שגבריטניה, התקשרו כדי לשמוע מפני "פויטיט" על השיחה והרקע ל"משבר". מבלי לספר פרטים-נסיתי, כמובן, לזנק את הרושם.
3. התקשרתי אתמול (20.3) לז'אן קלוד איימה. אמרתי כי היתה שיחה בארבע עיניים והודעת הדובר תמוהה בעינינו To say the least. אנחנו לא מנהלים דיפלומטיה באמצעות העיתונות ובודאי לא כשהשיחה היא באי"בע עיניים-אך נראה שלא כך האו"ם. בעוד שאנו לא הודענו דבר לעיתונות-דובר האו"ם הודיע על "מחאה" ויצר רושם של משבר ביחסים. אם כל פעם שנציג ישראלי יופיע לפגישה באו"ם, עם המזכ"ל או עם גולדינג, ייצא הדובר בהודעה שהוגשה לישראל מחאה - נפטיק לבוא לפגישות כאלה. ברורה האכזבה בארץ מתגובת הדובר. אני סבור אמרתי, כי אם יש רצון ליחסים תקינים, ראוי שייאמר משהו ע"י המזכ"ל לתיקון הרושם המוטעה, גם אם דברי הדובר היו רק פליטת פה לא מוצלחת. "לא רשמית" הוספתי כי המזכ"ל הציע להיפגש עם רזה"מ בעת ביקורו הקרוב כאן, אך לאור הנסיון הנוכחי אני נוטה להמליץ בפניו של לקיים הפגישה עם המזכ"ל...

211730
211730
211730
211730
211730
211730

630

$\frac{2}{4}$

4. איימה התקשר אחה"צ-אמר כי, שוחח עם הדובר בטלפון-אך מתכוון עוד לפעול ולבדוק עם המזכ"ל כיצד לתקן את הרושם שנוצר.

נאו"ם

שם השולח: יוחנן ביינ

תאריך: 21.3.1989

FOR INFORMATION OF UNITED NATIONS SECRETARIAT ONLY

17 March 1989

630 $\frac{3}{4}$ DPI DAILY PRESS BRIEFING

At today's noon press briefing, François Giuliani reviewed the appointments of the Secretary-General. At 10 a.m., Mr. Perez de Cuellar had met with Rachid Fakhoury, Permanent Representative of Lebanon, at the Ambassador's request, to discuss the situation in Lebanon. Mr. Fakhoury had expressed his appreciation for the Secretary-General's statement earlier this week.

At 10:30 a.m., Mr. Giuliani went on, the Secretary-General had seen Peter Dingi Zuze, Permanent Representative of Zambia, and delegations of the front-line States, who had delivered a message from their Presidents following their summit meeting in Gabarone. Mr. Perez de Cuellar had met with Moshe Arens, Foreign Minister of Israel, at 11 a.m., to discuss the peace process in the Middle East, the situation in the occupied territories and the relations between the United Nations Interim Force in Lebanon (UNIFIL) -- the Norwegian contingent in particular -- and the Israeli Defence Forces.

At 11:45 a.m., Mr. Giuliani said, the Secretary-General had received Peter Max, the artist who had designed the new United Nations stamp issue on sale today, followed at noon by Jean-Pierre Hocke, United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), in connection with the repatriation process in Namibia.

At 3 p.m., he continued, Mr. Perez de Cuellar would meet with Manuel Pedro Pacavira, Permanent Representative of Angola, at the request of the latter; at 3:30 p.m., with Oscar Oramas Oliva, Permanent Representative of Cuba, at the Ambassador's request; and at 4 p.m., with Cambodian Prince Norodom Ranariddh, Personal Representative of Prince Norodom Sihanouk, at the Prince's request. The Secretary-General would then see Andres Aguilar, Permanent Representative of Venezuela, at the Ambassador's request, at 4:30 p.m., and at 5 p.m., he would meet with Gareth Evans, Minister for Foreign Affairs and Trade of Australia.

Regarding Namibia, Nadia Younes said the Secretary-General had informed the President of the Security Council in a letter of the composition of the 500 civilian police monitors coming from the following 15 countries: Austria, Bangladesh, Barbados, Egypt, Fiji, Ghana, Hungary, Ireland, Jamaica, Netherlands, New Zealand, Nigeria, Philippines, Sweden and Tunisia. The text of the letter was available on the third floor.

To a question asked yesterday about the work programme of the Council for Namibia, Ms. Younes said a review was currently under way and would be submitted to the Council for its consideration.

Asked about yesterday's pledging conference on Namibian repatriation, Ms. Younes said information was available in a press release (NAM/1065-REF/955).

(more)

DPI Briefing

- 2 -

17 March 1989

630

4
4

To questions about the Secretary-General's meeting with Mr. Arens, Mr. Giuliani said it had lasted about 25 minutes. He could not characterize the atmosphere of the meeting. It had not lasted longer because the two participants had exhausted what they had to say in 25 minutes. Mr. Giuliani said it was not "correct" to assume the meeting had been "cool". While the Secretary-General had expressed his concern regarding recent incidents involving UNIFIL, "his protest had been in the form of a discussion".

Had Mr. Arens assured the Secretary-General that an attack such as the one on the Norwegian contingent would not recur? a correspondent asked. Mr. Giuliani replied that the correspondent had put the same question to Mr. Arens as he left the building, and he had not answered it.

How could Fiji, whose military Government had rejected the results of its own free elections two years ago, monitor free elections in another territory? a correspondent asked. What were the criteria under which those monitors were chosen? Ms. Younes said the composition of the police force was a result of consultations held with concerned Governments and the parties.

Asked about the status of United Nations forces in Angola, Mr. Giuliani said they were pursuing their mission there, and Marrack Goulding, Under-Secretary-General for Special Political Affairs, was on his way to Luanda to inspect the operation.

Asked whether the Secretary-General would make a statement prior to the announcement of contributions to the various southern Africa funds scheduled for 21 March, Ms. Younes said she would check.

Asked whether the South African Ambassador had protested to the Secretary-General yesterday regarding the 21 March meeting, she said the meeting was at the request of South Africa.

To a related question, Ms. Younes said all new programmes to be funded as a result of the pledging conference on 21 March would go to all Namibians and would be distributed in an impartial manner. The funds raised during the Conference would also pay for ongoing programmes for Namibia.

Asked about yesterday's meeting of the Secretary-General with Johan J. Holst, the Norwegian Defence Minister, Mr. Giuliani said the Minister had expressed his concern over the confrontations between the Norwegian contingent of UNIFIL and the Israeli Defence Forces, and the Secretary-General had taken the matter up today with Mr. Arens.

Asked why the Palestine Liberation Organization (PLO) had cancelled its press conference today, Mr. Giuliani suggested correspondents ask that organization directly.

* * * * *

33

~~היין הקיץ~~
חיוני

שגרירות ישראל בוושינגטון
טופס מברק

דף 1. מתוך 4
דחיפות: מייד
סוג גלוי

תאריך, זמן: 10:30 מרע 22
מספר המברק:

המשרד:

568

אלו מצפ"א, מע"ת

דע: לשכת רה"מ

מאת: עתונות

44

להלן הודעות הבית הלבן (21/3) על בקורי רה"מ,
הנשיא מוברק והמלך חוסיין.

יוסי גל

Handwritten notes at the bottom of the page, including a large '2' and various illegible scribbles and numbers.

2/4

All right. The President will receive a number of Middle East leaders during the next few weeks. President Mubarak of Egypt will pay an official working visit on April 3. Prime Minister Shamir of Israel will visit on April 6. And King Hussein of Jordan will visit on May 2. Both of those are official working visits, which you'll recall include a private meeting, a lunch, and departure statements.

Q In each case?

568 2/4

MR. FITZWATER: In each case.

Q Will they have any new initiatives?

MR. FITZWATER: The President met with President Mubarak and King Hussein during his trip to Tokyo. He also met with Israeli President Herzog in Tokyo, and with Israeli Foreign Minister Arens in Washington. These were fruitful discussions, and we are confident that all three forthcoming visits will similarly contribute to diplomatic progress toward peace in the Middle East. The President is committed to finding ways to move the peace process forward, and he anticipates a useful exchange of views with these key regional leaders.

The answer to your question, Helen, is that he's not presenting a new initiative, but he is discussing -- will be discussing with all three of these leaders any possible movement that might take place in the peace process.

Q Well, does he have to have something in his hand?

MR. FITZWATER: No. The nature of these discussions historically has been that the process is a matter of bringing people together, trying to find any areas of mutual agreement. We've had a lot of changes since the United States began its dialogue with the PLO. So there's any number of new issues to discuss.

Q Well, may I just say that you have had nothing for eight years since Camp David to show any -- that this modus operandi worked.

MR. FITZWATER: The -- President Reagan, of course, had his peace initiative of -- I think it was 1982 -- September of 1982. There were any number of trips by Secretary Shultz and Assistant Secretary Murphy during that period we're all aware of. Since that time and at the beginning of this administration, Secretary Baker has intensified efforts to seek new opportunities for dialogue in the Middle East. We also have the situation where the United States has begun a dialogue with the PLO. We've had meetings with them, and we have another one scheduled soon. The -- in addition, there is considerable sentiment for various options in Israel and other Arab countries.

Q (Will those options ?) be part of these talks?

MR. FITZWATER: I think they'll be open to all the options, yes. I would expect the President to -- to discuss with these leaders their -- the feelings in their countries

✍

✍

2/4

about what progress can be made, what course should be taken. That will undoubtedly include things like an international conference, the role of Palestinians, Israeli attitudes in general. So there's -- everything is open for discussion. And the timing seems right for us in terms of a kind of openness to take a look -- look anew at the opportunities.

Nick?

568
3/4

Q Marlin, when Foreign Minister Arens was here in Washington, he said that the administration here was demanding that the form of settlement, the negotiations, be on the basis of a final settlement as opposed to some kind of an interim proposal, which he seemed to favor. Is there -- does that distinction actually exist as a --

MR. FITZWATER: I'm not sure he actually said that. But I assume that he was reflecting our existing policy of wanting direct talks between the parties involved as the best way to resolve this; in other words, that an international conference would lead to direct discussions.

Johanna?

Q Marlin, when Arens was here, there was much talk of small steps that the administration would ask each side to take. And then, as he left, he said that no one in the administration had talked to him directly about Israel taking its small steps. Are those so-called small steps still on your agenda?

MR. FITZWATER: I think that's a fair characterization of the progress probably that all sides would be making at this time. "Small steps" is -- we are taking small steps --

Q Could you give us some of the specific steps that were -- had been outlined over the weekend and got into the papers --

MR. FITZWATER: Yeah. Well, I'm sure that those will be discussed, yes.

Q Will the President urge Mr. Shamir to change his refusal to deal directly with the PLO in the wake of the Israeli intelligence agency recommendation that the PLO be dealt with?

MR. FITZWATER: Well, at this point, we simply want to meet with Prime Minister Shamir and to talk about the situation, see what he's feeling -- his feelings are. But we wouldn't try to predict any conclusions at this point.

Bill?

Q Marlin, whether there's any urging one way or another on that, would you assume that that general topic of the possibility of direct talks with the PLO with the Israelis would at least arise in these meetings -- (off mike)?

MR. FITZWATER: Yeah, well, I just don't want to speculate, Bill, because I don't want to raise specific subjects before we -- before it happens. All issues are under discussion. You can speculate on your own from that, but I don't want to mention any specifics.

XD.

568 4/4 4/4
Q Does the President feel that as a result of his conversations in Tokyo with King Hussein and any possible follow-up diplomatically to that, that King Hussein is now ready to reenter this as a full and active participant?

MR. FITZWATER: Well, I think as a result of his discussions, he feels that all the parties have a mind to participate in the process and are interested in moving it forward as much as possible. But I couldn't characterize the quantity, as you suggest. I mean -- but clearly, everyone he talked to was interested in being a participant in some fashion.

Q Is he counting on the fact that King Hussein will reenter this process now energetically and enthusiastically?

MR. FITZWATER: Well, we'll just have to wait and see. We're at an exploratory point of talking to people about ideas and opportunities.

King Hussein, of course, has been involved in the peace process for a long time, will continue to be. He urged the President to be a participant. And I'd leave it at that.

איגוד הציונים האמריקאים - אגודת

Chicago Zionist Federation

affiliate of american zionist federation

6328 N. California Ave., Chicago, Illinois 60659

(312) 262-5949

Rabbi Shlomo Rapoport
President

Rosalie K. Grad
Chairman of the Board

Harriett Bauman
Penni Maller Berman
Jean Goldrich
Laurence Kaufman
Herman Patt
Anne Serota
Steven Shanok
Leonard Silverstein
Vice Presidents

Abe Unterman
Financial Secretary

Hilda Rapoport
Recording Secretary

Leon Goldwater
Treasurer

Linda Harth
Executive Director

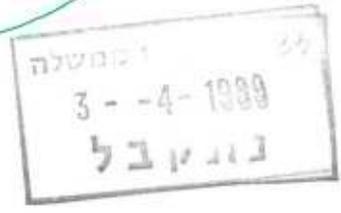
Rabbi Oscar Z. Fasman
Rabbi William Frankel
Sol Goldstein
Dr. Mark Krug
Rabbi David Polish
Past Presidents

Organizations

- AMIT Women
- API
- ARZA
- Hadassah, Chicago Chapter
- Hadassah, North Shore Chapter
- Herut-USA
- Labor Zionist Alliance
- Mercaz
- NAAM
- Na'amat USA, Chicago Council
- Na'amat USA, Suburban Chicago Council
- PNAI
- Religious Zionists of Chicago
- Zionist Organization of Chicago
- ZOC, North Suburban Tikvah District
- ZOC, Women's Division
- Betar
- Bnei Akiva
- Habonim-Dror
- Hashachar-Young Judaea
- Hashomer Hatzair
- Masada

March 22, 1989

Handwritten notes in Hebrew: "פראג" (Prague), "ירושלים" (Jerusalem), "בני ברק" (Bnei Brak), "תל אביב" (Tel Aviv), "מסדה" (Masada), "הציונים" (The Zionists).

Honorable Yitzhak Shamir
Prime Minister, State of Israel
Kiryat Ben Gurion
#3 Ruppin Street
Jerusalem, Israel

Dear Mr. Shamir:

The Chicago Zionist Federation, local affiliate of the American Zionist Federation and umbrella organization of the Zionist organizations in the greater Chicago area, is planning a gala, community-wide, Second Annual Yom Yerushalayim Parade at 1:00 P.M. on Sunday, June 4, 1989. This festive Parade unites the entire Jewish community and helps demonstrate our solidarity with the State of Israel.

We have the sincere pleasure of extending an invitation to you to participate with us in the Yom Yerushalayim Parade. We would be most honored if you will join us and bring greetings on behalf of the State of Israel. Your presence will lend prestige and dignity to our event. If your schedule does not permit your attendance, we will be delighted to read your message to our assembly.

We anticipate the pleasure of your favorable reply.

With Zionist greetings,

Shlomo Rapoport
Rabbi Shlomo Rapoport
President

Rosalie Grad
Rosalie K. Grad
Chairman of the Board

Bert Abell
Bert Abell
Yom Yerushalayim Chairman

Linda Harth
Linda Harth
Executive Director

The Mideast: Not Yet Ripe for a Solution

WITH THE VISIT to Washington of Israeli Foreign Minister Moshe Arens, Middle East diplomacy is once again moving toward center stage. This should put into perspective the oft-expressed fear that Soviet Foreign Minister Edward Shevardnadze's journey to the Middle East stole a march on America. For in the end, it is not gestures but substance that

By Henry Kissinger

measures. Mr. Shevardnadze's invocation of such shopworn notions as an international peace conference, return by Israel to 1967 boundaries, a Palestinian state, only define the stalemate; they do nothing to resolve it.

What is new is not Mr. Shevardnadze's trip but the decision of the last days of the Reagan administration that vague remarks at an Arabist press conference could all of a sudden satisfy America's conditions of 20 years for entering into discussions with the Palestine Liberation Organization.

In fact, the Reagan administration went further, justifying the move as a "step toward the beginning of direct negotiations between the parties." The Arab party was clearly the PLO, heretofore and still anathema to Israel. In the words of the State Department, "if you are going to get a peaceful settlement in the Middle East, you have to include Palestinians from the beginning and at the end."

The passion and persistence of the advocates of this scheme is in inverse proportion to its attainability. At this stage, establishing Mr. Arafat as the interlocutor for Israel is incompatible with the concept of direct negotiation. And the substantive difficulties

are massive.

The distance from the Jordan River to the Mediterranean is 40 miles. To shoehorn even two friendly states into that territory would be difficult; to do so with parties that have considered each other mortal enemies — and one of which still maintains the destruction of the other in its charter — is almost impossible to reconcile with the requirement of Security Council Resolution 242 for secure and recognized borders.

The deadlock is intractable. I know no Israeli leader willing to give up the old city of Jerusalem. I know of no Arab leader prepared to accept less. Israel rejects the 1967 borders because they would leave Israel with a corridor only eight miles wide between Tel Aviv and Be'ersheva and some three miles wide between Tel Aviv and Jerusalem.

But neither does the PLO accept the 1967 frontiers. Mr. Arafat's press conference and other statements base the backward recognition of Israel on U.N. Security Council Resolution 181, which contains two features no foreseeable Israeli government can accept: it affirms the borders of 1947 (a territory one-third the size of present Israel and one-half of pre-1967 Israel) and it calls for the return of all Palestinian refugees into that rump state, which would destroy its Jewish identity. In this context, Mr. Arafat's acceptance of Resolution 242 calling for the return of occupied territories cleverly transforms all land beyond the 1947 borders into occupied territory.

Neither Mr. Shevardnadze nor any other statesman can break that deadlock except by pressures on Israel that would be the

precursor of the ultimate castration of the Jewish state. Of course, pressure is precisely what many advocates of the scheme really want — though they debate themselves into thinking that it will be easy and that its outcome will in the end prove consistent with Israel's survival.

As for the United States, it is not clear why it should maneuver itself into a position where it is obliged to either disassociate itself from an ally or become increasingly isolated. The target of Arab frustrations, Islamic fundamentalist wrath, European alienation and Soviet pressures.

Thus the crucial decision for the United States is not whether Secretary of State James Baker III can retrace Mr. Shevardnadze's Middle East tracks, but to define the goals of a realistic diplomacy. This requires answers to three questions: (1) What territories, if any, will be given up by Israel? (2) What shall govern them? (3) What security arrangements will prevail after Israeli withdrawal?

As for the first question, Israel is deluding itself if it believes that America will ever endorse, at a conference or in direct bilateral talks, permanent Israeli occupation of the entire West Bank and Gaza. For Israel to insist on the status quo guarantees increasing pressures by the international community and risks a fatal erosion of the support by American public opinion and Congress. Israel and America, therefore, must discuss in preliminary talks the extent as well as the limits of Israeli territorial concessions.

At the same time, I cannot forget the reply of a radical Arab leader when in the

2/3
eos

3/3

502

1970s I told him that in the end he would have no choice but to follow the example of Egypt's Anwar el Sadat: "You Americans have betrayed Vietnam; you will surely abandon Taiwan; and we Arabs will be waiting when you grow tired of Israel."

Such a perception is ultimately destructive of America's international role. The U.S. cannot permit a negotiating process designed to chivy Israel from one dilemma to another until its spirit is broken or, in despair, it erupts into war. It must look beyond the maddeningly legalistic manner in which Israel often presents its case to the reality of Israeli nightmares. It requires an excessive act of faith to stake the national survival of Israel on the proposition that Yasser Arafat and his colleagues, now major international figures received by kings, popes and presidents, would henceforth be satisfied with being the leaders of a demilitarized enclave 20 miles by 40 miles hedged between a hostile Israel and a suspicious Jordan.

And even should the most optimistic estimates about Mr. Arafat's new-found moderation prove correct, would he survive the inevitable internecine struggles of a Palestinian state? What measures could keep the West Bank from turning into a Beirut? And what happens to the Arab populations that remain on the Israeli side of the frontier? Even within the 1967 borders, Israel would still harbor almost as many Arabs as now live on the West Bank. What would be the attitude of the PLO state or of the West if they were to start their own uprising?

Any serious diplomatic effort in the Middle East must therefore start from two prop-

ositions: conditions for a final settlement simply do not now exist; Israel cannot be asked simultaneously to give up territories and to establish a PLO state. A Palestinian state can emerge only after Israelis and Palestinians have learned to live side-by-side in dignity. Thus a period of self-rule must precede — say by five years — political negotiations for a final settlement.

That was the Camp David formula, of course. But in application, Israel defined the autonomy for Palestinians envisioned in the Camp David formula so restrictively as to turn it into a subterfuge for continued Israeli occupation. Nevertheless, Israel's best hope for coexistence is with Arab leaders living on the West Bank; paradoxically, with the very people conducting the uprising against Israeli rule.

Israel's occupation practices have offended the dignity of the Arab population on the West Bank. But these are the Palestinians that chose not to flee their homeland and have been living in close proximity with Israelis and within the orbit of the Israeli economy. Of all the Palestinians they are in the best position to understand coexistence on the basis of self-rule.

Such an approach need not imply the permanent exclusion of the PLO. For one thing, those parts of the West Bank and Gaza subject to Arab self-rule should be free to elect leaders of their choice. In practice, the majority will be pro-PLO, though fundamentalist groups may make some inroads. A five-year transitional period will test whether coexistence between Israel and a Palestinian political unit is in fact possible before a final political settlement is negotiated. The dialogue between the United States and the PLO could help provide a framework for such a transition.

*

משרד החוץ ירושלים

[Handwritten signature]

[Handwritten mark]

י"ב באדר ב' החשמ"ט
19 במרץ 1989
201.01

ס"א אישור הגשת
אם שם - שם - שם -
כפי - שם - שם -
האם?

11711

[Large handwritten notes in Hebrew, including 'שמו' and 'הנדון: פגישה רה"מ - מזכ"ל האו"ם']

שמו

אל : המנכ"ל
מאח : סמנכ"ל ארכ"ל

הנדון: פגישה רה"מ - מזכ"ל האו"ם

1. בשיחתך עם מזכ"ל האו"ם ב-17 דנא העלה האחרון את המשאלה לפגש את רה"מ בביקורו הקרוב בארה"ב.
2. רה"מ השתתף בשנה שעברה בוועידה לפירוק נשק ופגש את המזכ"ל ב-8 ביוני 1988. באותה פגישה נדונו תהליך השלום, הוועידה הבינ"ל והיתה התיחסות לאונדו"פ.
3. סביר להניח שבפגישה הבאה ירצה מזכ"ל האו"ם לשמע מרה"מ על:
 - א. תהליך השלום ושיחותיו עם האמריקאים.
 - ב. התפקיד שהוא מיעד לאו"ם ולמזכ"ל בתהליך זה. (מזוית הראיה שלנו עדיף בשלב זה להתיחס לתפקיד למזכ"ל בלבד).
 - ג. יתכן וירצה לחזר לנושא של הבעיות שלנו עם יוניפיל.
4. אינני יודע אם רה"מ מעוניין להחליף דעות עם המזכ"ל כבר בעיחוי הנוכחי אולם מאחר וההצעה לפגישה הועלתה ע"י המזכ"ל נראה לי שהתעלמות ממנה עלולה להיחשב על ידו כפגיעה. כזכור פרז דה-קוויאר נוהג בנושאים שלנו במתינות ובהתחשבות וסיועו עשוי להיות לנו מועיל במערכת האומית.
5. אני ממליץ שנענה בחיוב. אם ההמלצה תחקבל נציע לקבע את הפגישה לאחר הביקור בוושנינגטון.
6. אודה על עמדת השר.

ב ב ר כ ה ,

יחזקאל ברנע

העמק: ס/שה"ח
יועץ מדיני לשה"ח
מנכ"ל משרד רה"מ ✓

משרד החוק

ירושלים.

סווג

16/3/16

תאריך

אל ימי אהיה טהור

אל

אוי גיבין

מאת

הנדון:

בהמשך לשמרתן ולא הידב

במים

אוי גיבין

בברכה.

אין דיין
באורח

3AM

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1969

NAE

משרד החוץ-מחלקת הקשר 08.03.89

6598

גריד

** יוצא **

שמו

**

**

**

חוזם: 3,6598

אל: 269/ש, שיקגו/53

מ-: המשרד, תא: 080389, זח: 2025, דח: מ, סג: שמ

תח: 3 גס: צפא

נד: 3

מ

שמו / מידי

וושיןגטון,

שיקגו/אומן

דע : ציר, פלג, ברנר, מיכאל שילה

NATIONAL ASSOCIATION OF EVANGELICALS .N

להלן דוגמא לעצמה שמפעיל ביולי מלווין מנהל אקזקוטיבי של NAE

USA : CHURCH COALITION URGES BOYCOTT OF SOME TV SPONSORS - CHRISTIAN LEADERS FOR RESPONSIBLE TELEVISION - WHOSE MEMBERSHIP INCLUDES HEADS OF 70 DENOMINATIONS, PRESIDENTS OF 53 CHRISTIAN COLLEGES, MORE THAN 200 CHRISTIAN BROADCASTERS, AND HEADS OF SEVERAL PARACHURCH GROUPS - HAS ANNOUNCED PLANS TO CALL FOR BOYCOTT OF ADVERTISERS WHO SPONSOR TV SHOWS WHICH THE COALITION JUDGES TO BE SEXUALLY PERMISSIVE, VIOLENT, PROFANE, OR TO CONTAIN ANTI-CHRISTIAN STEREOTYPES. CLER CHAIRMAN BILLY MELVIN, EXECUTIVE DIRECTOR OF THE NATIONAL ASSOCIATION OF EVANGELICALS, SAYS THAT 'NUMEROUS ATTEMPTS' IN THE PAST THREE YEARS TO DEAL WITH THE LEVEL OF OBJECTIONABLE PROGRAMMING ON US TV 'HAVE MOSTLY BEEN IGNORED. WE NOW FEEL IT IS TIME TO TAKE STRONGER ACTION'. ()

344

משרד החוץ-מחלקת הקשר

ECUMENICAL PRESS SERVICE) של מועצת הכנסיות העולמית
בג'נבה 1-5/3/89 .

ב. אנא דווח בחוזר האם כבר קבעתם פגישה -כבקשותי המרובות-
אתו ו/או עם הלוביסט הווש'ינגטוני שלו רוברט דוגאן.

אורי גורדון

יג

תפ: שהח, סשהח, מנכל, ממנכל, בנצור, מצפא, כנסיות

N.A.E.

3714

תאריך : 05.02.89 נשכך החוץ-מחלקת הקשר

יוצא

בלמס

חוזם: 2,3714
אל: וווש/181, שיקגו/30, ניו/169
מ:- המשרד, תא: 050289, חז: 1806, דח: ר, סג: בל
תח: 8 גס: כנסיות
נד: 8

אומן

דע: ברנר, ידיד

ביקור מנהיגי ארגון הגג של הכנסיות האוונגליסטיות בארה"ב
NATIONAL ASSOCIATION OF EVANGELICALS (NAE)

1. שוחחתי עם הכומר REV. KENNETH FELLENBAM נשיא
CONNECTICUT ASSOCIATION OF EVANGELICALS
שהוא הסניף למדינת קונטיקט של NAE. פלנבאום גם חבר ה-BOARD
הארצי של NAE.

לאחרונה היה נציג בוועידה הרפובליקנית בניו-אורליאנס שבחרה
את בוש כמועמד לנשיאות. עבד למען בוש מתחילת המירוץ.

קהילתו של פלנבאום נמצאת ב-MILFORD קונטיקט.

ביקר בארץ בראש קבוצה של 23 איש. הגיע אלי באמצעות ADL,
תידרכתי אותם במשהח ב-2/2.

2. בארוחת בוקר קצרה למחרת סיכמנו שהוא יפעל לארגון משלחת
(DELEGATION) של מנהיגות NAE שתבקר בישראל בהקדם ואני
אשתדל להפגישם עם אישים בצמרת הממשל הישראלי.

3. מעבר למידע שבחוברת ה-GUIDELINES של NAE ששלחתי
ב-6/1/89 סיפר בין השאר כי NAE מקיף למעלה מ-80 כנסיות
(DENOMINATIONS) ארציות הכוללות אלפי קהילות. לדבריו
הארגון מקיף כמעט את כל 50 מליוני האוונגליסטים בארה"ב
מספר הדומה למספר הקתולים בארה"ב.

X:

מ

M.A.M.

N.A.E.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

5630

תאריך : 10.01.89

שמו

יוצא **

**
**
**

חוזם: 1,5630
אל: 011/329, נ"י/331
מ-: המשרד, תא: 090189, חז: 1430, דח: מ, סג: ש
תח: גס: כנסיות
נד: תפ/נתונה

שמו/מ"די

אומן.

דע ידיד.

ארגונים נוצרים.

א.משיחתי עם התאולוג הלותרני RICHARD NEUHAUS במשרדו
ב CENTER OF RELIGION AND SOCIETY בניו יורק לפני שובי
ארצה מעצרת האום.
NATIONAL ASSOCIATION OF EVANGELICALS (N.A.E.)
ארגון גג של הזרם המרכזי והסולידי בתנועה האוונגליטית.
האיש החשוב בארגון זה הוא BILLY MELVIN שהוא
ה-EXECUTIVE DIRECTOR. מושבו ליד שיקאגו. כתובת הארגון
P.O. BOX 28. WHEATON, ILL. 60189.
בוושינגטון יושב האיש השני בחשיבותו והוא
ROBERT P. DUGAN JR. DIRECTOR. NAE. OFFICE OF PUBLIC
AFFAIRS.
המטפל באופן שוטף בעניינים מדיניים. דוגן כפוף למלווין
הנל.

כזכור גם ידידנו ג'ורג' וויגל נשיא JAMES MADISON
FOUNDATION בוושינגטון המליץ מאוד על הקמת קשר עם ארגון
זה. וויגל שהוא קתולי היה בין הקומץ האנשים שהכין את
ה-GUIDELINES של NAE. קבלתי בשעתו ממנו את המצע ואני
מעביר אליך צילום בדיפ. כפי שתראה מהחוברת הארגון ניגש
לעבודה אידאולוגית חינוכית רחבת היקף ובעמודים 37-38
מפורטים המנצחים על המלאכה בארהב. מאחר והן הרושם שלנו

W.F.E.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

והן עדויות מקרובים מאוד לנושא-וויגל וניוהאוס הינם כי קיימת פתיחות ואף תמיכה בנו בקרב הגופים המאוגדים בארגון, דומה שעלינו לחפש דרך להכניס תשומה שלנו לעבודה ההסברתית-חינוכית שמפעיל ארגון זה.

בנוסף לשני ראשי הארגון מלווין ודוגן הנל הריני ממליץ למצוא קשר במשך הזמן באמצעותך או באמצעות הקונכלים הרלבנטים עם חברי הועד הפועל שבעמוד 8 והפעילים שבעמודים 37-38, כמובן לאחר מאמץ להשגת מידע אלמנטרי עליהם.

ב. ניוהאוס גם הפנה תשומת ליבי לחשיבותו של NATIONAL BAPTIST CONVENTION שמשדריו העיקריים בשיקאגו.

גוף זה מאגד כ-5 מיליון שחורים. המליץ כי אם אין לנו קשר אתם הרי שראוי מאוד להקים קשר כזה. גוף זה יותר ימני ויותר שמרני ורציני מהכומר השחור ג'סי ג'קסון וניתן למצוא אצלם הבנה כלפינו. הוסיף אף כי הארגון אמנם אינו מתרכז בענייני חוץ אך טפוח קשרים אתו עשוי להועיל לנו. זאת ועוד, נראה לניוהאוס שנוכח היחסים הגרועים בין השחורים והיהודים בארזה חשוב שיהיה לנו קשר טוב עם ארגון כנסייתי של שחורים. גם לבנים רבים בארזה יראו בעין יפה קשר כזה.

ובכן אם אין לנו קשר עם ארגון זה ואם אתה עומד לבקר בשיקאגו בקרוב מוצע כי תיזום ביקור אצל ראשי הארגון. אם ביקור קרוב שלך בשיקאגו אינו צפוי מוצע כי הקונכל בשיקאגו יקיים פגישת היכרות עם ראשי הארגון.

ג. אנא תאם עם הקונכל בשיקאגו בעניין הפגישות עם NAE ועם NATIONAL BAPTIST CONVENTION והברקנא הסיכום.

ד. על חשיבותו של ג'רי פולוול סיפר לי ניוהאוס כי בעוד שפאט רוברטסון התחרה בסגן הנשיא בוש בשלבים המוקדמים של המירוץ לתפקיד המועמד הרפובליקאי לנשיאות הרי פולוול תמך בבוש תמיכה רבת ערך מהרגע הראשון ולכן יש ביכולתו לפנות ישירות לבוש אם רצונו בכך. כדי למנוע ספק אוסיף כי כידוע לך פולוול אינו משתייך ל-NAE (אלא ל-SOUTHERN BAPTIST CONVENTION).

אורי גורדון

השגרירות הנוצרית

2740

משרד החוץ-מחלקת הקשר

תאריך 03.03.89

יוצא **

יודי

**

**

**

חוזם: 3,2740

אל: 107/ש

מ-: המשרד, תא: 030389, חז: 1647, דח: ר, סג: 10

תח: א גס צפא

נד: א

סודי/רגיל

אל אומן

דע שגריר ציר

משיחה עם מנהל השגרירות הנוצרית בירושלים. JOHANN LUCKOFF
ב-3.2.89.

עורך הדין הוושנינגטוני המוכר לכם RICHARD HELMAN משמש כבר
עתה כראש המשרד הוושנינגטוני של השגרירות הנוצרית וייהפך
בהדרגה ללובייסט שלהם בתפקיד מלא. דחיפה העוזרת למימוש
כוונה זו קבלו כשזכו לאחרונה במתנה של 50,000 דולר מתורם
במיאמי.

הלמן (שהוא נוצרי אדוק אם כי אינו כומר) יקדיש עצמו יותר
ויותר כלובייסט בנושא ישראל ועניינים מדיניים הנוגעים
לישראל. הם מעדיפים להתרכז בנושא ישראל ולא להתפסט
לנושאים נוצריים כלליים כגון הפלות.

הלמן יוכל לארגן גיוסי תמיכה אפקטיבית בישראל מקרב
הארגונים בארה"ב הקשורים בשגרירות הנוצרית, למשל אם יהיה
צורך במכתבים או מברקים לחברי קונגרס הוא יוכל לגייסם. עד
כאן על פי לוקוף.

לשיקולכם לפי הצורך תעמידו למבחן, בצורה המתאימה, את יכלתו
של הלמן לגייס תמיכה.

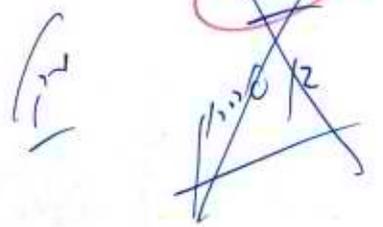
אורי גורדון

Handwritten text in a cursive script, possibly a signature or name, written in brown ink. The text is somewhat faded and difficult to decipher precisely, but appears to be a single line of writing.

הפיקס

15 מדץ, 1989

פ8312

נשירת יהודי בדה"מ לארה"ב
נייד רקע לקראת נסיעתו של דה"מ לארה"ב

1. בשל פעילות מכלול גורמים אינטרסנטיים בשאלת הגירת יהודי בדה"מ מתאפשרת כיום נשירה מאסיבית לארה"ב של יהודי בדה"מ, היוצאים מבה"מ באשרות ישראליות (ראה נספח א').
2. במצב זה ולאור היותה של ארה"ב יעד ההגירה הסופי של מרבית יהודי בדה"מ, מודגש משקלה המכריע של ארה"ב בסוגיה. לפיכך, הדרך המועדפת לטיפול בנשירה הינה השגת הסדר עם ארה"ב. להלן המלצותינו להצגת עמדת ישראל בסוגיה.

נתונים ותהליכים

3. הביקוש להגירה מבה"מ לארה"ב ב- 1989 עשוי להגיע לכדי 70,000 נפש ויותר (מהם כ- 45-55,000 יהודים). אם ישונה חוק ההגירה הסובייטי (שיאפשר הגירה חופשית) המספר עשוי לגדול פי כמה וכמה.
4. כמענה לביקוש הנוכחי קיימת אפשרות להגדלת מכסת המהגרים מבה"מ לארה"ב (1). במקרה ויגדל הביקוש יחייב הדבר את ארה"ב להתמודד מחדש עם סוגיית מכסות ההגירה ולהגדילן פי כמה.
5. נכון להיום, ההגירה מבה"מ לארה"ב במסלול הנשירה (על יסוד אשרות ישראליות) קלה יותר מההגירה ישירות לארה"ב (זאת, בין היתר, בשל חוקי ונוהלי ההגירה של ארה"ב המקלים על היוצאים באשרות ישראליות יחסית ליוצאים באשרות אמריקאיות).
6. הגידול הקיים והצפוי במספר המבקשים להגר מבה"מ לארה"ב יטיל מעמסה כספית כבדה הן על הממשל והן על הארגונים היהודיים. הקשיים בהגירה פוגעים ויפגעו בתדמיתה של ארה"ב, דבר המנוצל בהסברה סובייטית. לא מן הנמנע שהעדפה בולטת של יהודים המהגרים לארה"ב על פני מהגרים מארצות אחרות תנוצל ע"י גורמים אנטישמיים בארה"ב ובעולם.

משמעויות

7. מטעמי מדיניות פנים ושיקולים כלכליים ופוליטיים האינטרס האמריקאי הינו צמצום, או אי-הגדלה של מספר המהגרים מבה"מ, יחסית לקבוצות הגירה אחרות.

(1) כ- 60,000 מכסות לבה"מ, לכל הלאומים, מהם להערכתנו כ- 50,000 יהודים. קיימת אפשרות להגדלת המכסות עד לכ- 80,000. (בתוך כך, המכסה במעמד "פליט" מסתכמת בכ- 21,500, מהם כ- 15,000 יהודים).
ראה נספח ב'.

8. ארה"ב, במדיניותה (המסייעת לניצול לדעה של האשרות הישראליות) גורמת ליצירת לחצים וסיבוכים פוליטיים - מחד ומתקשה להענות לציפיות המהגרים - מאידך.
9. הגידול הצפוי במספר המהגרים מבריה"מ מטיל מעמסה כבדה על משלם המסים האמריקאי ועל הארגונים היהודיים בארה"ב - בין היתר על חשבון הקצאות המגבית היהודית המאוחדת לישראל.
10. נראה שהממשל האמריקאי חותר לצמצום מספר הזכאיים להגירה מבריה"מ לארה"ב במעמד "פליט" ולהגדלת מספר המהגרים במימון פרטי או במימון הארגונים היהודיים.

המלצות

11. מבחינתנו, הבעיה המרכזית אינה מכסות ההגירה של ארה"ב (שהינן עניינה הפנימי של ארה"ב) אלא השימוש לדעה באשרות ישראליות, בסיוע ובגיבוי אמריקאי, לצורך הגירה לארה"ב.
12. יודגש כי חוק ההגירה הסובייטי הצפוי עשוי להשוות את תנאי היציאה ישירות לארה"ב עם תנאי היציאה לישראל, עובדה שתבטל כליל את טענת העדר יכולת ל"חופש בחירה" אצל היהודים יוצאי ברה"מ.
13. הפתרון העונה לאינטרסי מדינת ישראל וממשל ארה"ב (המעוניין בצמצום מספר המהגרים מבריה"מ) הינו:
 - א. הטיפול בתהליך ההגירה של יהודי ברה"מ לארה"ב יתבצע בברה"מ בלבד ועל יסוד זרישות אמריקאיות.
 - ב. יהודים סובייטים המחזיקים בהתרי-כניסה לישראל יגרו לישראל בלבד.
14. גם בממשל ארה"ב וגם בקרב הארגונים היהודיים יש רבים התומכים בפתרון זה (בשיטת - "TWO TRACK" SYSTEM), אך הם נתונים ללחצים פוליטיים כבדים. היה ורוה"מ יטיל את כובד משקלו בעד פתרון זה - ייקל על הגורמים בממשל ועל הארגונים היהודיים לקבלו ולבצעו.

נספח א' - יציאה, עליה / נשירה

1. בשנת 1988 יצאו את ברה"מ, באשרות ישראליות, 22,403 איש, מהם 18,961 יהודים.
2. ההתפלגות לעליה / נשירה בקרב היהודים היוצאים באשרות ישראליות היתה 11.5% לעליה ו- 88.5% לנשירה למעלב, רובם המכריע לארה"ב.
3. יודגש, כי בשנת 1989 ההתפלגות לעליה/נשירה בקרב היהודים היוצאים באשרות ישראליות היתה כ- 8% עליה וכ- 92% נשירה.

נספח ב' - הערכת פוטנציאל מכסת ההגירה לארה"ב מברדה"מ (לכל הלאומים)
לשנת התקציב 1989 (1/10/88 - 1/10/89)

ברדה"מ	הגדרת המהגר
12,000 - מכסה בסיסית	מעמד "פלייט" (1)
7,000 - הקצאה ממכסות אחרות	
2,500 - הקצאה אפשרית ממכסה בלתי מוגדרת	
<u>21,500</u> (4)	
בלתי מוגבל לקרובים מקרבה ראשונה (לפי הביקוש)	מעמד מהגר (2)
לאחרים - הגבלה ל- 20,000 לכל מדינה (לפי הביקוש)	
כ- 2,000 לחודש	מעמד פאדול (3)
כ- 16,000 עד תום שנה תקציבית	
כ- 25,000	אפשרות לאשרות מהגר מיוחדות בהוראת נשיא ארה"ב
כ- 80,000 נפש (5)	סה"כ כללי

(1) כולל הטבות מימון ואחרות.

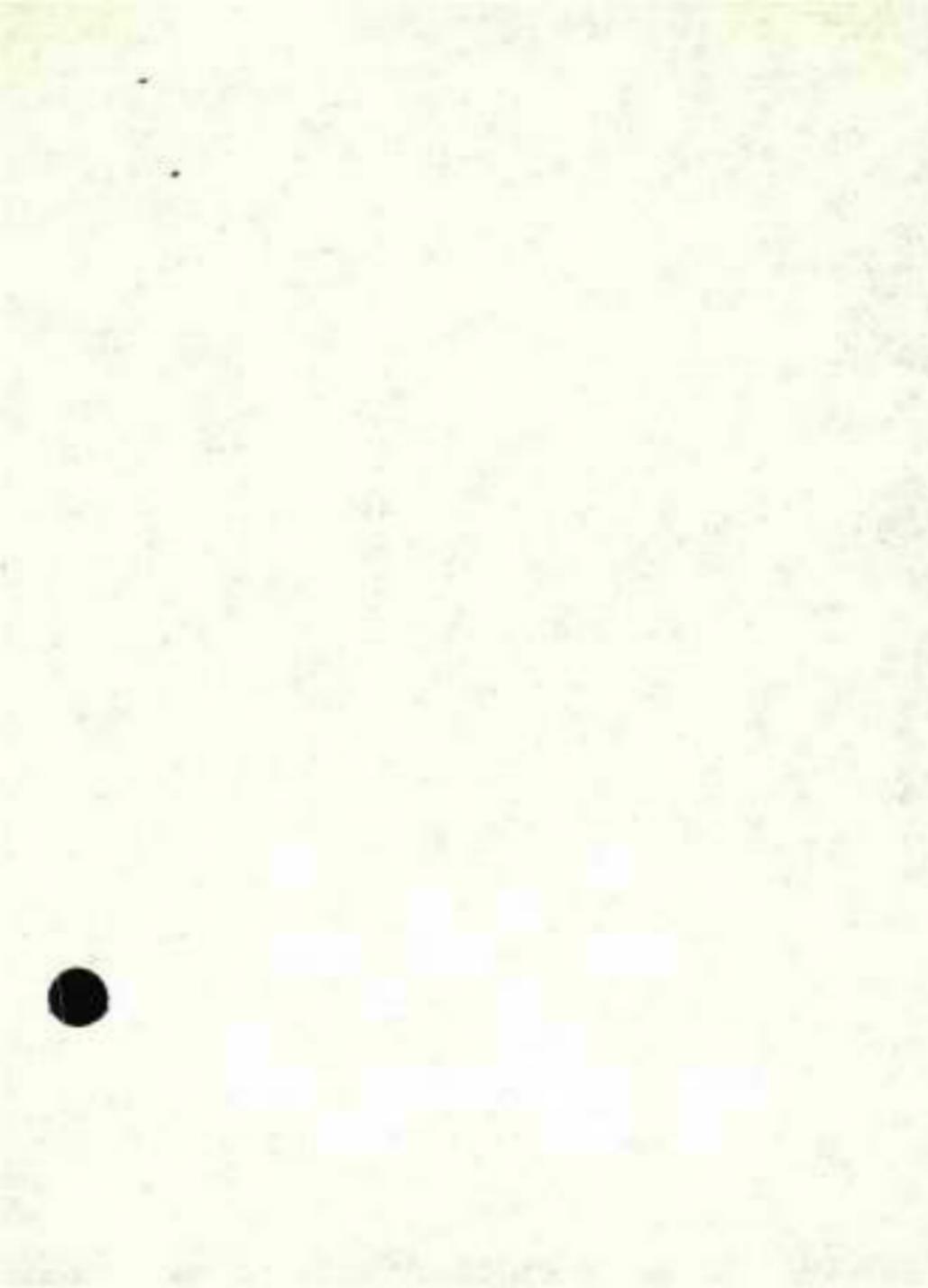
(2) הגירה ללא הטבות יתר.

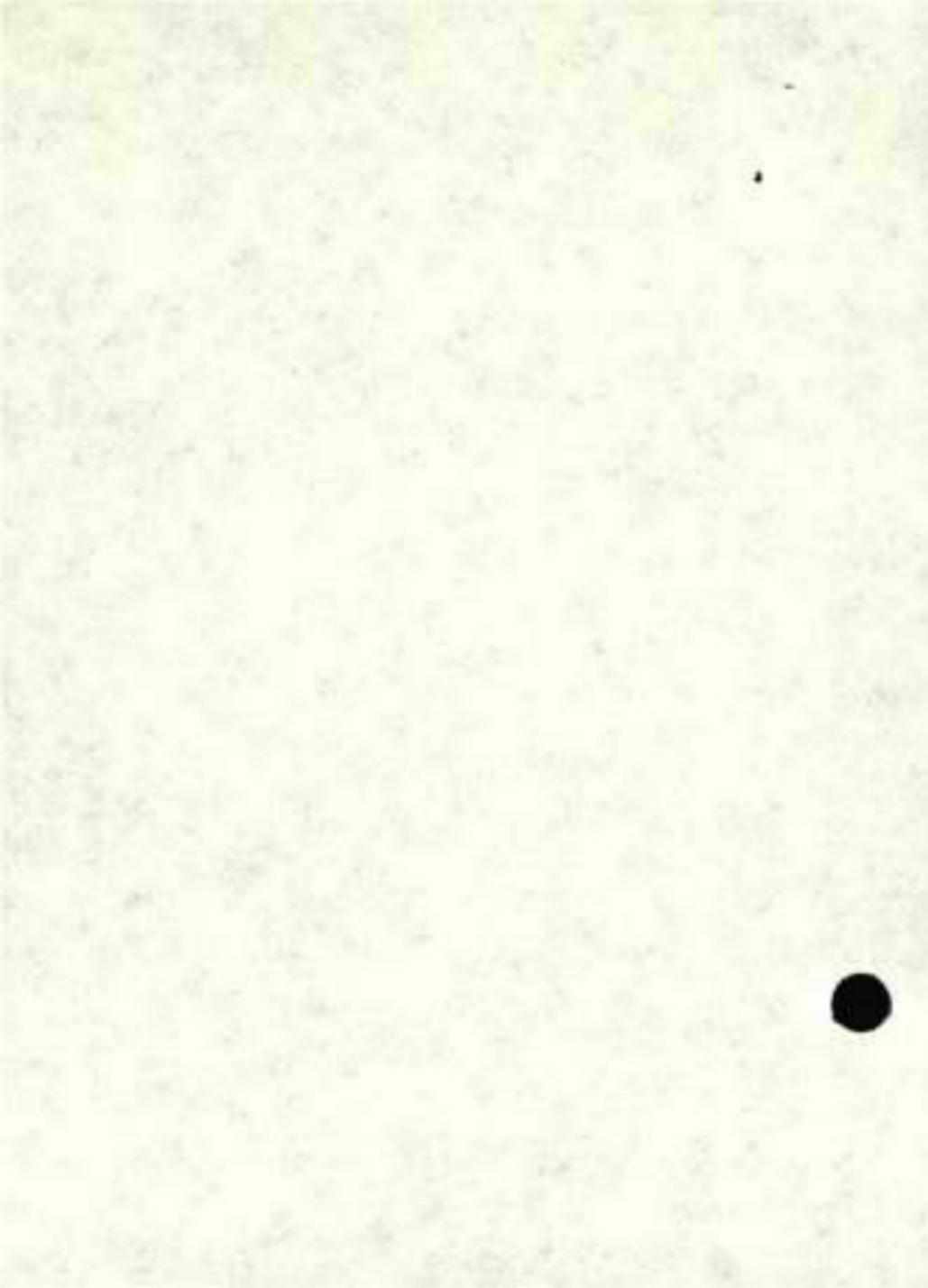
(3) כניסה לארה"ב במעמד נחות (בין היתר באשר לקבלת אזרחות ארה"ב).

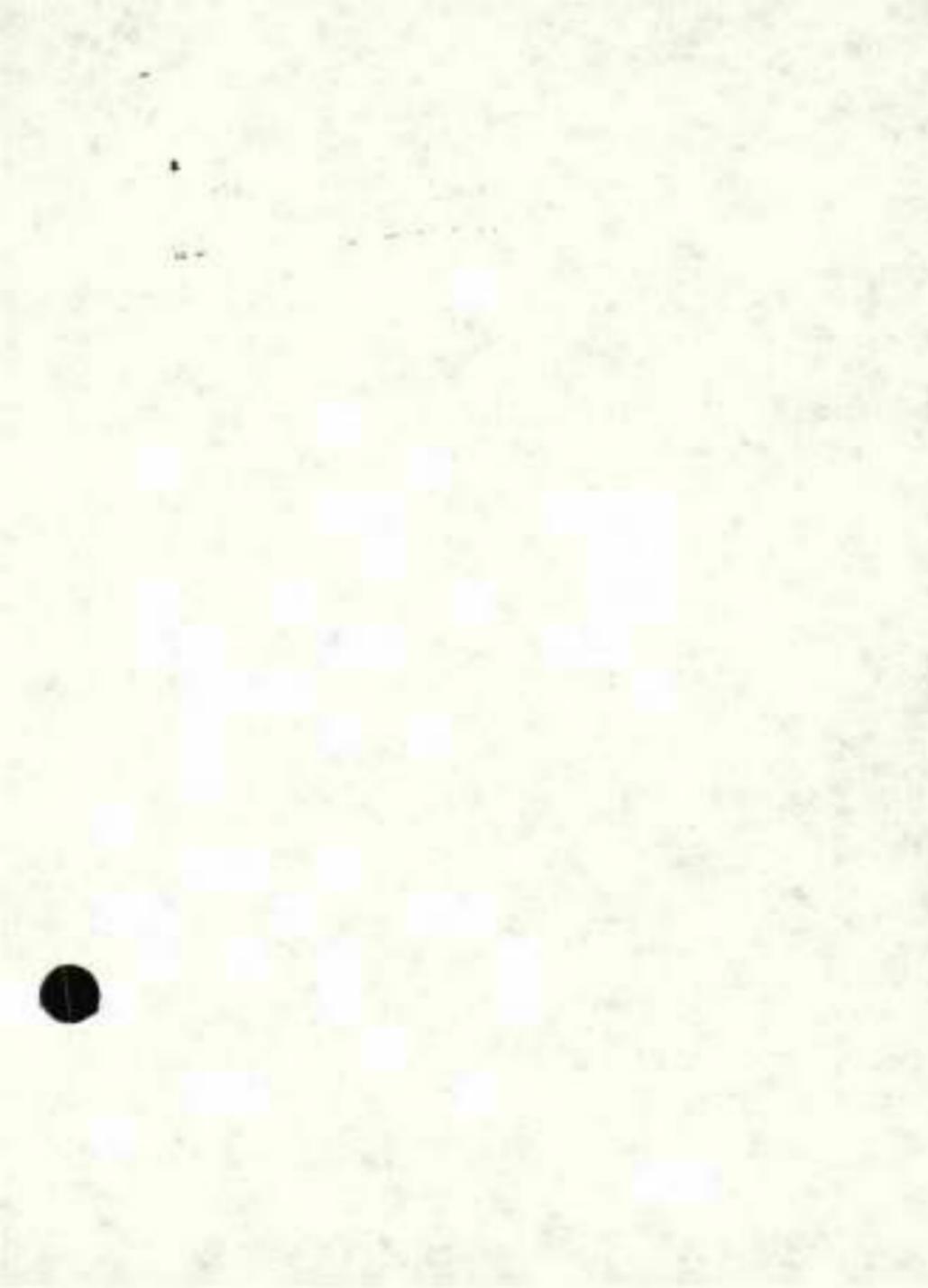
(4) פוטנציאלית דובס יהודים.

(5) מהם, להערכתנו, כ- 50,000 יהודים.

הגן הדין

המכון הירושלמי להגנת המערב

THE JERUSALEM INSTITUTE FOR WESTERN DEFENCE

P. O. BOX 6855
91068 JERUSALEM
TEL. 972-2-717741

9.3.1989

תא דואר 6855
ירושלים 91068
טל. 02-717741

- 2 -

3. לא חינוך אוטונומיה בצורה כל שהיא בירושלים, על כל חלקיה.
4. חופש חנועה ופריסה מלאים יובטחו לצה"ל בימי שלום, מהומוח או מלחמה בכל רחבי יהודה, שומרון ורצועת עזה, כנדרש משיקולים בטחוניים.

DIRECTORS

YOHANAN RAMATI
CHAIRMAN

RONNIE MARKOVITS
TREASURER

SHAUL RAMATI
COORDINATOR OF
ADVISORY COUNCIL

SHLOMO BAUM
HEAD OF MILITARY
RESEARCH

עם זאת, חשוב להדגיש בשיחות עם האמריקאים שתי נקודות מרכזיות:

(א) הן מבחינת האוכלוסיה הערבית, הן מבחינת יחסי ארה"ב עם העולם הערבי, הן מבחינת דעת הקהל העולמית, והן מבחינת האינטרס הבטחוני הישראלי חשוב יותר לחת את מירב האוטונומיה לאוכלוסיה הערבית על שטח קטן יותר מאשר פחות אוטונומיה על שטח יותר גדול.

- ב. הדרך היחידה לבחון את נכונותם של הערבים להתייחס ברצינות לרעיון האוטונומיה או לפשרה אחרת היא להעמיד את הרעיון במבחן המציאות למשך מספר שנים. מסיבה זאת, אין להיכנס לשום דיון על הסדרים סופיים.

ADVISORY COUNCIL

ADMIRAL RENÉ M. BLOCH
FRANCE

GEN. DANIEL O. GRAHAM
U. S. A.

GEN. GEORGE J. KEEGAN
U. S. A.

AMB. CHARLES M. LICHENSTEIN
U. S. A.

PROF. CHARLES MACDONALD
U. S. A.

PROF. YUVAL NE'EMAN, M. K.
ISRAEL

AMB. MEIR ROSENNE
ISRAEL

PROF. EUGENE V. ROSTOW
U. S. A.

GEN. RECHAV'AM ZE'EV, M. K.
ISRAEL

בכבוד רב

יוחנן רמתי
יו"ר המכון

נ.ב. מצורף העתק מכתבו של PROF. EUGENE V. ROSTOW מיום 16.2.1988 (להוציא שלושה קטעים הדנים ביחס התקשורת העולמית לישראל). כותב המכתב מקורב למח' המדינה, ומכתבו לא היה נכתב אילולי ידע שיש לנו סיכוי טוב לקבל תמיכה אמריקאית בנושא הנידון אם נתעקש עליו. לדעתנו, עמדתו של בייקר לא תהיה שונה מזו של שולץ בנושא זה, מה עוד שהרקע העולמי השתנה בינתיים לטובתנו.

העתק: מר משה ארנס, שר החוץ.

REPLY TO
ATTENTION OF:

NATIONAL DEFENSE UNIVERSITY
INDUSTRIAL COLLEGE OF THE ARMED FORCES
WASHINGTON, D.C. 20319-6000

16 February 1988

Institute for National Strategic Studies

Dr. Yohanan Ramati
Director
The Jerusalem Institute for Western Defense
P.O. Box 6855
91068 Jerusalem
Israel

Dear Dr. Ramati,

I have just received your letter of 2 February, and read the enclosures with admiration and concern.

As we move towards autonomy arrangements, please alert the government, which seems nearly shell-shocked from here, about the importance of boundaries for the areas where special autonomy arrangements are to be made. Those boundaries are likely to last a long, long time. They should be carefully chosen from the point of view not only of security but of politics. Under no circumstances should these divisions follow the armistice line as a matter of principle.

As you know, I fully agree with your analysis of Hussein's position and its implications.

Yours sincerely,

A handwritten signature in cursive script, reading "Eugene V. Rostow".

Eugene V. Rostow
Distinguished Visiting Research Professor
of Law and diplomacy

EVR:ac

March, 1989

Congressman Richard Bruce Cheney

On Friday, March 10, 1989, President Bush announced the nomination of Congressman Richard Bruce (Dick) Cheney (R-WY) as Secretary of Defense. This quickly followed the Senate's bruising and vitriolic rejection of former Senator John Tower of Texas for that position.

Cheney, 48, has been a member of the House of Representatives for 11 years. His voting record throughout that period has been consistently conservative. However, liberal politicians have praised Cheney for not being bound at all times by ideology and for his ability to compromise. For example, they noted that he had broken with the Reagan Administration on issues such as Mr. Reagan's efforts to cut corporate and capital gains taxes. He has also been active in a bipartisan Congressional caucus devoted to improving Pentagon procurement practices.

On the one hand, he has generally favored aid to Israel. On the other hand, he has generally supported Administration requests for arms sales to the Arab world. In 1983 Cheney, along with two other Congressman, participated in an ADL mission to Israel and Egypt. Four years later Cheney was harsh in his criticism of the Pollard affair, stating that he did not believe Israel's claims that the affair was a "rogue operation." Cheney was a member of the House Select Committee investigating the Iran-contra scandal.

What follows is a brief background on Congressman Cheney.

Biography

Congressman Richard Bruce Cheney was born in Lincoln, Nebraska on January 30, 1941. In 1964 he married the former Lynne Anne Vincent (Mrs. Cheney has been the Chairperson of the National Endowment for the Humanities since 1986). He attended the University of Wyoming where he received his B.A. degree in 1965 and his M.A. degree in 1966. In 1967-68, he attended the University of Wisconsin in pursuit of a Ph.D (although he did not complete his Ph.D thesis).

While a student at the University of Wisconsin, he served as staff aide to Gov. Warren Knowles in 1966. In 1969, he was a member of the staff of Congressman William A. Steiger. In 1969-70 Cheney served as special assistant to the director of the Office of Economic Opportunity in Washington, D.C. Following this he served as deputy counsellor to President Nixon from 1970-71. He was then named assistant director of the Cost of Living Council, where he served from 1971 to 1973. In 1974-75 he served as deputy assistant to the President, and from 1975-76 as President Ford's White House Chief of Staff. Who's Who lists Cheney as a partner in the firm of Bradley, Woods and Company (1973-74).

He was named one of 10 outstanding young men in America by the U.S. Jaycees in 1976. Cheney became a member of the 96th Congress from Wyoming in 1978 (during the election he suffered a mild heart attack). Cheney has served as the Chairman of the Republican Conference Committee. In December 1988 he moved up to Republican Minority Whip. His committees include Interior and Insular Affairs and the Permanent Select Committee on Intelligence.

Cheney is married with two daughters.

Cheney and the Middle East

As stated earlier, Congressman Cheney participated in a 10-day ADL mission to Israel and Egypt with three Congressmen from Colorado. According to the September 30, 1983 Intermountain Jewish News, the Congressmen were questioned about a proposal to move the U.S. Embassy from Tel Aviv to Jerusalem. The three Colorado Congressmen supported the proposed move while Cheney expressed disagreement. According to Cheney, "the U.S. position at present is probably right. We don't need to pour oil on the fire at this time. Jerusalem is an important symbol for Israel but there are far more important issues at present." Cheney also stated: "Moving the embassy would give radicals opportunities to block the peace process." He added that the West Bank settlements issue "clearly divides Israel. This issue is likely to rise again in the United States and Israel. It's a difficult decision."

Cheney also said that there should be a way for Arabs to have "some political rights, probably with Jordan's government." He added that "from a security standpoint there is no question about the importance for an Israeli presence on the West Bank." The article also added that Cheney had been to Israel once before in 1967.

Criticism of Israel Over Pollard Affair

On March 4, 1987, Cheney, along with Rep. Henry Hyde (R-Ill), spoke out against Israel's handling of the Jonathan Pollard spy scandal. Stating that Israel knew about the operation, Cheney said: "I don't think it [the Pollard case] was a rogue operation. I think it was a major, very successful penetration of the U.S. government and our intelligence agencies by the Israeli government... behavior that doesn't behoove an ally. I don't think we've heard the last of it."

Cheney later stated that "On the one hand, Israel pleads a special relationship with the United States. On the other hand, they run a major intelligence operation against us. There isn't much they couldn't get if they asked for it. But they chose not to do it that way. And I think the Israeli government ought to know that some of us are deeply concerned about that kind of conduct." However, Cheney did add that "It wouldn't be in our national interest to significantly reduce aid levels just because the Israelis made a dumb mistake."

Proposed Sale of AWACs to Saudi Arabia

During the course of Congressional debate on the proposed sale of AWACs to Saudi Arabia, Rep. Cheney on October 14, 1981 stated "I share with all my colleagues a great respect and admiration for what the Israelis have accomplished, and stand ready to support whatever military and economic assistance is necessary for the nation of Israel. However, I firmly believe that the United States has a multitude of other interests in the Middle East. And I

strongly believe that it is a major misconception to believe that support for Israel requires opposition to providing Saudi Arabia with sophisticated air defense systems." He added "I think it is a mistake to view the question of AWACs for the Saudis simply in terms of Israel's security. Israel currently is far superior to her neighbors in military terms, and the provision of AWACs and the enhancement of the Saudi F-15's will not constitute a serious risk to Israel...I believe it clearly serves our national security interest to provide a sophisticated air defense system to Saudi Arabia."

The following is a run-down of Rep. Cheney's voting record on foreign aid matters from 1979 to 1986.

Foreign Aid

- FOR Israeli-Egyptian "Peace Package" authorizing \$3 billion for Israel and \$1.8 billion for Egypt. Bill was passed 347-28, May 30, 1979.

- FOR foreign aid fiscal year 1982 and 1983. Bill authorizing \$4 billion for Israel and Egypt combined during each fiscal year. Passed 222-184, December 9, 1981.

- FOR foreign aid appropriations (see above). This bill provided actual funding for fiscal year 1982. Passed 199-166, December 11, 1982.

- AGAINST \$2.5 billion aid to Israel for fiscal year 1985. Passed 211-206, May, 1984.

Saudi AWACs Sale

- AGAINST a vote to block the proposed \$8.5 billion sale of AWACs radar planes to Saudi Arabia. The measure was passed 301-111 (sale was later approved in the Senate), October 13, 1981.

- AGAINST vote to block proposed \$354 million Saudi arms sale. This legislative action was passed 356-62, May 7, 1986.

Lebanon

- AGAINST relief monies for Lebanon. House passed a bill authorizing \$50 million in emergency relief monies for Lebanon after June 6, 1982 Israeli invasion. Passed 334-70, June 23, 1982.

Syria

- FOR Syrian aid cut-off. Amendment passed to cut off all Syrian aid during fiscal year 1981. Passed 320-71, June 5, 1980.

Other Foreign Votes

Israel

- Did not vote on a proposed move by Rep. Philip Crane to relocate the U.S. Embassy from Tel Aviv to Jerusalem. Amendment rejected, June 20, 1980.

- FOR Data Exchange Pact with Israel. Co-signed a letter to Defense Secretary Weinberger (in all, 57 Representatives signed) urging him to conclude an agreement with Israel to get Israeli military data obtained during Israel's 1982 Lebanon invasion, March 11, 1983.

- FOR Israel-Lebanon agreement. Resolution supporting a May 17, 1983 agreement between Israel and Lebanon was passed 408-0, May 25, 1983.

Lebanon

- FOR Marines in Lebanon. The House passed an 18-month authorization of U.S. participation in Multinational Force in Lebanon. Passed 270-161, September 28, 1983.

- AGAINST cutback of funds for Marines in Lebanon. House voted down the Long (D-MD) amendment to the Defense Dept. Appropriations bill to cut the funding of U.S. contingent of Multinational force in Lebanon as of March 1, 1984. Voted down 274-153, November 2, 1983.

Sinai

- FOR Sinai Peacekeeping Force. House passed bill authorizing U.S. troops and funds for Multinational Force in Sinai. Passed 368-13, November 19, 1981.

PLO Status at IMF Meetings

- Did not vote on a proposal by Rep. Benjamin Gilman to amend the IMF authorization bill stating U.S. opposition to official status of PLO at IMF meetings. Amendment passed 386-2, September 17, 1980.

The 1988 edition of The Almanac of American Politics lists the following key votes by Cheney: He voted against South African sanctions, for aid to Angolan rebels and for Contra aid, for Gramm-Rudman Defense Reduction, against limiting SDI and for immigration reform.

-- Amy C. Solnin

Research Analyst

~~מ"ן ה"ר"ן~~

Congressman Richard Bruce Cheney

On Friday, March 10, 1989, President Bush announced the nomination of Congressman Richard Bruce (Dick) Cheney (R-WY) as Secretary of Defense. This quickly followed the Senate's bruising and vitriolic rejection of former Senator John Tower of Texas for that position.

Cheney, 48, has been a member of the House of Representatives for 11 years. His voting record throughout that period has been consistently conservative. However, liberal politicians have praised Cheney for not being bound at all times by ideology and for his ability to compromise. For example, they noted that he had broken with the Reagan Administration on issues such as Mr. Reagan's efforts to cut corporate and capital gains taxes. He has also been active in a bipartisan Congressional caucus devoted to improving Pentagon procurement practices.

On the one hand, he has generally favored aid to Israel. On the other hand, he has generally supported Administration requests for arms sales to the Arab world. In 1983 Cheney, along with two other Congressman, participated in an ADL mission to Israel and Egypt. Four years later Cheney was harsh in his criticism of the Pollard affair, stating that he did not believe Israel's claims that the affair was a "rogue operation." Cheney was a member of the House Select Committee investigating the Iran-contra scandal.

What follows is a brief background on Congressman Cheney.

Biography

Congressman Richard Bruce Cheney was born in Lincoln, Nebraska on January 30, 1941. In 1964 he married the former Lynne Anne Vincent (Mrs. Cheney has been the Chairperson of the National Endowment for the Humanities since 1986). He attended the University of Wyoming where he received his B.A. degree in 1965 and his M.A. degree in 1966. In 1967-68, he attended the University of Wisconsin in pursuit of a Ph.D (although he did not complete his Ph.D thesis).

While a student at the University of Wisconsin, he served as staff aide to Gov. Warren Knowles in 1966. In 1969, he was a member of the staff of Congressman William A. Steiger. In 1969-70 Cheney served as special assistant to the director of the Office of Economic Opportunity in Washington, D.C. Following this he served as deputy counsellor to President Nixon from 1970-71. He was then named assistant director of the Cost of Living Council, where he served from 1971 to 1973. In 1974-75 he served as deputy assistant to the President, and from 1975-76 as President Ford's White House Chief of Staff. Who's Who lists Cheney as a partner in the firm of Bradley, Woods and Company (1973-74).

He was named one of 10 outstanding young men in America by the U.S. Jaycees in 1976. Cheney became a member of the 96th Congress from Wyoming in 1978 (during the election he suffered a mild heart attack). Cheney has served as the Chairman of the Republican Conference Committee. In December 1988 he moved up to Republican Minority Whip. His committees include Interior and Insular Affairs and the Permanent Select Committee on Intelligence.

Cheney is married with two daughters.

Cheney and the Middle East

As stated earlier, Congressman Cheney participated in a 10-day ADL mission to Israel and Egypt with three Congressmen from Colorado. According to the September 30, 1983 Intermountain Jewish News, the Congressmen were questioned about a proposal to move the U.S. Embassy from Tel Aviv to Jerusalem. The three Colorado Congressmen supported the proposed move while Cheney expressed disagreement. According to Cheney, "the U.S. position at present is probably right. We don't need to pour oil on the fire at this time. Jerusalem is an important symbol for Israel but there are far more important issues at present." Cheney also stated: "Moving the embassy would give radicals opportunities to block the peace process." He added that the West Bank settlements issue "clearly divides Israel. This issue is likely to rise again in the United States and Israel. It's a difficult decision."

Cheney also said that there should be a way for Arabs to have "some political rights, probably with Jordan's government." He added that "from a security standpoint there is no question about the importance for an Israeli presence on the West Bank." The article also added that Cheney had been to Israel once before in 1967.

Criticism of Israel Over Pollard Affair

On March 4, 1987, Cheney, along with Rep. Henry Hyde (R-Ill), spoke out against Israel's handling of the Jonathan Pollard spy scandal. Stating that Israel knew about the operation, Cheney said: "I don't think it [the Pollard case] was a rogue operation. I think it was a major, very successful penetration of the U.S. government and our intelligence agencies by the Israeli government... behavior that doesn't behoove an ally. I don't think we've heard the last of it."

Cheney later stated that "On the one hand, Israel pleads a special relationship with the United States. On the other hand, they run a major intelligence operation against us. There isn't much they couldn't get if they asked for it. But they chose not to do it that way. And I think the Israeli government ought to know that some of us are deeply concerned about that kind of conduct." However, Cheney did add that "It wouldn't be in our national interest to significantly reduce aid levels just because the Israelis made a dumb mistake."

Proposed Sale of AWACs to Saudi Arabia

During the course of Congressional debate on the proposed sale of AWACs to Saudi Arabia, Rep. Cheney on October 14, 1981 stated "I share with all my colleagues a great respect and admiration for what the Israelis have accomplished, and stand ready to support whatever military and economic assistance is necessary for the nation of Israel. However, I firmly believe that the United States has a multitude of other interests in the Middle East. And I

strongly believe that it is a major misconception to believe that support for Israel requires opposition to providing Saudi Arabia with sophisticated air defense systems." He added "I think it is a mistake to view the question of AWACs for the Saudis simply in terms of Israel's security. Israel currently is far superior to her neighbors in military terms, and the provision of AWACs and the enhancement of the Saudi F-15's will not constitute a serious risk to Israel...I believe it clearly serves our national security interest to provide a sophisticated air defense system to Saudi Arabia."

The following is a run-down of Rep. Cheney's voting record on foreign aid matters from 1979 to 1986.

Foreign Aid

- FOR Israeli-Egyptian "Peace Package" authorizing \$3 billion for Israel and \$1.8 billion for Egypt. Bill was passed 347-28, May 30, 1979.
- FOR foreign aid fiscal year 1982 and 1983. Bill authorizing \$4 billion for Israel and Egypt combined during each fiscal year. Passed 222-184, December 9, 1981.
- FOR foreign aid appropriations (see above). This bill provided actual funding for fiscal year 1982. Passed 199-166, December 11, 1982.
- AGAINST \$2.5 billion aid to Israel for fiscal year 1985. Passed 211-206, May, 1984.

Saudi AWACs Sale

- AGAINST a vote to block the proposed \$8.5 billion sale of AWACs radar planes to Saudi Arabia. The measure was passed 301-111 (sale was later approved in the Senate), October 13, 1981.
- AGAINST vote to block proposed \$354 million Saudi arms sale. This legislative action was passed 356-62, May 7, 1986.

Lebanon

- AGAINST relief monies for Lebanon. House passed a bill authorizing \$50 million in emergency relief monies for Lebanon after June 6, 1982 Israeli invasion. Passed 334-70, June 23, 1982.

Syria

- FOR Syrian aid cut-off. Amendment passed to cut off all Syrian aid during fiscal year 1981. Passed 320-71, June 5, 1980.

Other Foreign Votes

Israel

- Did not vote on a proposed move by Rep. Philip Crane to relocate the U.S. Embassy from Tel Aviv to Jerusalem. Amendment rejected, June 20, 1980.

- FOR Data Exchange Pact with Israel. Co-signed a letter to Defense Secretary Weinberger (in all, 57 Representatives signed) urging him to conclude an agreement with Israel to get Israeli military data obtained during Israel's 1982 Lebanon invasion, March 11, 1983.

- FOR Israel-Lebanon agreement. Resolution supporting a May 17, 1983 agreement between Israel and Lebanon was passed 408-0, May 25, 1983.

Lebanon

- FOR Marines in Lebanon. The House passed an 18-month authorization of U.S. participation in Multinational Force in Lebanon. Passed 270-161, September 28, 1983.

- AGAINST cutback of funds for Marines in Lebanon. House voted down the Long (D-MD) amendment to the Defense Dept. Appropriations bill to cut the funding of U.S. contingent of Multinational force in Lebanon as of March 1, 1984. Voted down 274-153, November 2, 1983.

Sinai

- FOR Sinai Peacekeeping Force. House passed bill authorizing U.S. troops and funds for Multinational Force in Sinai. Passed 368-13, November 19, 1981.

PLO Status at IMF Meetings

- Did not vote on a proposal by Rep. Benjamin Gilman to amend the IMF authorization bill stating U.S. opposition to official status of PLO at IMF meetings. Amendment passed 386-2, September 17, 1980.

The 1988 edition of The Almanac of American Politics lists the following key votes by Cheney: He voted against South African sanctions, for aid to Angolan rebels and for Contra aid, for Gramm-Rudman Defense Reduction, against limiting SDI and for immigration reform.

-- Amy C. Solnin
Research Analyst

Handwritten red scribbles, possibly representing a stylized logo or abstract text.

Handwritten signature or mark

Handwritten text, possibly a date or a short note.

Handwritten text, possibly a name or a title.

Handwritten text, possibly a date or a short note.

Handwritten text, possibly a name or a title.

Handwritten text, possibly a signature or initials.

Iranian nor Iraqi military victory would be in the U.S. interest in the region.

XII. North Africa

Building upon historically close relationships with Morocco and Tunisia, the United States should continue military and economic aid to these two countries and continue to be supportive of efforts to resolve the Western Sahara issue.

In Algeria, the United States should seek to strengthen the currently friendly and correct relations to ensure access to oil and gas fields and

"I recognize Israel's responsibility to restore law and order . . . The Palestinians, on the other hand, have the responsibility not to engage in violence and disorderly conduct."

**Bush to Des Moines Register
Feb. 4, 1988**

At a Judaica shop, 1984.

"[W]e shall not be party to a proceeding by the U.N. or any other international group to deny Israel's legitimacy or to force her to accept a bad deal."

**— B'nai B'rith International Convention
Sept. 7, 1988**

support Algerian efforts to resolve peacefully the Western Sahara issue. The United States should support all North African efforts aimed at peaceful regional cooperation.

XIII. Syria and Libya

Syria and Libya remain hostile and violence-prone elements in a region that yearns for peace and stability. It is unlikely that they will change their policies with the present leadership. However, it remains in our interest to take advantage of a genuine change in policy that would allow these two nations to work toward participating in a meaningful way in the regional peace process.

"We will support the use of SDI [Strategic Defense Initiative] research funds [for U.S.-Israel cooperation on the Arrow missile]."

— 1988 GOP Platform

The Bush Commitment

As George Bush begins his term as president, it is time to review the commitments he made while on the campaign trail. Below, NER presents excerpts from the Bush campaign's 1988 Position Paper on the Middle East, the first in an occasional series of significant public documents.

I. Overview

The United States believes that promoting the security of Israel and the pro-Western Arab states offers the best path to promoting peace and stability in the Middle East. Few foreign policy objectives are more central given the region's chronic instability, strategic location, and central role in the world's long-term supply of energy.

International conflict, sub-national and trans-national terrorism, confessional strife, and the fruits of decades of Soviet ambition and massive supplies of weapons have made the region chronically unstable. This instability threatens America's interest by jeopardizing free nations and placing our access to the region at risk. Located at the confluence of three continents, the Middle East is linked to America's economic security interests in Europe, Africa and Asia. Possessing 75% of the free world's known petroleum reserves, the Middle East is vital in the long term to the economic prosperity of democratic regimes throughout the Western alliance.

America's strategic interests are clear; they are:

- The region should be stable, and its nations controlled by governments friendly to the United States;
- Israel must remain free, democratic, militarily secure, and economically strong;
- Freedom of the seas and free trade are American traditions. American and allied access to the sea lanes and petroleum resources of the region should be free from interference, whether from regional troublemakers, the Soviet Union, or terrorists.

We must pursue these interests energetically. We will continue to work with moderate Arab nations willing to co-exist with Israel. This should be done in concert with allies where appropriate and practical. But we should be prepared to support our interests in the region, alone if necessary, to protect the security of the United States.

II. U.S.-Israel Relations: Partners in Freedom

The Bush presidency will take advantage of the new relationship built with Israel during the Reagan/Bush Administration to enhance the prospects for regional peace and security.

Israel and America are both nations of immigrants. Both were founded by people fleeing religious persecution. Both were born of revolution. Both have a frontier heritage. Both are established in the values embodied in the Holy Scriptures. Both are democracies, conceived in liberty and dedicated to the proposition that all men are created equal. Both cherish the fundamental rights of man — freedom of speech, freedom of the press, and freedom of worship.

The evolution of Israel's political status with the United States— from

that of a threatened dependent in the 1970s to that of an ally and regional partner of the United States in the 1980s — is a crucial transformation. No longer is Israel simply a democratic nation which shares America's religious and immigrant origins, Israel shares our security burdens as well.

Israel is a strategic ally to the United States. By virtue of its military capability and the values and political objectives it shares with the United States, Israel buttresses the alliance in its most vulnerable area — the southern region of NATO and the Eastern Mediterranean. By establishing appropriate policies and institutions, the goal of strategic cooperation with Israel has been achieved. It will be sustained through continued security and economic assistance to Israel, and expansion of existing

elements of strategic-use stockpiles (including combat equipment, spare parts, and ammunition), intelligence sharing and contingency planning. These measures will serve to strengthen American military power and influence in the Eastern Mediterranean.

A joint U.S.-Israeli effort now under way will produce one of the free world's first anti-tactical ballistic missiles in the 1990s, at a time when the proliferation of ballistic missiles is creating new dangers. Joint development efforts now under way for advanced conventional weapons systems will bear the fruit of lower cost, but more effective defense for our two nations in the 1990s. The improved institutions supporting defense cooperation will enable us to jointly strengthen our armed forces in the region, thereby contributing to regional stability. This could only be accomplished by a president who possesses the courage to stand alone, as Israel has so often done, to defend freedom and democratic institutions in the region. We will continue to maintain Israel's qualitative advantage over any adversary or coalition of adversaries.

We will seek the assistance of the United Nations and other multilateral institutions where it will fit into a free nation's own diplomacy. But we will

never allow the United Nations or any other multilateral institution to place Israel's or America's security interests at risk.

The domination of the United Nations by nations hostile to both the United States and Israel has diminished the usefulness of the organization in the region. The United States will not allow the United Nations Security Council to become a forum for one-sided resolutions against our allies, including Israel.

The continued existence of United Nations General Assembly Resolution 3379 which equates Zionism with racism constitutes a fatal flaw in the ability of that organization to serve a useful purpose in the region. We will seek repeal of this resolution. Failure to repeal that resolution will justify attenuation of our support of the United Nations to reflect its diminished effectiveness in international affairs. Moreover, the United

With Israel's President Chaim Herzog, 1986.

"America will continue to stand beside [Israel], never wavering in our support, and the full strategic and economic partnership we've newly forged in the past eight years will be maintained and extended."

**Bush at Simon Wiesenthal Center
Los Angeles, Calif.
Oct. 27, 1988**

States will withdraw from the United Nations if Israel is ever denied membership.

We oppose the creation of an independent Palestinian state; its establishment is inimical to the security interests of Israel, Jordan and the United States. We will not support the creation of any Palestinian entity that could place Israel's security in jeopardy.

We are proud of the role America has played in the 1980s in encouraging the restructuring of Israel's economy which can lead it from one dominated by governmental institutions to one responding to free markets. The evolution of Israel's economy and the Free Trade Agreement negotiated with Israel in 1985 will enable the Bush presidency to bring Israel fully into the economic community of free nations for the long-term benefit of both Israel and the United States.

III. Peace Process

The process of establishing an enduring peace in the region has evolved over many past presidencies. The Camp David Accords established a model for the peaceful resolution of the Arab-Israeli dispute through direct negotiations with American assistance. The benefits of peace to both Israel and Egypt are more militarily secure, and both are cooperating effectively with the United States in the region.

The American role as an active, steadfast and fully engaged participant in the search for peace in the Middle East has rewarded the United States as well. By assisting both Israel and Egypt to negotiate directly and providing appropriate economic and military assistance subsequent to the Camp David Accords, the three countries have been able to limit the expansion of the influence of the Soviet Union in the region.

Ultimately, direct negotiations are the only viable means of securing peace between Israel and its neighbors. The United States cannot and will not impose a settlement, nor will we be a party to any effort to do so through a multilateral entity.

The United States will not support any role in the peace process for the PLO unless it recognizes Israel's right to exist, accepts United Nations Resolutions 242 and 338, renounces terrorism and removes language from its charter demanding Israel's destruction.

The search for peace requires continuous creativity and innovation to adapt to the shifting political requirements in the region. Formulas which were useful points of departure in the past may not be suitable in the future. American diplomacy can remain flexible by building on the bedrock of the peace which now exists between Israel and Egypt.

In the long run, the need for both peace and security in the region are not mutually exclusive — they are mutually reinforcing. To achieve this end, the United States must remain powerfully engaged and assist in providing an environment where those most immediately concerned can negotiate directly and without fear or intimidation. President Reagan's September 1982 Middle East peace proposal provides a compelling basis for addressing the peace process as well as the Palestinian problem. We will build on this proposal to aid in the pursuit of peace in the Middle East. We believe that the most hopeful course of ending the anguish of the Palestinians is to re-energize the peace process. We recognize that there will never be a lasting peace in the area until an equitable solution to the Palestinian problem is found and that the Palestinians must be involved in every step of the process.

Economic growth — both in Israel and throughout the region — can also contribute to peace. More jobs and more opportunities in adjoining countries might draw the energies of more young people into building a world for themselves rather than destroying someone else's.

The United States should focus on its economic development efforts in the region on critical resource issues. For example, the impending water crisis which will be faced by so many countries in the area — but most particularly by Egypt, Jordan and Israel. Regional stability could also mean new foreign investment in sorely needed infrastructure projects such as roads and electricity.

We will neither give up our hope for peace nor our commitment to helping achieve it. We have no illusions about the difficulties of trying to achieve peace. But the difficulties do not justify despair and should not be an excuse for indifference.

IV. U.S.-Soviet Relations in the Middle East

The next president of the United States will face a very dynamic situation in the Middle East. The conditions in this vital strategic region have become more satisfactory for Western interests during the Reagan/Bush years. Our strategic relationship with Israel has become firmly established. Acceptance by other Arab states of Egypt's relationship with

Israel has been achieved and marked with a reduction in the effectiveness of the radical Arab states and Iran. But there are also new dangers as more and more nations gain access to more destructive long-range weapons, and new sources of conflict arise. The Soviet Union we will have to deal with in the Middle East is more sophisticated and more active diplomatically and more credible than at any time in recent years. We would be foolish to ignore the extent to which many of our Middle East friends, including Israel and the pro-Western Arab countries are making closer contacts with Soviet diplomats.

If the Soviet Union is to have a more constructive role in the region, important changes in its policies need to be made. Its arms export policies have frustrated efforts to end the Iran-Iraq war and have supplied the most violent terror-exporting nations in the region — Libya and Syria — with the means to threaten regional peace. The continued Soviet support for the position of the rejectionist Arab states, its refusal to establish normal diplomatic relations with Israel, and its reflexive opposition to Israel at the United Nations and other international fora remain obstacles to peace.

This means we must remain strongly committed to those of our policies that

have served us well in the past, including military support for our closest friends. But we must also present our own vision of a Middle East and South Asia that demonstrates our own concern about the need for a peaceful resolution of local conflicts and reflects our understanding of the complicated and interlocking trends which are at work throughout the region.

V. Jerusalem

We believe that Jerusalem should remain an undivided city with free and unimpeded access to all holy places by people of all faiths.

At the Wailing Wall, 1986.

"U.S.-Israel cooperation is fundamental to our strategic interests. No threat, no stone thrown, is strong enough to divide us. No wedge will be driven between us."
 Bush at B'nai B'rith International Convention
 Sept. 7, 1988

VI. Egypt

Egypt is the catalyst in the Arab world for advancing the cause of regional peace and security. As the only Arab nation to have formally made peace with Israel, it is reaping its benefits. With American economic and military assistance, Egypt has been increasingly integrated with the economic and defense-related institutions of the West. Egypt's support of the Camp David Accords and its subsequent acceptance into the Arab world demonstrates that an Arab nation can make peace with Israel, be an ally of the United States, and remain in good standing in the Arab world. The Administration's formal designation of Egypt as a "major non-NATO ally" has served to strengthen American ties with Egypt and will provide the basis for further gains for America's ability to advance the prospects for regional peace and security during the Bush presidency.

VII. Jordan

Jordan is an indispensable element of the Middle East peace process. Moreover, its posture of moderation has served to diminish the effectiveness of the radical rejectionist states of the region. Jordan's contribution to regional stability will be strengthened by continued U.S. encouragement of its economic development. Jordan deserves continued American support, particularly if it is to take the risks of pursuing peace in the Middle East.

VIII. The Gulf

Seventy-five percent of the free world's proven oil reserves are in the Arabian peninsula and surrounding Persian Gulf states. It is imperative for the economic well being of Western Europe, Japan and the United States that friendly hands remain on the spigot of Arabian Peninsula oil and that the sea lanes and the Strait of Hormuz remain free and open. Our continued support of Saudi Arabia and other pro-Western states in the Gulf is an essential component of our policy. In support of these interests, the United States is correct in deploying a naval task force to join with other naval forces to keep the international waterways open during the Iran-Iraq war. Allied naval forces are sharing this responsibility by lending the same protection to their vessels that we are providing to U.S. ships and by helping in tasks such as minesweeping. By doing so, we have led the way in which the burden is shared among our principal allies. Moreover, it has created political leverage for us which has countered Iranian coercion and helped to sober the Iranian leadership. In doing so, it has helped to create the conditions to help bring an end to the Iran-Iraq war.

Because of the critical importance of the Gulf region, now and for the long term, we will build on the increased security cooperation with the pro-Western Arab states of the Gulf achieved by the Reagan/Bush Administration to enhance their security while serving U.S. interests.

IX. Afghanistan and Pakistan

The occupation of Afghanistan was a low point in America's international experience during the Carter administration. Encouraged by the fall of Iran and the takeover of the American Embassy in Teheran, the Soviet Union took this action in the atmosphere created by the Democratic Administration's illusions about Soviet intentions and about world

politics generally. We were then unable to respond effectively because of the unprecedented deterioration of our relationship with our traditional ally, Pakistan, that had taken place when President Carter controlled American foreign policy.

Forcing a Soviet decision to withdraw from Afghanistan was one of the greatest achievements of the Reagan/Bush international policy. If the Soviet Union carries through the withdrawal, Afghanistan will join Grenada as one of the first countries where a communist dictatorship submitted to change. This result could not have been achieved without all three mutually supporting elements of Reagan/Bush policy: negotiations, rebuilding our relationship with neighboring Pakistan, and military assistance to the freedom fighters to change the facts shaping Soviet intentions.

American resolve in supporting the Afghan freedom fighters has achieved its first objective — forcing a Soviet military withdrawal from Afghanistan. This unprecedented event did not take place in a vacuum. Assisting Pakistan in modernizing its armed forces and reforming its economic system was no less important than providing assistance to the freedom fighters. The best guarantor of a free Afghanistan is a pro-Western, democratic, secure and prosperous Pakistan. The initial fruits of our efforts have strengthened our regional influence and enhanced the ability of a Bush presidency to promote regional peace.

When the United States is engaged in helping Pakistan help itself, we are assuring continued cooperation with Pakistan to create a free Afghanistan as well as advancing other regional objectives such as nuclear non-proliferation and an enduring peace on the Indian subcontinent. The outcome in Afghanistan is not yet irreversible and will continue to require active American engagement.

X. Lebanon

Continuing instability in Lebanon is not in the interest of the United States. Until order is established, Lebanon will be a source of international terrorism and regional instability. Therefore, in order to re-establish normalcy in Lebanon, the United States must help to strengthen the hand of the overwhelming majority of Lebanese, who are committed to an independent, peaceful and democratic Lebanon.

In order to achieve this goal, the policy of the United States should be based on the principles of preserving the unity of Lebanon; supporting the withdrawal of all foreign forces from Lebanon; recognition of and respect for the territorial integrity of Lebanon; the re-establishment of the authority of the government of Lebanon; and finally, the reassertion of Lebanese sovereignty throughout the nation and recognition that its safekeeping must be

the responsibility of the government of Lebanon. We will strive to help Lebanon return to its days as a peaceful country where various religious groups lived in harmony with each other, where international commerce flourished and international terrorism was non-existent. I have a personal, special investment in a Lebanon at peace.

XI. Iran-Iraq War

The United States maintains neutrality in the conflict and supports United Nations and other regional efforts to bring about an arms embargo, a withdrawal of all military forces behind the pre-1980 boundaries, and a permanent peace settlement. The United States recognizes that neither an

With Speaker of the House Jim Wright (D-Tex.), 1989.

"Israel is our strongest friend in the Middle East, for democracy . . . We have a commitment to keep [Israel's] qualitative edge superior to that of all the Arab countries together."
 Bush at GOP Candidates' Debate
 Atlanta, Ga.
 Feb. 28, 1988

סלי ג'ורג' / סלי ג'ורג' / סלי ג'ורג'

אלה ג'ורג' רהב
להי
להי

אשר היוסר המיני לרהב

להי תרמל - השיג הממונה בין רהב / סלי

בביד - להבן (6/4/89)

הנשיא קיפם הביכבא - רהב / סלי אבן סבי / מיני

פעמים עם עבדי רהב, בנעלם המצממ - (דניאל - רלמי)

הנשיא הונד לרהב / סלי קיפם יוס' לה המיני - אומני / מיני

ההגמוני - המיני - הליני צין - אכבד אמן שיקרה וליני

יוס' עם מיני - מיני - המיני רהב / סלי

הביולמי האמי וליני המיני / מיני - רהב / סלי

הנשיא המיני - המיני / מיני

אבן פי נישי ברהב / סלי המיני / מיני - רהב / סלי

רהב / סלי המיני / מיני - המיני / מיני - רהב / סלי

2
כה"ג הפ"י סי'פ"ק ג'גז וש"ס האטאלג' והד"צ וש"ס
של"ס ש' יוה"ק זני"ש, שפ"י בטל יום ויום ב'אלל -
ט' ש"מל הג'ולג ל"ש"מל וש"מל הא"כ"כ.

כה"ג צ"ן ש"מל - אכ"ה פ"א"ט ה"וא"ה א"מ"ק"ה
ב"ג"ז ה"ק"ו"ה - אכ"ה ש"מל - א"פ"ה א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל
ה"ק"ו"ה ש"מל י"מ"ל, א"מ"ל - ה"ג"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל
א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל
א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל
א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל

5
כה"ג ה"מ"ל פ"י ה"צ"ה ד"מ"ל ה"ש"מ"ל - ה"ש"מ"ל
ה"פ"י ש"מ"ל ק"ו"ה א"מ"ל בא"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל
ה"ש"מ"ל.

ה"ש"מ"ל
כה"ג ד"מ"ל ה"מ"ל א"מ"ל ה"מ"ל ה"מ"ל ה"מ"ל
ה"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל
ה"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל

ה"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל
ה"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל
ה"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל - א"מ"ל

8

הנשיא ציין לסיק שמה מועד אנקיש היסטוריה
הביקור הכפול. הוא מצא לכן ס/הנשיא אנקיש
המניין מועד מועד עניני. מאוועד היסטוריה
היגוסם להקפאה עם יומם - פריה וכן
פריה היגוסם היגוסם היגוסם היגוסם
ארכיב.

הציון הועד היגוסם היגוסם היגוסם
ארכיב, היגוסם היגוסם היגוסם
היגוסם היגוסם היגוסם היגוסם

היגוסם היגוסם היגוסם היגוסם
היגוסם היגוסם היגוסם היגוסם
היגוסם היגוסם היגוסם היגוסם
היגוסם היגוסם היגוסם היגוסם
היגוסם היגוסם היגוסם היגוסם

תען תדיקו (א/א)ת

ועידת ראש הממשלה
לסולידריות יהודית עם ישראל

PRIME MINISTER'S
CONFERENCE
ON JEWISH SOLIDARITY
WITH ISRAEL

ירושלים, י"ג - ט"ו אדר ב' תשמ"ט 1989
JERUSALEM, MARCH 20-22, 1989

משרד החוץ
ירושלים

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
JERUSALEM

TOWARDS A DURABLE PEACE

ועידת ראש הממשלה לסולידריות יהודית עם ישראל
PRIME MINISTER'S CONFERENCE
ON JEWISH SOLIDARITY WITH ISRAEL

Towards a Durable Peace

Israel's central foreign policy objective is to achieve a genuine and durable peace with all its neighbors. Such a settlement must adequately provide for Israel's security, for any settlement which does not will be inherently unstable and short-lived. Israel believes that the peace with Egypt should be strengthened by increased trade, tourism and cultural ties. The peace treaty should be an example for other Arab countries to follow.

Israel also seeks to deepen the friendship with the United States, to establish diplomatic relations with the Soviet Union and China, and to cultivate friendly relations with other nations.

Since its formation on December 22, 1988, the Israeli Government has been intensively engaged in diplomatic activity. Prime Minister Shamir has met with President Mitterand, and will soon travel to Washington. Foreign Minister Arens has met with President Bush, President Mubarak, Prime Minister Thatcher, and with the foreign ministers of the United States, the Soviet Union, China, Britain, France, Egypt, Denmark, Holland, Spain.

The Quest for Peace

In these meetings, Israel's leaders have emphasized our quest for peace. No nation seeks peace more than Israel. Our approach is based on three principles:

1. Direct negotiations.
 2. A step-by-step process.
 3. An interim agreement concerning the status of Judea, Samaria and the Gaza District.
1. Direct negotiations are the only route to peace. Any other approach allows Israel's neighbors to avoid coming to terms with Israel's legitimacy.

2. The differences between Israel and its neighbors are too great to be bridged in a single leap. Any settlement must involve a series of steps, each of which serves to increase mutual trust, and each of which must be fully implemented and honored before moving on to the next.

3. Changing the status quo can be facilitated by an interim arrangement which will enable the Palestinian Arabs of Judea, Samaria and Gaza to run their daily lives. They must speak for themselves in a spirit of genuine reconciliation. Others who purport to speak for them are organizations which remain committed to the destruction of Israel.

The creation of a Palestinian state abutting Israel's major cities is a prescription not for peace, but for instability and conflict. Other nations can help the course of peace by encouraging the Arab world to develop more realistic attitudes about a peace settlement and the necessary steps to achieve it.

Israel is located in a region susceptible to instability and fanaticism. Only a peace which leaves no illusions about Israel's capacity to defend itself will endure.

Bilateral Relations

Israel attaches special importance to its close relationship with the United States. The alliance between the two democracies is rooted in common principles and shared values.

Israel is actively working to improve its political and economic ties with the nations of Western Europe and the Pacific Rim.

The absence of diplomatic relations between Israel and the Soviet Union is an unnatural situation. Soviet officials have publicly stated that the Soviet Union made a mistake in severing these ties. Israel hopes that the Soviet Union will reestablish full diplomatic relations.

We are particularly sensitive to the treatment of Soviet Jews. The recent increases in Jewish emigration and the beginning of a more liberal approach to Jewish cultural needs are encouraging signs. Israel will continue to work for the right of free emigration for all Soviet Jews, and will encourage them to make Aliyah.

Israel's relations with the countries of Eastern Europe have also improved, especially with Poland and Hungary. We are steadily renewing our diplomatic ties with African countries, most recently with Kenya and the Central African Republic.

Jewish Solidarity

Israel's destiny and that of the Jewish People are intertwined. In its moments of greatest isolation, Israel has enjoyed the support and solidarity of Jewish communities around the world. Equally, the existence of an independent Jewish state has enhanced Jewish pride and identity everywhere. This solidarity is of continuing historic importance. It is particularly important in confronting our present challenges.

The government of Israel is both willing and able to work toward the achievement of a realistic and durable peace. The support of the Jewish People is vital in this effort.

MINISTRY OF DEFENCE

משרד הבטחון

ISRAEL'S DEFENCE CHALLENGE

ועידת ראש הממשלה לסולידריות יהודית עם ישראל
PRIME MINISTER'S CONFERENCE
ON JEWISH SOLIDARITY WITH ISRAEL

Israel's Defence Challenge

As Israel approaches its 41st anniversary, security and peace remain at the forefront of Israel's concerns. Israel's security during the past few years has been affected by three central influences:

- The Iran-Iraq War and its conclusion;
- The Peace Treaty with Egypt which constitutes a strategic asset by ending the threat to Israel along its southern border, although the rest of the neighboring states have yet to terminate their state of war with Israel;
- The situation in Judea-Samaria and the Gaza District.

Israel is faced with three basic defence and national security challenges:

- A. The military threat;
- B. The violent disturbances in Judea-Samaria and the Gaza District;
- C. Terrorism from Lebanon.

A. The Military Threat

While the Iran-Iraq War raged on, there was little chance of a united Arab coalition developing on Israel's eastern front, but developments in the Arab world over the last year have changed Israel's situation in the region. The Iran-Iraq War has come to a close, releasing a huge Arab force that potentially could go to war with Israel at any time. The massive build-up of conventional weapons by Arab armies continues unabated. New and longer range surface-to-surface missiles have been introduced, and the use of chemical weapons against military and civilian targets, especially by Iraq, set dangerous new precedents.

Syria is devoting its energies to enhancing its war capabilities against Israel under the guise of "strategic parity." Syria has purchased the Soviet MIG-29 interceptor jet, and is to receive the Sukhoi-24 fighter bomber in the near future — these are the most modern planes the Soviets have to offer. Syria has strengthened her capability in every military field: surface-to-air missiles, artillery, armor, armored personnel carriers and a refitted navy. In addition, Syria has improved its surface-to-surface missile capability which can now be equipped with chemical weapons. (Surface-to-surface missiles were first used operationally during the Yom Kippur War when Syria fired Frog missiles — range 70 km/43 mi — at the Ramat David Air Base in the central Galilee.)

Saudi Arabia in 1988 signed "the arms deal of the century" — a ten-year, \$30 billion package from the U.K. The package includes a large number of Tornado war planes which, together with the existing F-15's in the Saudi Arabia Air Force, will bring the

total number of advanced fighter planes in Saudi hands to 300. The same British arms deal will enlarge the Saudi ground forces formation in armor and armored personnel carriers, will strengthen the Saudi navy, and help build infrastructures for new air bases. Saudi Arabia has also acquired from China medium-range ballistic missiles — the CSS-2 “East Wind,” with a range of 3000 km/1860 mi, which are capable of reaching any target in Israel from anywhere in Saudi Arabia.

Iraq, too is reorganizing its million-strong war-hardened army after the Iran-Iraq War, focusing especially on improving its armored and mechanized forces and its air force. During the war, the Iraqi air force trained extensively in long-range bombing and mid-air refueling techniques, thus enabling it to bring Israel within easy striking distance. Above all, Iraq has launched a major effort to upgrade the range of its surface-to-surface missiles, as was seen in the “War of the Cities” when Teheran and other major Iranian cities were bombed. Iraq has also resorted to chemical warfare, as demonstrated at Halabjeh, where approximately 5,000 civilian Kurds were gassed to death.

All these factors point to an increased potential threat that cannot be ignored.

The possibility of a united eastern front against Israel — consisting of Syria, Iraq, Jordan, and Saudi Arabia — is not improbable and must be taken into consideration.

General Dan Shomron, Chief of the Israel Defence Forces (IDF) General Staff, in a speech on 26 February 1989, emphasized the potential threat of an eastern front against Israel. Noting that Syria has not cut back on its military might and is keeping the military option open, General Shomron added that Syria might use the military option in the hope that this would lead to territorial gains — even on a limited scale.

This strategy is part of the Arab doctrine that sees war as a means of achieving political gains by capturing some Israeli territory, and thereby forcing Israel to exert its efforts in an attempt to regain the territory, or by precipitating intervention by outside powers that would force territorial concessions on Israel.

B. The Disturbances in Judea-Samaria and Gaza

The violence in Judea-Samaria and the Gaza District is aimed at forcing Israel into relinquishing vital security interests that would have far-reaching political consequences. The radical elements seek to obtain by other means what the Arab nations were unable to achieve through five wars, the weakening of Israel in a manner which would leave it vulnerable to further assaults upon its existence.

Israel is determined not to be coerced by terror and violence. Israeli soldiers have been the target, in thousands of cases, of violent attacks with stones, building blocks, Molotov cocktails, knives, axes and fire-arms — these attacks are intended to maim and kill. Since the outbreak of the disturbances, in December 1987, 1397 Israelis — 904 soldiers and 493 civilians — have been injured, some of the critically (as of 8 March 1989); 13 Israelis — eight civilians and five soldiers — have died as a result of violent attacks.

At the same time, Israel's democratic values and its sensitivity to human rights have governed its policy when dealing with the disturbances. The principles of graduated response and restraint are applied. Indeed, when dealing with the violence, Israeli soldiers have shown great levels of forbearance that other western armies in the world have not demonstrated. Maximum efforts have been made by the Israeli army to prevent injury to innocent civilians and therefore not all the means available to Israel, even under international law, have been used. Strict orders govern the behavior of Israeli soldiers even in the most difficult of situations. Any soldier who fails to abide by these orders will find himself charged and subject to military trial.

Israel's aim is to safeguard the security of all people in the area — Jews and Arabs alike. The mission of the IDF is to reduce significantly the level of the disturbances so that free and safe movement on the roads can be ensured for all residents; and to restore calm so that the civil administration can function normally. By reducing the level of violence in the territories, the Government of Israel will be able to assume a viable position in tackling the basic problems of the area through a negotiated political settlement to resolve the Arab-Israel conflict.

C. Terrorism from Lebanon

Israel's struggle against terrorism has continued for over a generation. The main focal point from which terror activity against Israel emanates is Lebanon. The security zone in southern Lebanon has been successful in thwarting infiltration attempts — some two hundred — last year. In the latest of five attempted infiltrations, four terrorists belonging to Naif Hawatmah's group, an integral part of Yasser Arafat's PLO, were killed trying to enter Israel from Lebanon.

In the four years since Israel's withdrawal from Lebanon and the establishment of the security zone, not one Israeli civilian has been killed on our northern border. But there has been a price: 52 IDF soldiers and some 150 men of the SLA (South Lebanese Army) have lost their lives in terrorist attacks, and their interception. The defence of Israel's northern border, of Israel's towns and villages in the Galilee, will continue. Successful defence of the north is carried out by a combination of advanced technology, as well as the initiative and resourcefulness of our troops. The Israeli navy has been successful in intercepting and preventing terrorist infiltration from the sea. The air force, from time to time, strikes terrorist bases in Lebanon in order to disrupt terrorist activity by destroying headquarters, training areas and arms caches.

Summary

Israel still faces a formidable challenge to its security. The Syrian Army is striving for "strategic parity" with Israel in order to go to war at a time of its choosing, and, if necessary on its own. The possibility of an eastern front increases the danger. New and dangerous weapons have entered the Middle East military arena. Improved surface-to-surface missiles with greater range and accuracy, as well as chemical weapons, have the potential of adding a terrible dimension to any military confrontation. The danger to Israel's security is exacerbated by the violence in Judea-Samaria

and the Gaza District, and by PLO terror from Lebanon. Therefore, while Israel will continue its efforts to reach a comprehensive and genuine peace with its neighbors, Israel also must and will remain vigilant and on guard against potential and existing threats.

General Dan Shomron, the Chief of the General Staff, said on 26 February 1989 that in facing the enormous Arab military challenge Israel nonetheless enjoys several qualitative advantages in its manpower and weapons technology: knowing that they are fighting for their country's existence, Israel's soldiers are highly motivated; they are, moreover, adept at operating integrated weapon systems. He added that in order to maintain its qualitative edge during the coming years, Israel must continue to develop sophisticated weapon systems, e.g. early warning capabilities to detect enemy missile launches, and air force operational capabilities at night and in all weather conditions.

Despite the developments in the regional strategic balance, and despite the predictably heavy price to be paid in a future war, Israel believes that by combining early warning capabilities, rapid mobilization, and a qualitative advantage, the country can deter its potential enemies or defeat them in the event of an attack.

MINISTRY OF FINANCE
JERUSALEM

משרד האוצר
ירושלים

ISRAEL'S ECONOMIC DEVELOPMENT
IN RECENT YEARS
AND OBSERVATIONS ON THE FUTURE

ועידת ראש הממשלה לסולידריות יהודית עם ישראל
PRIME MINISTER'S CONFERENCE
ON JEWISH SOLIDARITY WITH ISRAEL

Israel's Economic Development in Recent Years and Observations on the Future

Historical Background

Israel's economy has always suffered from a serious shortage of resources needed to meet its security, development, and immigrant absorption needs. Despite considerable aid from friendly governments and world Jewry, Israel has had no alternative but to increase its *net* external debt to substantial magnitudes. Such debt currently stands at \$19.5 billion, or about \$4,500 per capita.

In the process of rapid economic development, the government undertook a major role in utilizing foreign exchange resources for education, health, population dispersion, development of infrastructure — housing, roads, water, electricity, telecommunications, conventional and high-tech industrial zones — and in order to raise the standard of living to acceptable levels while keeping in mind the need for income redistribution.

To achieve these goals the government had to create a deficit in the domestic budget, too, financing it on the local capital market by borrowing private savings. Hence government intervention in the domestic capital market grew to the extent of full nationalization. In addition, the government supported the development of sophisticated indexation mechanisms to protect the public from the inflation that resulted at times from massive injections of foreign capital.

Israel's first two and a half decades witnessed an astonishing growth rate, one that enabled the government to expand both domestic and external debt without apprehension. Powered by this rapid growth, Israel's economy achieved an advanced level. Today, Israel boasts a very high level of industrialization, a well-developed infrastructure, a high level of education, and a standard of living similar to that of most countries in the developed Western world.

However, the public sector's extensive involvement in economic activity, appropriate in the country's early decades, still continues at a time when it might have been reduced so as to release resources for initiative and growth.

The Yom Kippur War and its effects plunged the economy into serious economic difficulties. When the bills for the war and the rising costs of raw materials and fuel were handed to the public, social and political problems broke out. During the adjustment process, Israel met with high inflation,

aggravation of the balance-of-payments deficit, and a significant slackening in the rate of growth.

Recent Developments

In July 1985, after several unsuccessful attempts, the Israeli government adopted a comprehensive economic policy aimed at treating the country's macro-economic illnesses. After this policy was implemented, the exchange rate was stabilized, the domestic budget deficit was slashed, and wages were adjusted.

The results were not long in coming. The inflation rate dropped from over 400 percent per annum to 15–20 percent, initial steps were taken to open the capital market to private initiative, the balance of payments stabilized, a capital influx ensued, and the first signs of growth appeared.

Since 1985, various economic reforms have been implemented with respect to the capital market, monetary policy, indirect taxation (purchase taxes and duties), direct taxation (income and company taxes), and various government-controlled markets. Government-owned corporations were sold to private entrepreneurs, and initial measures were adopted to expose various markets (edible oils, fuel, and government trade) to competition.

The 1985 reform did not succeed in rectifying all the structural problems of Israel's economy. The public sector was still disproportionately large. Many indexation mechanisms, in particular those pertaining to wages, remained in force, and the tools for modifying monetary policy and freeing the capital market were still limited. More importantly, since the beginning of the recovery process various sectors had failed to adapt themselves to changes in the economy. Finally, disinflation brought to light structural distortions in both the public and the private sectors.

In a democratic country, structural changes — even the kind that remedy shortcomings and improve economic performance — are not accomplished overnight. Such changes necessitate political and social adaptation of the kind Israel has been experiencing these past years. The need to extract compromises from the various population groups and balance sectorial pressures and special interests is a lengthy social process.

In 1988, the economy once again found itself in trouble. The cumulative effect of past ills, the effect of the unrest in the territories on tourism, construction, and local demand, the increase in world raw material prices, and Israel's agricultural difficulties, have been translated this year into a zero growth rate, a drop in profitability, higher unemployment, and continued wage increases even in the absence of output and productivity growth.

1989 Economic Policy

In early 1989, the government presented a package of policy measures meant to generate the conditions for a resumption of steady, long-term economic growth, assure export profitability, and create an economic infrastructure and climate that would promote investment growth as a basis for prolonged growth in the future.

Goals

The major goals of this policy are as follows:

- To restore steady, export-oriented growth;
- To ensure balance-of-payments stability;
- To further reduce inflation to the level prevailing in the developed countries;
- To promote the requisite structural economic changes.

Measures

The following policy tools were invoked early this year:

- A 13.5 percent currency devaluation, with a band of three percentage points at either end to increase flexibility, cope with expectations, and handle temporary monetary problems.
- A further stage in exposing Israel's economy to competing imports, under agreements with the Common Market and the United States, and opening of the capital market to partial competition from abroad;
- Further progress in capital market reform;
- Reducing the domestic budget deficit by NIS 1.1 billion, leaving it at approximately 2 percent of GNP;
- Greater allocations for infrastructure, R&D, and aid for temporarily struggling industries in order to promote growth;
- Equitable distribution of budget cuts among population groups;
- Structural changes in the public sector — downscaling and merging functions, and various measures to increase business sector competitiveness.

Following government attempts to break the deadlock in wage negotiations between the trade unions and employers, a wage adjustment system that matches the new economic contingencies has been agreed upon. Under this system, the effect of the devaluation and budgetary cuts on prices is partially

offset by compensation to salaried employees, of which some is deferred. This prevents the onset of an inflationary spiral caused by the policy measures taken, and assures firms of a reasonable level of profitability. Furthermore, a new system for determining the cost-of-living allowance has been devised, with compensation set at 85 percent of the cumulative price rise over a half-year period after an initial deduction of three percentage points from this rise.

Targets and Prospects

Full implementation of the proposed package of measures is expected to restore economic growth within a relatively short period of time. The results of the changes will be evident mainly in coming years; 1989 data will, on average, still reflect the effects of the economic slowdown evident since early 1988.

The tables on the next page present the major macro indicators of economic development in recent years, and the forecast included in the National Budget, presented to the Knesset at the end of January along with the draft 1989 State Budget.

	1973-84 <u>Average</u>	1985-87 <u>Average</u>	1988 <u>Est.</u>	1989 <u>Frcst.</u>
Population growth	2.3	1.7	1.6	1.6
	<u>Real changes in percent</u>			
Business sector GDP	3.0	5.7	0.3	2.3
Per-capita private consumption	2.5	5.7	1.9	0.6
Gross investment in fixed assets	-0.0	1.6	-3.9	0.7
Domestic public consumption	0.7 ¹	-0.9	2.9	0.3
Exports	5.9	8.3	-2.9	4.5
Civilian imports	4.8	7.2	-0.3	+3.0
Wage increases	3	2	6	-1
Price increases (annual inflation)	92.0	17.0 ²	16.4	..
	<u>Rates</u>			
Unemployment rate	5.1	6.6	6.4	6.6
Gross private saving rate	33	22	21.3	21.8
Govt. domestic deficit as percent of GDP	15.5	3.5	3	2

	\$ billions						
	1973	1982- 1984	1985	1986	1987	1988 Est.	1989 Frcst.
Total civilian imports	4.1	14.0	13.3	14.8	17.5	18.9	19.3
Total exports	2.8	10.6	11.2	12.1	14.2	15.7	16.4
Civilian deficit	1.3	3.4	2.1	2.7	3.4	3.3	3.0
Current account	-0.4	-1.9	1.1	0.8	-0.3	-0.3	+0.3
Base account	0.6	-0.1	1.2	1.3	+0.1	-0.4	+0.5
Net foreign currency debt	3.1	18.0	19.4	19.2	19.2	19.5	..
Thereof: Net reserves:	1.8	2.8	3.2	4.2	5.3	3.4	..
Civilian import surplus as % of GDP	16	16	5	11	10	11	10

¹ In 1975-1984, in order to deflate the effect of the Yom Kippur War on public spending.

² From August 1985, after implementation of the economic programme.

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
JERUSALEM

משרד החוץ
ירושלים

WHY THE PLO CANNOT BE A PARTNER FOR PEACE

ועידת ראש הממשלה לסולידריות יהודית עם ישראל
PRIME MINISTER'S CONFERENCE
ON JEWISH SOLIDARITY WITH ISRAEL

Why the PLO Cannot Be a Partner for Peace

It is widely assumed that Yasser Arafat's declaration in Geneva (December 14, 1988) voiced the readiness of the PLO to abandon the "armed struggle" and grant full recognition to Israel. But has it?

Arafat's statements in Geneva have since been more than outweighed by the many other statements made by leading figures of the PLO as well as by continued PLO violence and terror.

Continued Terrorism and Violence

Nothing better demonstrates the contradiction between PLO actions and Yasser Arafat's pronouncements in Geneva than the series of recent PLO infiltration attempts — six as of March 17, 1989 (by mainstream PLO groups associated with Arafat). These incidents show that either Arafat does not control his organization and thus is incapable of keeping any promises he makes, or that he himself continues to support terrorism and therefore his promises are worthless.

The disturbances in Judea-Samaria and the Gaza District are the latest link in the chain of war, terror and violence against Israel.

The PLO calls for the escalation of the disturbances and Arafat himself even threatened to kill local Palestinian leaders — such as the mayor of Bethlehem — who support an end to the violence, so that the atmosphere conducive to dialogue would result. Indeed, scores of Palestinians Arabs have been murdered and many more wounded by Palestinian terrorists (since Arafat's declaration in Geneva) for not toeing the PLO line.

Even before the present disturbances, Palestinians had been targeted for murder and bodily harm by the PLO and other Palestinian terror groups. The dead and injured have come from all walks of life: mayors, village leaders (*mukhtars*), religious leaders, public figures, and individuals who supported dialogue with Israel.

The Phased Program and the Right of Return

What Arafat did not say in Geneva was that the PLO was prepared to give up its "phased program" and its "right of return," which are formulae for the destruction of Israel.

The "phased program" calls for the liquidation of Israel in three fundamental steps.

1. Establish a Palestinian state on any territory vacated by Israel.
2. Use the Palestinian state as a base to continue the war against Israel.

3. Trigger a general war between Israel and the Arab states to complete the process of Israel's annihilation.

The PLO's "right of return" would add a threat to Israel by overwhelming the country with hundreds of thousands of refugees. When the PLO talks about the "right of return," it is *not* referring to places like Nablus, Hebron, Ramallah or Jenin, but to Jaffa, Ramle, Haifa and other places in Israel.

With Whom Israel is Prepared to Negotiate

Israel stands ready to negotiate with those in the region who sincerely seek a peaceful end to the Arab-Israel conflict, and who would be fully prepared to abide by the commitments they would make to live in peace with Israel. In Israel's view, the legitimate interests and needs of Jordan and the Palestinian Arabs in Judea-Samaria and Gaza are not necessarily incompatible with a genuine and durable peace that would also be based on Israel's needs and interests.

Appendix:

Ties between the Palestinian Terror Organizations, Neo-Nazis and Neo-Fascists

This document provides details on several aspects pertaining to the Palestinian terror organizations' relationship with neo-Nazi and neo-Fascist organizations and activists in Europe.

Personal identification with Nazism

More than 20 active members of Palestinian terrorist organizations have chosen code names that articulate personal identification with Nazism. Examples include "Hitler," "Abu Hitler," and "Rommel."

This symbolic identification is not unique to any one organization, but is common to all of them. Especially conspicuous among them is Fuzi Salim Ali Madi, a senior activist in FATAH's "Force 17." Madi, whose code name is "Abu Hitler," named his two sons Eichmann and Hitler.

Madi, who was born in Khan Yunis in 1935, left the Gaza District for Jordan in 1966, enlisted in FATAH, and has operated under its auspices ever since. In recent years he has been a major activator of the terror organizations and cells in the Gaza Strip, many of which have been uncovered.

It should be recalled that in the terror attack carried out by FATAH's "Force 17" on Yom Kippur 5745 (September 25, 1985), in which a woman and two men were murdered on an Israeli yacht anchored in the port of Larnaca, Cyprus, one of the perpetrators was a Briton, Ian Michael Davison. A member of a neo-Nazi organization, Davison was recruited for "Force 17" several years previously because of his ardent identification with the PLO and its aims.

Interviewed by British television in Beirut during the 1982 war in Lebanon, Davison (wearing a keffiyeh and armed with a Kalachnikov assault rifle) claimed that then, as ever, he "lived for drinking in pubs, fistfighting at the Sunderland field [where his favorite football team played], and smashing heads — preferably those of Jews." (Davison remained with Force 17 in the Tripoli area, whence he was evacuated with the last of Arafat's men.)

Ties with neo-Nazi organizations

On July 7, 1986, one of Germany's major neo-Nazi activists, Karl Heinz Hoffman, a leader of the outlawed *Wehrsportgruppe* ("Military Sports Organization"), was convicted by a court in Nuremberg and sentenced to nine and a half years in prison. Hoffman and other members of his organization had trained under FATAH/Department 14 in the Bir Hassan camp (which he called "Wehrsport Ausland") just outside of Beirut. Responsible for training the members of "Wehrsportgruppe Hoffman" under FATAH in Lebanon was Abu Iyad (Salah Khalaf, Arafat's deputy), who even visited them several times in the camp.

Hoffman was put on trial for planning and orchestrating the murder of a leading member of the Jewish community in the Erlangen area, a publisher named Shlomo Levin.

Another neo-Nazi group that trained with the terrorist organizations in Lebanon was the ANSNA ("Aktion National Sozialisten — Nazionale Aktivisten"), headed by Michael Kuhnen. This group was outlawed in 1983, and its leader was sentenced to five years' imprisonment.

In the past few years, Kuhnen has often expressed unreserved sympathy for the PLO.

On May 21, 1986, Audfried Hepp, a senior activist in the outlawed neo-Nazi organization "Volkssozialistische Bund Deutschlands" (VSBd), under Friedhelm Busse, was convicted in a Paris court of involvement in terrorism. The VSBd neo-Nazi organization carried out attacks on American targets in West Germany in 1982. In the early 1980s, Hepp had belonged to Hoffman's organization and had received training at the FATAH camp in Lebanon.

When Hepp had been arrested in Paris in 1985, his accomplices in terrorist activity — Muhammad Adban and his French girlfriend Marie-Paul Siville — were arrested and brought to trial together with him. Adban is a senior activist in Abu Abbas' "Palestine Liberation Front" (PLF). Actions of the PLF include: hijacking the *Achille Lauro* in October, 1985, and murdering a disabled Jewish passenger and throwing his corpse into the sea; and murdering a father and his four-year-old daughter in a terrorist action in Nahariya in April, 1979.

In an interview given to the French leftist newspaper *Liberation* on July 1, 1985, Abu Abbas, the head of the PLF, called for Audfried Hepp's release from jail. Abu Abbas even turned to the French Embassy in this regard (reported by the newspaper *France Soir* on July 2, 1985).

Hepp was convicted of membership in a Tunis-based terrorist group that planned, organized, and executed anti-Israeli attacks in Vienna, Amsterdam, and Geneva. Hepp and Adban are also suspected of involvement in the August 1982 attack on "Goldenberg," a Jewish restaurant in Paris, in which six were killed and 22 wounded, and the March 1985 attack at the Jewish film festival in Paris.

אמנות רכב ודגם שמואל אלוהה 3-14 באפריל 1989

- 1- הגדה של פסה מצוצבת ע"י אגס - אנטיו קוט
- 1- "שיר-השירים" - קציצוב רפאל אבו-קסיס - זקוויל, סטן הנסיא
- 1- מצבה עם לילוגרפיה של שאטל - זקור - מצביר המפינה.

- דגם קוט - תאון עמנו סנדל אזהב "ארץ כבה חלק ודגם"
- מסכות הבית של הבאיר-האלוז - מערב מעל בית עם אנויה קרמיקה
- אמנות ע"י שמואל - סיבה כסאן קסטנן תימני

רצקה

3	הגדת קופנהגן (35 ש')	9	X
2	תוך איסקון (115 שקל)	3	X
3	ספר - TRACKS TO THE PROMISED LAND	7	X
3	ספר - ROBERTS - גלובס ירושלים	8	X
4	פנטים מכסר עם צילוי ירושלים + מצמד (97+20 ש')	4	X
1	סט אמטיקי-ספרים + מקלות מצופים בסר (133+34 ש')	2	X
5	מצמד מעץ-בית עם אנויה-קרמיקה (20 ש')	5	X
10	מקלות מכסר עם כבה-צמק (34 ש')	10	X
5	סבונים מכסר עם כבה צמק (34)	11	X
1	סט אלתון עקובה (כסר-צילוי ירושלים) (224 ש')	11	X
3	סבון כסר עם צילוי ירושלים - (102 שקל)	15	X
3	מקלות כסר עם צילוי ירושלים - (102 שקל)	16	X

רצקה

תכשלים

- 1 - כלי אמנותיים שמואל אלוהה (126 שקל) (אנויה הירושלמי)
- 1 - תאון מפלגה רומי אמיקה (אנויה הירושלמי)
- 1 - תאון מפלגה רומי אמיקה (אנויה הירושלמי)
- 1 - סיבה מפלגה רומי אמיקה (אנויה הירושלמי)
- 2 - סיבה מפלגה רומי אמיקה (אנויה הירושלמי) - לא אולג
- 1 - סיבה מפלגה רומי אמיקה (אנויה הירושלמי) - לא אולג

ש ג ר י ר ו ת י ש ר א ל

ו ו ש י נ ג ט ו ן

ב י ק ו ר ד א ש ה מ מ ש ל ה י צ ד ק ש מ י ר ו ר ע י י ת ו

כ"ט אדר ב' - ד' ניסן התשמ"ט

9 - 5 אפריל 1989

שגרירות ישראל

וויטינגטון

ביקור ראש הממשלה יצחק שמיר ורעייתו

כ"ט אדר ב' - ד' ניסן החש"ס

9 - 5 אפריל 1989

7:25 הסראה מניו יורק (מסדה המעופה קנדי)

8:15 נחיתה במסדה המעופה אנדריוז

רה"מ יחקבל ע"י השגריר בראון, פול הייר, ג'ון הירש, וסגל השגרירות (פרוט בספח).

8:20 העבדה בהליקופטרים.

<u>הליקופטר 1</u>	<u>הליקופטר 2</u>
רה"מ ורעייתו	ס/שה"ח
שגריר ורעייתו	רובינסטיין
נבו	בן ארדון
בסחון ישראלי (2)	פזנר
	סער
	בסחון ישראלי (2)

יתרת חברי המשלוח יוסעו במכוניות השגרירות מסדה המעופה אנדריוז לבליר האוז (הורוביץ, סקל, אחימאיר, בן אילן, רעיית נבו).

8:30 הגעה ל- REFLECTING POOL, קבלה ע"י מזכיר המדינה, הגב' בייקר, השגריר ריד ראש הסקט.

8:35 נסיעה לבליר האוז

<u>מכונית רעיית רה"מ</u>	<u>מכונית רה"מ 1</u>
רעיית רה"מ	רה"מ
שגריר	שגריר
בייקר	בייקר

<u>מכונית הפמליה 2</u>	<u>מכונית הפמליה 3</u>
ס/שה"ח	בן ארדון
רובינסטיין	נבו
(3 מקומיים)	השגריר בראון ורעייתו
	עמרני

מכונית הפמליה 4
פזנר
סער
ערן
נחן
הירש

10:00 פגישה פרטית

כתובת בית האירוח

BLAIR HOUSE

1651 PENNSYLVANIA AVE

טל' (202) 347 0399

11:05 יציאה למחמ"ד

מכונת רה"מ
רה"מ
שגריר
מכונת הפמליה 2
ס/שה"ח
רובינשטיין
בן ארזון

מכונת הפמליה 3
פזנר
נבו
עמרני
מקל
מכונת הפמליה 4
ערן
סער
נתן
אחימאיר

11:15 - 12:00 מזכיר המדינה (מחמ"ד).

משתתפים
רה"מ

12:00 - 13:15 א"צ עם מזכיר המדינה - מחמ"ד (10 מכל צד)

משתתפים
רה"מ
שגריר
בן ארזון
אחימאיר
ס/שה"ח
פזנר
נבו
ערן
מקל

חזרה לנלייר האוז כבמחכונת ההגעה

13:45 - 14:30 מזכיר ההגנה - בלייר האוז *

משתתפים

שגריר
נספח צה"ל
נבו
רמט"ן
ציר

16:00 - 16:30 שר הסוד מוסבאכר - בלייר האוז *

משתתפים

שגריר
ציר כלכלי

16:30 - 17:00 שר הבינוי ג'ק קספ - בלייר האוז *

משתתפים

שגריר, ציר

* הפגישות תערכנה ב- LES DRAWING ROOM בקומה ה-I.

18:15

יציאה לבית השגריר

משתתפים

כל הפמליה

מכונת רה"מ
רה"מ ורעייתו
מכונת הפמליה 2
ס/שה"ח
רובינשטיין
בראון ורעייתו
ד. פאוור

מכונת הפמליה 3
בן ארזון
פזנר
נבו ורעייתו
דוילי
מכונת הפמליה 4
הורוביץ
מקל
אחימאיר

מכונת הפמליה 5
בר אילן
סער
נתן
(מכונת שגרירות)

18:30 ק"פ בבית השגריר

חזרה,

מכונת רה"מ
רה"מ ורעייתו

שיר חברי המשלוח יוסעו ב"שאסל" מבית השגריר לנלייר האוז

נסיעה לבית הלבן 10:55

<u>מכונת הפמליה 2</u>	<u>מכונת רה"מ</u>
ס/שה"ח	רה"מ
רובינשטיין	שגריר
בן אהרון	
פאוור	

<u>מכונת הפמליה 3</u>	<u>מכונת הפמליה 4</u>
פזנר	מקל
ציר	ירון
עמרני	
נחן	

* הרכב סופי סרס יקבע

רה"מ יחבל ע"י ראש הקס אשר ילווהו לחתימה בספר האורחים ומסמ ל- OVAL OFFICE. PHOTO OPP

נשיא 11:00 - 11:10

משתתפים
רה"מ, רשם

פגישת עבודה מורחבת (8 משתתפים) 11:10 - 12:00

יציאה למדשאה - הצרות 12:00

הצרת הנשיא
הצרת רה"מ

נסיעה לבלייר האוז 12:15

נסיעה למעון ס/הנשיא 12:30

משתתפים
רה"מ ורעייתו
ס/שה"ח
שגריר

<u>מכונת רה"מ</u>	<u>מכונת הפמליה 2</u>
רה"מ ורעייתו	ס/שה"ח
	שגריר

12:40 - 14:00

א"צ ופגישה עם ס/הנשיא

רה"מ ורעייתו יחבלו ע"י ס/הנשיא בהגיעם למעון הרשמי של ס/הנשיא חזרה לבלייר האוז

חזרה במחוננת ההגעה

14:50

יציאה למלון "מייפלאוור"
1127 CONNECTICUT AVE
(בין L & M)

15:00 - 16:00

ארוע ב- A.E.I במלון מייפלאוור
(MR. P. FORD סל' 862 5800)

משתתפים
כל הפמליה

<u>מכונת רה"מ</u>	<u>מכונת הפמליה 2</u>
רה"מ	ס/שה"ח
שגריר	רובינשטיין
	בן אהרון
	השגריר באוז
	פאוור

<u>מכונת הפמליה 3</u>	<u>מכונת הפמליה 4</u>
פזנר	מקל
נבו	אחימאיר
הורוביץ	סער
עמרני	בן אילן
מסריני	נחן

16:00 - 16:30

עחונאים ישראליים במלון מייפלאוור
(SENATE ROOM)

משתתפים

שגריר, פזנר, גל

לגבי חברי הפמליה שאינם נוסעים לכינה"נ יהיו מכוניות שיחזירוהם לבלייר האוז

מפגש עם ועדת החוץ (ביה"נ חדר 2172)

17:00 - 18:00

רה"מ יחקבל ע"י JACK RUSS

משתתפים

רה"מ	למדן	רובינשטיין
שגריר	דרנגר	בן ארזון
ס/שה"ח	עמרני	מקל
ציר		

<u>מכונת הפמליה</u>	<u>מכונת רה"מ</u>
ס/שה"ח	רה"מ
רובינשטיין	שגריר
בן ארזון	

OR -

<u>מכונת הפמליה</u>	<u>מכונת הפמליה</u>
מקל	
עמרני	

19¹³ - בתוך התמונות

יציאה לארוחת ערב בבית האבן מטעם הנשיא ורעייתו

משתתפים

705
1

<u>מכונת הפמליה 2</u>	<u>מכונת רה"מ</u>
שגריר ורעייתו	רה"מ ורעייתו
שגריר באון ורעייתו	
פאור	

5

<u>מכונת הפמליה 3</u>	<u>מכונת הפמליה 4</u>
ס/שה"ח	נבו
רובינשטיין	הורוביץ
בן ארזון	מקל
פזנר	אחימאיר
עמרני	בר אילן
	נתן

לבוש: BLACK TIE - DARK BUSINESS SUIT

רה"מ ורעייתו יתקבלו ע"י הנשיא ורעייתו אשר ילוו אותם ל- YELLOW OVAL

19:30

בתום הארוחה: TOAST ע"י הנשיא
TOAST ע"י רה"מ
הרפעה אומנוחית

בתום הרפעה האומנוחית ילוו הנשיא ורעייתו
אח רה"מ ורעייתו למכוניתו, בחזרה לכלייר
האוז

תכרי המסלוח יוסעו ב"שמשל" לכלייר האוז
בתום האירוע

מספרי טלפון בבלייר האון

347 - 0399 כללי (מרכזית בית האחרזה)

628 - 2676 מזכירות - קווים ישירים

628 - 2677

206 טלפון פנימי

276

628 - 2578 עתונות - קווים ישירים

628 - 2679

236 טלפון פנימי

556 חדר נהגים -

272

628 - 2680 - FAX

364-5500 האגרירות (שעות העבודה)

364-5515 האגרירות במחון (24 שעות)

עובדי האגרירות

649-4828 אבידן אלי

649-7659 אומן משה

362-2085 ארד משה

469-5430 בן חיים עודד

365-1138 גל יוסף

468-3254 דוור אלון פנחס

652-1815 וורנאי יהודית

654-8720 ירון ירון

983-3327 יוסף למדן

881-2829 נתן גד

656-4187 עמרני יוסף

299-8375 ענבר שי

530-5459 ערן עודד

493-4336 פלג דוד

493-4771 קוראל רן

770-3298 שטיין שמעון

580-6673 טלפון נייד

212 - 371-4000 מלון PARK LANE ניו יורק

826-6049 קווים ישירים

826-6051

א. רשימת המזורים בבלייר האון ומספרי הטלפונים הפנימיים במזורים

210	מל'	21	במחון
240		24	במחון
250		25	א. פזנר
260		26	א. רובינשטיין
320 - 311		32	ב. נתניהו
330		33	א. מקל
350		35	במחון
360		36	י. בן אהרון
380		38	צ. ה. הורוביץ
410		41	ד. בר אילן
420		42	שגריר
430		43	י. טער
440		44	י. אחימאיר

ב. אדוחת לגרים בבלייר האון יוגשו כאמור בנספח בקומה I.
אופן ההגשה: מונחן לבחירה עצמית, האוכל כשר.

THE VISIT OF
HIS EXCELLENCY
THE PRIME MINISTER OF ISRAEL
AND
MRS. SHAMIR
TO
WASHINGTON, D.C.

APRIL 1989

* * *

<u>DELEGATION</u>	<u>PAGE</u>	<u>2</u>
<u>SUMMARY</u>		<u>4</u>
<u>TUESDAY, APRIL 4</u>		<u>12</u>
<u>WEDNESDAY, APRIL 5</u>		<u>13</u>
<u>THURSDAY, APRIL 6</u>		<u>24</u>
<u>FRIDAY, APRIL 7</u>		<u>33</u>
<u>SATURDAY, APRIL 8</u>		<u>39</u>
<u>SUNDAY, APRIL 9</u>		<u>40</u>
<u>ACCOMMODATIONS</u>		<u>42</u>

MEMBERS OF THE OFFICIAL ISRAELI DELEGATION

His Excellency
Yitzhak Shamir
Prime Minister of Israel

Mrs. Shulamit Shamir

His Excellency
Moshe Arad
Ambassador of the Israel
to the United States of America

Mrs. Rivka Arad

His Excellency
Benjamin Netanyahu
Deputy Foreign Minister

Mr. Elyakim Rubenstein
Cabinet Secretary

Mr. Yossef H. Ben-Aharon
Director General
of the Prime Minister's Office

Mr. Aviezer Pazner
Media Advisor
to the Prime Minister

Brigadier General
Azriel Nevo
Military Secretary
to the Prime Minister

MEMBERS OF THE OFFICIAL ISRAELI DELEGATION
(continued)

Mr. Zvi Harry Horowitz
Advisor to the Prime Minister
on Disapora Affairs

Mr. Aryeh Mekel
Political Advisor
to the Prime Minister

Mr. Joseph Achimeir
Director
of the Prime Minister's Bureau

MEMBERS OF THE ACCOMPANYING ISRAELI DELEGATION

Mr. David Bar-Ilan
Speech Writer
to Prime Minister

Mr. Yacov Saar
Official Photographer

THE VISIT OF
HIS EXCELLENCY
THE PRIME MINISTER OF ISRAEL
AND
MRS. SHAMIR
TO
WASHINGTON, D.C.

APRIL 1989

SUMMARY SCHEDULE

TUESDAY
APRIL 4, 1989

6:40 am His Excellency The Prime Minister of Israel and Mrs. Shamir arrive New York - John F. Kennedy International Airport from Tel Aviv via El Al flight #001.

Overnight: Park Lane Hotel

WEDNESDAY
APRIL 5, 1989

7:25 am Prime Minister and Mrs. Shamir depart John F. Kennedy International Airport via U.S. Presidential Aircraft enroute Washington, D.C. - Andrews Air Force Base.

8:15 am Prime Minister and Mrs. Shamir arrive Washington, D.C.-Andrews Air Force Base.

Welcoming Committee.

SUMMARY SCHEDULE

WEDNESDAY

APRIL 5, 1989

(continued)

- 8:20 am Depart Andrews Air Force Base via U.S. Presidential Helicopters enroute the Washington Monument Grounds, Reflecting Pool.
- 8:30 am Arrive the Washington Monument Grounds, Reflecting Pool.
- 8:35 am Depart the Washington Monument Grounds, Reflecting Pool, via motorcade enroute the Blair House, 1651 Pennsylvania Avenue, N.W.
- 8:40 am Arrive Blair House.
- 11:15 am- Meeting with The Honorable James A. Baker, III,
12:00 Secretary of State, in the Secretary's Office of the
noon Department of State.
- 12:00 - Working Luncheon hosted by The Honorable
noon James A. Baker, III, Secretary of State, in honor of
1:15 pm His Excellency Yitzhak Shamir, Prime Minister of
Israel, in the Secretary's Dining Room of the State
Department.
- 12:30 pm -Luncheon offered by Mrs. Arad in honor of
2:30 pm Mrs. Shamir at the Israeli Embassy, 3514
Internationa Drive, N.W.
- 1:30 pm- Meeting with The Honorable Richard B. Cheney,
2:30 pm Secretary of Defense, in the Lee Drawing Room of
Blair House.

SUMMARY SCHEDULE

WEDNESDAY

APRIL 5, 1989

(continued)

4:00 pm- Meeting with The Honorable Robert A. Mosbacher, Sr.

4:30 pm Secretary of Commerce in the Lee Drawing Room of Blair House.

4:30 pm- Meeting with The Honorable Jack F. Kemp, Secretary

5:00 pm of Housing and Urban Development, in the Lee Drawing Room of Blair House.

6:30 pm- Reception hosted by His Excellency The Ambassador of

8:00 pm Israel and Mrs. Arad in honor of His Excellency The Prime Minister of Israel and Mrs. Shamir at the Ambassador's Residence, 3514 International Drive, N.W.

Dress: Business Suit

Overnight: Blair House

SUMMARY SCHEDULE

THURSDAY
APRIL 6, 1989

- 11:00 am- Meeting with The Honorable George Bush, President
11:10 am of the United States of America in the Oval Office of
the White House.
- 11:10 am- Expanded Meeting with President Bush in the Cabinet
12:00 Room of the White House.
noon
- 12:00 Departure Statements at the Diplomatic Entrance
noon of the White House.
(approx.)
- 12:30 pm- Luncheon hosted by The Honorable Dan Quayle,
2:00 pm Vice President of the United States of America and
Mrs. Quayle, in honor of His Excellency
Yitzhak Shamir, Prime Minister of Israel and
Mrs. Shamir, at the Vice President's Residence,
Observatory Circle.
- 3:00 pm- Address members of the American Enterprise Institute
4:00 pm for Public Policy Research in the East Room of the
Mayflower Hotel, 1150 Connecticut Avenue, N.W.
- 4:00 pm- Israeli Press Conference in the Senate Room of the
4:30 pm Mayflower Hotel, 1127 Connecticut Avenue N.W.
- 5:00 pm- Meeting with members of the House Foreign Affairs
6:00 pm Committee in Room 2172 of the Rayburn House Office
Building.
- 7:15 pm- Dinner hosted by The Honorable President of the
10:20 pm United States of America and Mrs. Bush in honor of
His Excellency The Prime Minister of Israel and
Mrs. Shamir at the White House.

Dress: Black Tie/Dark Business Suit

Overnight: Blair House

SUMMARY SCHEDULE

FRIDAY

APRIL 7, 1989

8:30 am- Breakfast with American Journalist in
9:30 am the Lee Drawing Room of Blair House.

9:30 am- Interview with Israeli TV in the Jackson Place
9:45 am Dining Room of Blair House.

9:45 am- Interview with McNeil-Lehrer in the Jackson Place
10:15 am Conference Room of Blair House.

10:15 am- Interview with CNN in the Jackson Place
10:30 am Conference Room of Blair House.

10:45 am- Meeting with The Honorable George J. Mitchell,
11:00 am Majority Leader, of the U.S. Senate in Room S-221 of
the U.S. Capitol.

11:00 am- Expanded meeting with members of the U.S. Senate
11:50 am in Room S-211 of the U.S. Capitol.

12:30 pm- Luncheon offered by Mrs. Baker in honor of
2:00 pm Mrs. Shamir at the State Department.

12:00 - Meeting with members of the Senate Foreign
noon Relations Committee in Room S-116 of the U.S. Capitol.
1:00 pm

1:15 pm- Luncheon hosted by His Excellency Yitzhak Shamir,
2:30 pm Prime Minister of Israel, in honor of members of the
U.S. Senate and House of Representatives in the
Garden Room of Blair House.

SUMMARY SCHEDULE

FRIDAY

APRIL 7, 1989

(continued)

4:00 pm The Honorable James A. Baker, III,
Secretary of State and Mrs. Baker, bids farewell to
His Excellency The Prime Minister of Israel and
Mrs. Shamir at Blair House.

Private evening.

SUMMARY SCHEDULE

SATURDAY
APRIL 8, 1989

Private day and evening.

SUMMARY SCHEDULE

SUNDAY

APRIL 9, 1989

10:30 am Interview with David Brinckley of ABC News Network,
1717 De Sales Street, N.W.

11:00 am Prime Minister and Mrs. Shamir depart ABC News
Network Studio via motorcade enroute Andrews Air
Force Base.

11:30 am Arrive Andrews Air Force Base.

11:35 am His Excellency The Prime Minister of Israel and
Mrs. Shamir depart Washington, D.C.- Andrews Air
Force Base via U.S. Presidential Aircraft enroute
Chicago-O'Hare International Airport.

Private schedule.

TUESDAY
APRIL 4, 1989

NEW YORK

6:40 am His Excellency The Prime Minister of Israel and
Mrs. Shamir arrive New York-John F. Kennedy
International Airport via El Al flight #001.

Welcoming Committee

His Excellency
Moshe Arad
Ambassador of Israel
to the United States of America

Mrs. Arad

Mr. Uri Savir
Counsul General of Israel
in New York

Mrs. Savir

Israeli Officials

6:45 am Prime Minister and Mrs. Shamir depart John F. Kennedy
International Airport via motorcade enroute the
Park Lane Hotel and assume a private schedule.

Overnight: Park Lane

WEDNESDAY
APRIL 5, 1989

WASHINGTON, D.C.

- 6:15 am Prime Minister and Mrs. Shamir depart the Park Lane Hotel via motorcade enroute John F. Kennedy International Airport.
- 7:15 am Prime Minister and Mrs. Shamir arrive John F. Kennedy International Airport.
- 7:25 am His Excellency The Prime Minister of Israel and Mrs. Shamir depart New York-John F. Kennedy International Airport via U.S. Presidential Aircraft (C-9) enroute Washington, D.C.-Andrews Air Force Base.

Flight time: 50 minutes
Time change: None
To be served: Breakfast

MANIFEST (32)

PM Shamir	Mr. Power
Mrs. Shamir	USSS-10
Mr. Netanyahu	
Mr. Rubenstein	
Mr. Ben-Aharon	
Mr. Pazner	
Mr. Horowitz	
Gen. Nevo	
Mrs. Nevo	
Mr. Mekel	
Mr. Archimeir	
Mr. Bar-Ilan	
Mr. Saar-Off.Photo.	
Israeli Security-8	

- 8:15 pm Prime Minister and Mrs. Shamir arrive Washington, D.C.-Andrews Air Force Base.

WEDNESDAY
APRIL 5, 1989

WASHINGTON, D.C.

Ms. Jennifer Fitzgerald
Deputy Chief of Protocol

The Honorable
Moshe Arad
Ambassador of Israel
to the United States

will board the aircraft and escort Prime Minister and
Mrs. Shamir to the Welcoming Committee.

(Photo Opportunity)

Welcoming Committee

The Honorable
William A. Brown
United States Ambassador to Israel

Mrs. Brown

The Honorable
Paul Hare
Acting Assistant Secretary of State
for Near East and South Asian Affairs

Brigadier General
Ralph R. Rohatsch, Jr.
Commander
Air Force District of Washington

Mrs. Rahatsch

Mrs. Rivka Arad

April 5

-14-

Welcoming Committee
(continued)

Major General Amos Yaron
Defense and Cooperation Attache
Embassy of Israel

Mr. Pinchas Dror-Alon
Minister
Embassy of Israel

Mr. Yosef Lamdan
Minister-Counselor
Embassy of Israel

Colonel Benizon Beit-Or
Military Attache
and Assistant Naval Attache
Embassy of Israel

Commodore Abraham Ashur
Naval Attache
Embassy of Israel

Mr. Moshe Aumann
Minister-Counselor
and Consul General
Embassy of Israel

Mr. Eliyahu Avidan
Minister-Counselor
Embassy of Israel

Mr. Shomon Lescheim-Stein
Counselor
Embassy of Israel

Mr. Ran Kuriel
Counselor
Embassy of Israel

WEDNESDAY
APRIL 5, 1989

WASHINGTON, D.C.

Welcoming Committee
(continued)

Miss Judith Varnai-Dranger
Counselor
Embassy of Israel

Mr. Oded Ben-Hami
Counselor (Information)
Embassy of Israel

Major Shlomo Gad
Assistant Military
and Air Attache
Embassy of Israel

Mr. Josef Amrani
First Secretary
Embassy of Israel

Mr. Yitzhak Or-Oster
First Secretary
Embassy of Israel

After greeting members of the Welcoming Committee, Prime Minister and Mrs. Shamir are escorted by Ms. Fitzgerald to the waiting U.S. Presidential Helicopters.

8:20 am Depart Andrews Air Force Base via U.S. Presidential Helicopters enroute the Washington Monument Grounds, Reflecting Pool.

April 5

-16-

WEDNESDAY
APRIL 5, 1989

WASHINGTON, D.C.

HELO 1 (13)

Prime Shamir
Mrs. Shamir
Ambassador Arad
Mrs. Arad
General Nevo
Israeli Security-2

Ms. Fitzgerald
Ambassador Brown
Mrs. Brown
USSS-2
DS-1

HELO 2 (12)

Dep. FM Netanyahu
Mr. Rubenstein
Mr. Ben-Aharon
Mr. Pazner
Mr. Saar-Official Photo.
Israeli Security-2

Mr. Hare
Mr. Hirsch
Mr. Power
USSS-2

8:30 am Arrive the Washington Monument Grounds, Reflecting Pool.

Greeted by:

The Honorable
James A. Baker, III
Secretary of State

Mrs. Baker

Ambassador Reed
Chief of Protocol

Secretary and Mrs. Baker escort Prime Minister and Mrs. Shamir through the Honor Cordon to their limousines.

(Photo Opportunity)

April 5

-17-

WEDNESDAY
APRIL 5, 1989

WASHINGTON, D.C.

8:35 am Depart the Washington Monument Grounds, Reflecting Pool, via motorcade enroute Blair House, 1651 Pennsylvania Avenue, N.W.

MOTORCADE ASSIGNMENTS

Lead Car	USSS
Lead Limo	Amb. Reed
PM's Limo	PM Shamir Amb. Arad Secy. Baker
Follow-up	USSS
Follow-up	Israeli Security
First Lady's Limo	Mrs. Shamir Mrs. Arad Mrs. Baker
Limo 2	Dep. FM Natanyahu Gen. Nevo Ms. Fitzgerald Mr. Hare --Mr. Power
Limo 3	Mr. Rubenstein Mr. Ben-Aharon Amb. Brown Mrs. Brown --Miss Masserini
Limo 4	Mr. Pazner Mr. Eran Mr. Saar-Official Photo. Mr. Hirsch --Mr. Nathan

Secretary's Car to follow.

8:40 am Arrive Blair House.

April 5

-18-

WEDNESDAY
APRIL 5, 1989

WASHINGTON, D.C.

Secretary Baker and Mrs. Baker escort Prime Minister and Mrs. Shamir to the Blair Drawing Room.

Greeted by:

Mrs. Benedicte Valentiner
Manager of Blair House

10:55 am Members of the Israeli Delegation attending the meeting and lunch at the Department of State proceed to motorcade assignments.

11:05 am Prime Minister Shamir departs Blair House via motorcade enroute the Department of State.

MOTORCADE ASSIGNMENTS

Lead Car	USSS
PM's Limo	PM Shamir Amb. Arad
Follow-up	USSS
Follow-up	Israeli Security
Limo 2	Dep. FM Netanyahu Mr. Rubenstein Gen. Nevo Amb. Brown --Mr. Power
Limo 3	Mr. Pazner Mr. Ben-Aharon Mr. Horowitz --Mr. Amrani
Limo 4	Mr. Eran Mr. Archimer Mr. Saar-Official Photo.

April 5

-19-

WEDNESDAY
APRIL 5, 1989

WASHINGTON, D.C.

11:10 am Arrive the Department of State.

Greeted by:

The Honorable
James A. Baker, III
Secretary of State

The Honorable
James Verner Reed
Chief of Protocol

11:15 am- Meeting with The Honorable James A. Baker, III,
12:00 Secretary of State in the Secretary's Office of the
noon Department of State.

12:00 - Working Luncheon hosted by The Honorable
noon James A. Baker, III Secretary of State, in honor of
1:15 pm His Excellency Yitzhak Shamir, Prime Minister of
Israel, in the Secretary's Dining Room at the State
Department.

12:00 Mrs. Shamir departs the Blair House via
noon motorcade enroute the Israeli Embassy.

Lead Car USSS

First Lady's Mrs. Shamir
Limo Mrs. Arad
Mrs. Brown
Mr. Daly

Limo 6 To be determine
Embassy

12:20 pm Arrive the Israeli Embassy.

12:30 pm- Luncheon offers by Mrs. Arad in honor of
2:30 pm Mrs. Shamir.

1:15 pm Prime Minister Shamir departs the Department of State
via motorcade enroute Blair House.

April 5

-20-

WEDNESDAY
APRIL 5, 1989

WASHINGTON, D.C.

Motorcade - As on arrival.

1:20 pm Arrive Blair House.

1:30 pm- Meeting with The Honorable Richard B. Cheney,
2:30 pm Secretary of Defense, in the Lee Drawing Room of
Blair House.

2:30 pm Mrs. Shamir departs the Israeli Embassy
(Approx.) via motorcade enroute Blair House.

Motorcade - As on arrival.

2:50 pm Arrive Blair House.

4:00 pm- Meeting with The Honorabel Robert A. Mosbacher, Sr.,
4:30 pm Secretary of Commerce in the Lee Drawing Room of
Blair House.

4:30 pm- Meeting with The Honorable Jack F. Kemp, Secertary
5:00 pm of Housing and Urban Development, in the Lee Drawing
Room of Blair House.

6:05 pm Members of the Israeli Delegation attending
the reception at the Ambassador's residence
proceed to motorcade assignments.

6:15 pm Prime Minister and Mrs. Shamir depart Blair House via
motorcade enroute the Ambassador' residence,
3514 International Drive, N.W.

April 5

-21-

WEDNESDAY
APRIL 5, 1989

WASHINGTON, D.C.

MOTORCADE ASSIGNMENTS

Lead Car	USSS
PM's Limo	PM Shamir Mrs. Shamir
Follow-up	USSS
Follow-up	Israeli Security
Limo 2	Dep. FM Netanyahu Mr. Rubenstein Amb. Brown Mrs. Brown --Mr. Power
Limo 3	Mr. Ben-Aharon Mr. Pazner Gen. Nevo Mrs. Nevo --Mr. Daly
Limo 4	Mr. Horowitz Mr. Mekel Mr. Achimeir Mr. Bar-Ilan Mr. Saar-Official Photo. --Miss Masserini
Limo 5 Embassy	To be determined

6:30 pm Arrive the Ambassador's residence.

Greeted by:

His Excellency
Moshe Arad
Ambassador of Israel
to the United States

Mrs. Arad

April 5

-22-

WEDNESDAY
APRIL 5, 1989

WASHINGTON, D.C.

6:30 pm- Reception hosted by His Excellency
8:00 pm The Ambassador of Israel and Mrs. Arad in honor of
His Excellency The Prime Minister of Israel and
Mrs. Shamir at the Ambassador's residence.

Dress: Business Suit

At the conclusion of the reception, Prime Minister
and Mrs. Shamir depart the Ambassador's residence via
motorcade enroute Blair House.

Motorcade - As on arrival.

Overnight: Blair House

THURSDAY
APRIL 6, 1989

WASHINGTON, D.C.

10:45 am Members of the Israeli Delegation
attending the meeting at the White House
proceed to motorcade assignments.

10:55 am Prime Minister Shamir departs Blair House via
motorcade enroute the West Lobby of the White House
via the Northwest Gate.

MOTORCADE ASSIGNMENTS

Lead Car	USSS
PM's Limo	PM Shamir Amb. Arad
Follow-up	USSS
Follow-up	Israeli Security
Limo 2	Dep. FM Netanyahu Mr. Rubenstein Mr. Ben-Aharon --Mr. Power
Limo 3	Mr. Pazner Gen. Nevo TBD Mr. Amrani --Nathan

10:58 am Arrive the West Lobby of the White House.

Greeted by:

The Honorable
James Verner Reed
Chief of Protocol

Ambassador Reed will escort Prime Minister Shamir to
the Roosevelt Room to sign the Guest Book.

April 6

-24-

THURSDAY
APRIL 6, 1989

WASHINGTON, D.C.

After signing the Guest Book, Prime Minister Shamir will be escorted to the Oval Office.

Photo opportunity with President Bush in the Oval Office.

11:00 am- Meeting with The Honorable George Bush,
11:10 am President of the United States of America, in the Oval Office of the White House.

Israeli Participants

Prime Minister Shamir
To be determined - Notetaker

11:10 am- Expanded meeting with President Bush in the Cabinet
12:00 Room of the White House.
noon

Israeli Participants

Prime Minister Shamir
Ambassador Arad
Deputy Foreign Minister Netanyahu
Mr. Rubenstein
Mr. Ben-Aharon
Mr. Pazner
General Nevo
To be determined - 1

12:00 Departure Statements will be made at the Diplomatic
noon Entrance of the White House.
(approx.)

Statement by President Bush

Statement by Prime Minister Shamir

THURSDAY
APRIL 6, 1989

WASHINGTON, D.C.

12:15 pm At the conclusion of the Departure Statements,
(Approx.) Prime Minister departs the White House via motorcade
enroute Blair House.

Motorcade - As on arrival.

12:20 pm- Arrive Blair House.

12:30 pm Prime Minister Shamir departs Blair House via
motorcade enroute Vice President's Residence.

MOTORCADE ASSIGNMENTS

Lead Car	USSS
PM's Limo	PM Shamir Mrs. Shamir
Follow-up	USSS
Follow-up	Israeli Security
Limo 2	Amb. Arad Dep. FM Netanyahu --Mr. Power

12:40 pm Arrive the Vice President's Residence.

Greeted by:

The Honorable
Dan Quayle
Vice President of the United States
of America

Mrs. Quayle

THURSDAY
APRIL 6, 1989

WASHINGTON, D.C.

12:30 pm- Luncheon hosted by The Honorable Dan Quayle,
2:00 pm Vice President of the United States of America and
Mrs. Quayle, in honor of His Excellency
Yitzhak Shamir, Prime Minister of Israel and
Mrs. Shamir, at the Vice President's Residence,
Observatory Circle.

At the conclusion of the lunch Prime Minister Shamir
departs the Vice President's Residence via motorcade
enroute the Blair House.

Motorcade - As on arrival.

2:10 pm Arrive Blair House.

2:40 pm Members of the Israeli Delegation attending
the Address at the Mayflower Hotel proceed
to motorcade assignments.

2:50 pm Prime Minister Shamir departs the Blair House via
motorcade enroute the Mayflower Hotel,
1150 Connecticut Avenue, N.W..

MOTORCADE ASSIGNMENTS

Lead Car	USSS
PM's Limo	PM Shamir Amb. Arad
Follow-up	USSS
Follow-up	Israeli Security
Limo 2	Dep. FM Netanyahu Mr. Rubenstein Mr. Ben-Aharon Amb. Brown --Mr. Power

April 6

-27-

THURSDAY
APRIL 6, 1989

WASHINGTON, D.C.

Limo 3

Mr. Pazner
Gen. Nevo
Mr. Horowitz
Mr. Amrani
--Miss Masserini

Limo 4

Mr. Mekel
Mr. Achimeir
Mr. Saar
Mr. Bar-Ilan
--Mr. Nathan

3:00 pm- Address members of the American Enterprise Institute
4:00 pm for Public Policy Research in the East Room of the
Mayflower Hotel.

4:00 pm- Israeli Press Conference in the Senate Room of the
4:30 pm Mayflower Hotel.

At the conclusion of the Press Conference,
Prime Minister Shamir departs the Mayflower Hotel via
motorcade enroute the Rayburn House Office Building.

Motorcade - As on arrival.

4:55 pm Arrive the Rayburn House Office Building.

Greeted by:

The Honorable
Jack Russ
Sergeant-at-Arms
United States House of Representatives

5:00 pm- Meeting with members of the House Foreign Affairs
6:00 pm Committee in Room 2172 of the Rayburn House Office
Building .

THURSDAY
APRIL 6, 1989

WASHINGTON, D.C.

At the conclusion of the meeting,
Prime Minister Shamir departs the Rayburn House
Office Building via motorcade enroute Blair House.

Motorcade - As on arrival.

6:10 pm Arrive Blair House.

7:05 pm Members of the Israeli Delegation attending the dinner at the White House proceed to motorcade assignments.

7:13 pm Prime Minister and Mrs. Shamir depart Blair House via morotcade enroute the White House.

MOTORCADE ASSIGNMENTS

Lead Car	USSS
Lead Limo	Amb. Reed
PM's Limo	PM Shamir Mrs. Shamir
Follow-up	USSS
Follow-up	Israeli Security
Limo 2	Amb. Arad Mrs. Arad Amb. Brown Mrs. Brown --Mr. Power
Limo 3	Dep. FM Netanyahu Mr. Rubenstein Mr. Ben-Aharon Mr. Pazner --Mr. Amrani

April 6

-29-

THURSDAY
APRIL 6, 1989

WASHINGTON, D.C.

Limo 4

Gen. Nevo
Mr. Horowitz
Mr. Mekel
Mr. Archimeir
--Mr. Nathan

7:15 pm Arrive the North Portico of the White House.

Greeted by:

The Honorable
George Bush
President
of the United States of America

Mrs. Bush

President and Mrs. Bush escort Prime Minister and Mrs. Shamir to the Yellow Oval Room (Family Quarters) for refreshments.

7:17 pm Members of the Official Israeli Delegation arrive the North Protico of the White House and are escorted directly the East Room by a Protocol Officer. (Dinner seating cards will be given out at the time.)

7:45 pm President and Mrs. Bush and Prime Minister and Mrs. Shamir proceed to the East Room and begin receiving line.

Ambassador Reed
(to introduce)

President Bush
Prime Minister Shamir
Mrs. Bush
Mrs. Shamir

April 6

-30-

THURSDAY
APRIL 6, 1989

WASHINGTON, D.C.

Dinner guests proceed through the receiving line and the proceed directly into the State Dining Room.

President and Mrs. Bush escort Prime Minister and Mrs. Shamir into the State Dining Room.

Dinner hosted by The Honorable George Bush, President of the United States of America, and Mrs. Bush in honor of His Excellency The Prime Minister of Israel and Mrs. Shamir in the White House.

Dress: Black Tie/Dark Business Suit

8:15 pm Dinner is served.

9:30 pm Following the dessert:

Toast by President Bush

Toast by Prime Minister Shamir

9:35 pm Following the toasts, President and Mrs. Bush escort Prime Minister Shamir into the Blue Room.

Guests are offered coffee and liqueurs in the Red, Blue, and Green Room.

9:50 pm The entertainment begins.

10:10 pm The entertainment concludes.

President and Mrs. Bush thank the entertainers.

THURSDAY
APRIL 6, 1989

WASHINGTON, D.C.

Prime Minister and Mrs. Shamir my join President and Mrs. Bush in thanking the entertainers.

10:18 pm Following the entertainment, President and Mrs. Bush escort Prime Minister Shamir to the North Portico for their departure.

10:20 pm Prime Minister and Mrs. Shamir depart the North Portico of the White House via motorcade enroute Blair House.

Motorcade - As on arrival.

10:25 pm Arrive Blair House.

Overnight: Blair House

FRIDAY
APRIL 7, 1989

WASHINGTON, D.C.

8:30 am- Breakfast with American Journalist in
9:30 am the Lee Drawing Room of Blair House.

9:30 am- Interview with Israeli TV in the Jackson Place
9:45 am Conference Room of Blair House.

9:45 am- Interview with McNeil-Lehrer WETA-TV in the
10:15 am Jackson Place Conference Room of Blair House.

10:15 am- Interview with CNN-TV in the Jackson Place Conference
10:30 am Room of Blair House.

10:25 am Members of the Israeli Delegation attending
the meeting on Capitol Hill proceed to
motorcade assignments.

10:35 am Prime Minister Shamir departs Blair House via
motorcade enroute Capitol Hill.

MOTORCADE ASSIGNMENTS

Lead Car	USSS
Lead Limo	Ms. Fitzgerald
PM's Limo	PM Shamir Amb. Arad
Follow-up	USSS
Follow-up	Israeli Security
Limo 2	Dep. FM Netanyahu Mr. Rubenstein Mr. Ben-Aharon Amb. Brown --Mr. Power

April 7

-33-

FRIDAY
APRIL 7, 1989

WASHINGTON, D.C.

Limo 3

Mr. Pazner
Gen. Nevo
Mr. Amrani

10:45 am Arrive the U.S. Capitol.

Greeted by:

The Honorable
Henry K. Guigni
Sergeant-at-Arms
United States Senate

11:00 am Meeting with The Honorable George J. Mitchell,
Majority Leader, and members of the U.S. Senate in
Room S-221 of the U.S. Capitol.

11:00 am- Expanded meeting with members of the U.S. Senate
11:50 am in Room S-211 of the U.S. Capitol.

12:00 - Meeting with members of the Senate Foreign
noon Relations Committee in Room S-116 of the U.S. Capitol.
1:00 pm

12:20 pm Mrs. Shamir departs the Blair House via
motorcade enroute the Diplomatic Entrance
of Department of State.

Lead Car USSS

First Lady's Mrs. Shamir
Limo Mrs. Arad
Mrs. Brown
Mr. Daly

Limo 6 To be determined
Embassy

12:30 pm Arrive Department of State.

FRIDAY
APRIL 7, 1989

WASHINGTON, D.C.

Greeted by:

Mrs. James Baker

12:35 pm Mrs. Baker offers a luncheon in honor of
Mrs. Shamir.

1:05 pm At the conclusion of the meeting,
Prime Minister Shamir departs the U.S. Capitol via
motorcade enroute Blair House.

Motorcade - As on arrival.

1:15 pm Arrive Blair House.

2:00 pm Mrs. Shamir departs the State Department
via motorcade enroute Blair House.

Motorcade - As on arrival.

2:10 pm Mrs. Shamir arrives Blair House.

1:15 pm- Luncheon hosted by His Excellency Yitzhak Shamir,
2:30 pm Prime Minister of Israel, in honor of members of the
U.S. Senate and House of Representatives in the
Garden Room of Blair House.

4:00 pm The Honorable Secretary of State, and Mrs. Baker bid
farewell to His Excellency The Prime Minister of
Israel and Mrs. Shamir at Blair House.

The Secretary, Mrs. Baker and Ambassador Reed escort
Prime Minister and Mrs. Shamir to the Farewell
Committee.

FRIDAY
APRIL 7, 1989

WASHINGTON, D.C.

Farewell Committe

His Excellency
Moshe Arad
Ambassador of Israel
to the United States of America

Mrs. Rivka Arad

The Honorable
William A. Brown
United States Ambassador to Israel

Mrs. Brown

The Honorable
Paul Hare
Acting Assistant Secretary of State
for Near East and South Asian Affairs

Mr. John Hirsch
Director
for Near East and South Asian Affairs

Mr. John Holzman
Deputy Director
for Near East and South Asian Affairs

Ms. Andrea Richhart
Desk Officer
for Near East and South Asian Affairs

Major General Amos Yaron
Defense and Cooperation Attache
Embassy of Israel

Farewell Committee
(continued)

Mr. Pinchas Dror-Alon
Minister
Embassy of Israel

Mr. Yosef Lamdan
Minister-Counselor
Embassy of Israel

Colonel Benizon Beit-Or
Military Attache
and Assistant Naval Attache
Embassy of Israel

Commodore Abraham Ashur
Naval Attache
Embassy of Israel

Mr. Moshe Aumann
Minister-Counselor
and Counsel General
Embassy of Israel

Mr. Eliyahu Avidan
Minister-Counselor
Embassy of Israel

Mr. Shomon Lescheim-Stein
Counselor
Embassy of Israel

Mr. Ran Kuriel
Counselor
Embassy of Israel

FRIDAY
APRIL 7, 1989

WASHINGTON, D.C.

Farewell Committee
(continued)

Miss Judith Varnai-Dranger
Counselor
Embassy of Israel

Mr. Oded Ben-Hami
Counselor (Information)
Embassy of Israel

Major Shlomo Gad
Assistant Military
and Air Attache
Embassy of Israel

Mr. Josef Amrani
First Secretary
Embassy of Israel

Mr. Yitzhak Or-Oster
First Secretary
Embassy of Israel

At the conclusion of the Farewell Committee, Prime Minister and Mrs. Shamir are escorted by Secretary, Mrs. Baker and Ambassador Reed through the Honor Cordon to their limousine.

4:05 pm His Excellency The Prime Minister of Israel and Mrs. Shamir depart Blair House via motorcade enroute private residence.

Private day and evening.

Overnight: Private residence

April 7

-38-

SATURDAY
APRIL 8, 1989

WASHINGTON, D.C

Private schedule.

SUNDAY
APRIL 9, 1989

WASHINGTON, D.C.

BAGGAGE CALL: To be determined

9:30 am Members of the Israeli Delegation traveling to Andrews Air Force Base via motorcade proceed to motorcade assignments.

9:40 am Depart (to be determine) Hotel enroute Andrews Air Force Base.

10:30 am Arrive Andrews Air Force Base.

TBD The Prime Minister Shamir departs private residence via motorcade enroute ABC News Studio, 1717 De Sales Street, N.W.

MOTORCADE ASSIGNMENTS

Lead Car	USSS
PM's Limo	PM Shamir Mrs. Shamir
Follow-up	USSS
Follow-up	Israeli Security
Limo 2	Dep. FM Natanyahu Gen. Nevo Mr. Rubenstein --Mr. Power

Remainder of motorcade to be determined.

10:15 am Arrive ABC News Studio.

April 9

-40-

SUNDAY
APRIL 9, 1989

WASHINGTON, D.C.

- 10:30 am Interview with David Brinckley of ABC News.
- 11:00 am Prime Minister Shamir departs the ABC News Studio,
via motorcade enroute Andrews Air Force Base.
- Motorcade - As on arrival.
- 11:30 am Arrive Andrews Air Force Base.
- 11:35 am His Excellency The Prime Minister of Israel and Mrs.
Shamir depart Washington, D.C.-Andrews Air Force Base
via U.S. Presidential Aircraft (C-9) enroute
Chicago-O'Hare International Airport.

Flight time: 1 hour 50 minutes
Time Change: Minus 1 hour
To be served: Lunch

MANIFEST (39)

PM Shamir	Mr. Power
Mrs. Shamir	Mr. La Penta
Mr. Netanyahu	Mr. Payne
Mr. Rubenstein	USSS-15
Mr. Ben-Aharon	
Mr. Pazner	
Mr. Horowitz	
Gen. Nevo	
Mrs. Nevo	
Mr. Mekel	
Mr. Archimeir	
Mr. Bar-Ilan	
Mr. Saar-Off.Photo.	
Israeli Security-8	

- 12:20 pm Arrive Chicago-O'Hare International Airport.

Private schedule.

April 9

-41-

BLAIR HOUSE

1651 Pennsylvania N.W.
Washington, D.C. 20037

(202) 347-0399

Protocol Office
Director Lines 647-0668
393-6492
393-6493

SECOND FLOOR

Prime Minister Shamir	Primary Suite
Mrs. Shamir	Primary Suite
Mr. Elyakim Rubenstein	Room 26
Mr. Aviezer Pazner	Room 25
Israeli Security	Room 21/24

Third Floor

Dep. FM Netanyahu	Room 32
Mr. Aryeh Mekel	Room 33
Mr. Yossef Ben-Aharon	Room 36
Israeli Security	Room 35

Fourth Floor

Mr. David Bar-Ilan	Room 41
Ambassador and Mrs. Arad	Room 42
Mr. Joseph Achimeir	Room 44

זמק

6/6-497-דש-1

מ
ר
ז

מתנות ראש הממשלה והגב' שמיר לארה"ב - 14 - 3 באפריל 1989

- 1 - הגדה של פסח מעוצבת ע"י אגם - לנשיא בוש קאכז
- 1 - "שיר השירים" - בעיצוב רפאל אבו-קסיס - לקוויל, סגן הנשיא קאכז
- 1 - מזוזה עם ליטוגרפיה של שאגאל - לבקר, מזכיר המדינה קאכז

* * *

- לגב' בוש - תליון כסף וזהב "ארץ זבת חלב ודבש" קאכז
- לסוכנת הבית של הבליר-האוז - מעמד מעץ זית עם אריח קרמיקה "
- למלווה של גב' שמיר - סיכת כסף פיליגרין בסגנון תימני "

* * *

רזרבה - קאכז

- 1 - סט לשולחן עבודה (כסף - עיטור ירושלים) (224 ש"ח)
- 1 - סט מחזיקי ספרים + משקולת מצופים כסף (34 + 133 ש"ח)
- 2 - תנ"ך ליסבון (115)
- 4 - פמוטים מכסף עם עיטור ירושלים + מעמד (20 + 97 ש"ח)
- 3 - סכין כסף עם עיטור ירושלים (102 ש"ח)
- 3 - משקולת כסף עם עיטור ירושלים (102 ש"ח)
- 3 - ספר - TRACKS TO THE PROMISED LAND
- 3 - ספר - ROBERTS - אלבום ירושלים
- 3 - הגדת קופנהגן (35 ש"ח)
- 10 - משקולת מכסף עם כתב עתיק (34 ש"ח)
- 5 - סכין מכסף עם כתב עתיק (34 ש"ח)
- 5 - מעמד מעץ-זית עם אריח קרמיקה (20 ש"ח)

רזרבה - תכשיטים

מזכ"ר

- 1 - כלי מזכוכית רומית עתיקה מעוטר בכסף (מרים הירשוביץ) (126 ש"ח)
- 1 - תליון מזכוכית רומית עתיקה (מרים הירשוביץ)
- 1 - תליון מוזהב בסגנון תימני
- 1 - סיכה מזכוכית רומית עתיקה (מרים הירשוביץ)
- 2 - סיכות מזכוכית רומית עתיקה (מרים הירשוביץ) - לא ארוזות
- 1 - סיכה מוזהבת פיליגרין בסגנון תימני - לא ארוזה

- 3 - אג"ת אס" - במזכ"ר -

United States Senate

WASHINGTON, DC 20510

MEETING WITH HIS EXCELLENCY YITZHAK SHAMIR, PRIME MINISTER OF THE STATE OF ISRAEL

Friday, April 7, 1989 — 11:00 a.m. — S-211 of The Capitol

HOSTS:

Senator George J. Mitchell, Majority Leader (D-Maine)
Senator Robert J. Dole, Republican Leader (R-Kansas)

GUESTS:

His Excellency Yitzhak Shamir, Prime Minister of the State of Israel
His Excellency Moshe Arad, Ambassador of the State of Israel to the
United States
His Excellency Benjamin Netanyahu, Deputy Foreign Minister
Mr. Elyakim Rubenstein, Cabinet Secretary
Mr. Yossef Ben-Aharon, Director General of the Prime Minister's Office
Mr. Oded Eran, Deputy Chief of Mission, Embassy of the State of Israel
Mr. Yosef Lamdan, Minister-Counselor, Embassy of the State of Israel
Ms. Judith Dranger, Counselor, Embassy of the State of Israel

GUESTS, DEPARTMENT OF STATE:

The Honorable William Brown, Ambassador of the United States of
America
Ms. Jennifer Fitzgerald, Deputy Chief of Protocol

MEMBERS, U.S. SENATE:

Senator Edward M. Kennedy	(D-Massachusetts)
Senator Daniel K. Inouye	(D-Hawaii)
Senator Ted Stevens	(R-Alaska)
Senator Bob Packwood	(R-Oregon)
Senator Sam Nunn	(D-Georgia)
Senator Patrick J. Leahy	(D-Vermont)
Senator Howard M. Metzenbaum	(D-Ohio)
Senator John H. Chafee	(R-Rhode Island)
Senator Rudy Boschwitz	(R-Minnesota)
Senator J. James Exon	(D-Nebraska)
Senator Howell Heflin	(D-Alabama)
Senator Alfonse D'Amato	(R-New York)
Senator Don Nickles	(R-Oklahoma)
Senator Warren Rudman	(R-New Hampshire)
Senator Pete Wilson	(R-California)
Senator Frank R. Lautenberg	(D-New Jersey)
Senator Phil Gramm	(R-Texas)
Senator John Breaux	(D-Louisiana)
Senator Wyche Fowler, Jr.	(D-Georgia)
Senator Richard Shelby	(D-Alabama)
Senator Thomas A. Daschle	(D-South Dakota)
Senator John McCain	(R-Arizona)
Senator Dan Coats	(R-Indiana)

MEMBERS, U.S. SENATE (cont.):

Senator Slade Gorton	(R-Washington)
Senator Richard Bryan	(D-Nevada)
Senator J. Robert Kerrey	(D-Nebraska)
Senator Herbert Kohl	(D-Wisconsin)
Senator Joseph I. Lieberman	(D-Connecticut)
Senator Conrad Burns	(R-Montana)

OFFICER OF THE SENATE:

Mr. Walter J. Stewart, Secretary of the Senate

STAFF, U.S. SENATE:

Ms. Martha Pope, Chief of Staff, Office of the Majority Leader
Ms. Sarah Sewall, Professional Staff Member, Democratic Policy
Committee
Mr. Alfred Lehn, National Security Affairs Advisor to the Republican
Leader
Ms. Yvonne Hopkins, Assistant Director, Office of Interparliamentary
Services

United States Senate

WASHINGTON, DC 20510

MEETING WITH HIS EXCELLENCY YITZHAK SHAMIR, PRIME MINISTER OF THE STATE OF ISRAEL

Friday, April 7, 1989 — 11:00 a.m. — S-211 of The Capitol

HOSTS:

Senator George J. Mitchell, Majority Leader (D-Maine)
Senator Robert J. Dole, Republican Leader (R-Kansas)

GUESTS:

His Excellency Yitzhak Shamir, Prime Minister of the State of Israel
His Excellency Moshe Arad, Ambassador of the State of Israel to the
United States
His Excellency Benjamin Netanyahu, Deputy Foreign Minister
Mr. Elyakim Rubenstein, Cabinet Secretary
Mr. Yossef Ben-Aharon, Director General of the Prime Minister's Office
Mr. Oded Eran, Deputy Chief of Mission, Embassy of the State of Israel
Mr. Yosef Lamdan, Minister-Counselor, Embassy of the State of Israel
Ms. Judith Dranger, Counselor, Embassy of the State of Israel

GUESTS, DEPARTMENT OF STATE:

The Honorable William Brown, Ambassador of the United States of
America
Ms. Jennifer Fitzgerald, Deputy Chief of Protocol

MEMBERS, U.S. SENATE:

Senator Edward M. Kennedy	(D-Massachusetts)
Senator Daniel K. Inouye	(D-Hawaii)
Senator Ted Stevens	(R-Alaska)
Senator Bob Packwood	(R-Oregon)
Senator Sam Nunn	(D-Georgia)
Senator Patrick J. Leahy	(D-Vermont)
Senator Howard M. Metzenbaum	(D-Ohio)
Senator John H. Chafee	(R-Rhode Island)
Senator Rudy Boschwitz	(R-Minnesota)
Senator J. James Exon	(D-Nebraska)
Senator Howell Heflin	(D-Alabama)
Senator Alfonse D'Amato	(R-New York)
Senator Don Nickles	(R-Oklahoma)
Senator Warren Rudman	(R-New Hampshire)
Senator Pete Wilson	(R-California)
Senator Frank R. Lautenberg	(D-New Jersey)
Senator Phil Gramm	(R-Texas)
Senator John Breaux	(D-Louisiana)
Senator Wyche Fowler, Jr.	(D-Georgia)
Senator Richard Shelby	(D-Alabama)
Senator Thomas A. Daschle	(D-South Dakota)
Senator John McCain	(R-Arizona)
Senator Dan Coats	(R-Indiana)

MEMBERS, U.S. SENATE (cont.):

Senator Slade Gorton	(R-Washington)
Senator Richard Bryan	(D-Nevada)
Senator J. Robert Kerrey	(D-Nebraska)
Senator Herbert Kohl	(D-Wisconsin)
Senator Joseph I. Lieberman	(D-Connecticut)
Senator Conrad Burns	(R-Montana)

OFFICER OF THE SENATE:

Mr. Walter J. Stewart, Secretary of the Senate

STAFF, U.S. SENATE:

Ms. Martha Pope, Chief of Staff, Office of the Majority Leader
Ms. Sarah Sewall, Professional Staff Member, Democratic Policy
Committee
Mr. Alfred Lehn, National Security Affairs Advisor to the Republican
Leader
Ms. Yvonne Hopkins, Assistant Director, Office of Interparliamentary
Services

קונסוליה הכללית של
ישראל בניו יורק

CONSULATE GENERAL
OF ISRAEL IN NEW YORK

800 SECOND AVENUE
NEW YORK, N.Y. 10017

OXFORD 7-5500

H.E. Prime Minister Yitzhak Shamir - Visit to New York
April 11-13, 1989

H.E. Prime Minister Yitzhak Shamir - Visit to New York
April 11-13, 1989

Tuesday, April 11

8:00 a.m. Jeffrey Steiner - Hotel

8:30 a.m. Breakfast, New York Times - Hotel
44th Floor Suite

9:40 a.m. Departure to United Nations

10:00 a.m. Meeting, United Nations Secretary General
11¹⁵ 12¹⁵ Private Meetings

12:30 p.m. Luncheon with CBS
524 West 57th Street
15:30 Pollards

4:00 p.m. Lee Atwater - Hotel

4:30 p.m. Presidents' Conference
UJA - Federation
130 East 59th Street

6:00 p.m. Simcha Dinitz - Hotel

7:15 p.m. Departure to New Jersey

8:00 p.m. New Jersey Statewide meeting with Jewish
Leadership
B'nai Avraham Synagogue
300 East Northfield Road
Livingston, NJ 07039
(201) 994-2290

Handwritten text in a cursive script, possibly a signature or a name, located in the upper right corner of the page.

Wednesday, April 12

- 7:45 a.m. Breakfast with Businessmen - Hotel
8:45 Morris Abram
- 9:30 a.m. Meeting with Rabbinic Leadership
UJA - Federation
130 East 59th Street
- 11:00 a.m. Briefing - ~~Israeli Press - Hotel~~
11:30- VJA
- 12:30 p.m. Luncheon - Foreign Policy Association
New York Hilton, Trianon Ballroom
6th Avenue and 53rd Street
- 4:00 p.m. Council of Jewish Federations
Panavideo Studio, 248 East 35th Street
(Between 2nd and 3rd Avenues)
- 5:15 p.m. Meeting - Mayor Koch - Hotel
5:50 Tekoa
- 6:00 p.m. Meeting - Israel Bonds - Hotel
- 6:30 p.m. Meeting - Likud Leaders
800 Fifth Avenue

Thursday, April 13

- 8:15 a.m. Departure to Washington, DC - La Guardia
- 1:00 p.m. Arrival from Washington, DC - La Guardia
- 4:00 p.m. Meeting - Henry Kissinger - Hotel
- 5:00 p.m. Meeting with Intellectuals
Home of Elie Wiesel
200 East 64th Street
(212) 371-7018
19- George Klein
- 7:45 p.m. Departure to JFK Airport

down (6 or) 59 & LEX
- 11/3/77 - NR
~~NR~~

14 NR (8 or) Astor Place → 77/1

NR 355

(7 or) 730 Broadway

11/3/77 NR

826-6049
826-6051
Mac

11/3/77 1530
1615
Macrae
443 Park Ave. South
30
684-6950

262-1099

PLO - THE UNIFIED NATIONAL LEADERSHIP --- INCITEMENT TO VIOLENCE
AND TERRORISM IN THE TERRITORIES BY MEANS OF NUMBERED LEAFLETS.

GENERAL

1. LEAFLETS HAVE BEEN DISSEMINATED IN THE TERRITORIES ON A PERMANENT BASIS SINCE JANUARY, 1988. THEY ARE USED BY THE PLO TO DIRECT THE ACTIVITY OF THE POPULATION IN THE UPRISING. THE LEAFLETS ARE INTENDED TO PRESENT THE 'LEADERSHIP', WHICH IS DEFINED AS AN ARM OF THE PLO, AS A CENTRAL GOVERNMENT ELEMENT WHICH DETERMINES THE DAY TO DAY LIFE OF THE POPULATION, AND WHICH IS AN ALTERNATIVE TO THE ISRAELI GOVERNMENT.
2. THE LEAFLETS SYSTEMATICALLY INCITE TO CONTINUE THE UPRISING AND TO ESCALATE IT BY VARIOUS MEANS. THEY CALL FOR VIOLENT ACTIVITY, INCLUDING THE PERPETRATION OF ATTACKS AGAINST ISRAEL AND AGAINST ANY LOCAL ELEMENTS IN THE TERRITORIES NOT PREPARED TO OBEY THE INSTRUCTIONS OF THE 'LEADERSHIP' AND THE PLO.
3. THE LEAFLETS CAUSE AN ESCALATION OF THE CONFRONTATION WITH ISRAELI FORCES AND OTHER GOVERNMENT ELEMENTS, AND LEGITIMISE ATTACKS ON LOCAL PEOPLE WHO DO NOT ADHERE TO THE INSTRUCTIONS OF THE PLO AND THE LEADERS OF THE UPRISING.

4. THE WORK OF PREPARING THE LEAFLETS IS USUALLY DIVIDED AMONG THE REPRESENTATIVES OF THE ORGANIZATIONS WHICH MAKE UP THE 'LEADERSHIP' (FATAH, PFLP, DFLP, THE PALESTINIAN COMMUNIST PARTY). EACH REPRESENTATIVE, IN TURN, COLLECTS THE IDEAS OF THE OTHER REPRESENTATIVES AND PUTS THEM IN A LEAFLET WHOSE FINAL WORDING IS SUBMITTED TO THE OTHER MEMBERS OF THE 'LEADERSHIP'. IN A NUMBER OF CASES, SEVERAL VERSIONS OF THE SAME LEAFLET HAVE BEEN DISSEMINATED, BECAUSE OF DIFFERENCES OF OPINION BETWEEN THE VARIOUS ORGANIZATIONS. THE WORDING OF THE LEAFLETS IS COORDINATED WITH THE PLO LEADERSHIP ABROAD.

5. IN ADDITION TO THE DISSEMINATION OF THE LEAFLET BY ACTIVISTS OF THE ORGANIZATIONS (BY PHOTOCOPY, PRINTS, OR MAIN POINTS WRITTEN ON WALLS AS SLOGANS), THE LEAFLET IS DISSEMINATED BY THE PLO PROPAGANDA MACHINE AND BROADCAST IN WHOLE BY THE TERRORISTS FROM BAGHDAD. PARTS OF THE LEAFLET WHICH FIT THE PFLP-GC LINE ARE BROADCAST BY RADIO AL-QUDS, WHICH IS RUN BY THE PFLP-GC.

6. A CENTRAL COMPONENT OF THE LEAFLETS IS THE EMPHASIS LAID ON IDENTIFYING WITH THE PLO AND OBEYING ITS INSTRUCTIONS. THIS IS EVIDENT IN:

A. THE USUAL INTRODUCTION OF EACH LEAFLET: 'NO VOICE WILL DROWN OUT THE VOICE OF THE UPRISING, NO VOICE WILL DROWN OUT THE VOICE OF THE PALESTINIAN PEOPLE - THE PLO PEOPLE'.

- B. THE REITERATION OF THE STATEMENT THAT THE LEADERSHIP IS THE 'STRUGGLE ARM OF THE PLO'.
- C. THE SIGNATURE ON THE LEAFLETS: 'PLO - THE UNIFIED NATIONAL LEADERSHIP, THE STATE OF PALESTINE' (THE TERM 'STATE OF PALESTINE' HAS BEEN APPEARING ON THE LEAFLETS SINCE THE DECLARATION OF PALESTINIAN INDEPENDENCE AT THE PNC IN ALGERIA ON 15 NOVEMBER, 1988).

THE INFLUENCE OF THE LEAFLETS ON THE VIOLENT ACTIVITY AND
TERRORISM IN THE TERRITORIES

7. A PERMANENT CHARACTERISTIC OF MOST OF THE LEAFLETS IS THE CALL FOR THE CONTINUATION OF THE UPRISING AND ITS ESCALATION, WITH INCITEMENT TO TAKE VIOLENT MEASURES. LEAFLET NO. 34, FOR EXAMPLE, CALLS FOR THE STEPPING UP OF THE STRUGGLE AND THE POPULAR RESISTANCE BY THE USE OF STONES, MOLOTOV COCKTAILS, KNIVES, STICKS AND FIREBALLS.

8. ANOTHER IMPORTANT COMPONENT OF MANY LEAFLETS IS THE CALL TO ATTACK COLLABORATORS, ALLOWING THE SPILLING OF THEIR BLOOD (IN THIS CONTEXT, COLLABORATORS ARE CONSIDERED TO BE ALL THOSE WHO ARE CONNECTED ONE WAY OR ANOTHER WITH THE ISRAELI AUTHORITIES). THUS, FOR EXAMPLE, LEAFLET NO. 33 SAYS THAT THE LEADERSHIP WARNS AGAINST ATTEMPTS BY A NUMBER OF COLLABORATORS AND SPIES TO SOW DISSENSION IN THE RANKS OF 'OUR PEOPLE'... 'WE CALL ON OUR MASSES TO USE THE WATCH COMMITTEES TO PREVENT OPPORTUNITIES BEING GIVEN TO THE ENEMIES OF OUR PEOPLE, AND CALL ON THE SHOCK SQUADS TO TEACH THEM THE NECESSARY LESSON'. LEAFLET NO. 33 DETERMINED 25 AND 26

JANUARY, 1989, AS 'DAYS OF STRUGGLE OF THE SHOCK SQUADS, AND ACTION AGAINST COLLABORATORS AND TRAITORS ON THE APPOINTED COMMITTEES'. THE INSTRUCTIONS IN THE LEAFLETS TO ATTACK COLLABORATORS LEGITIMISED THE VIOLENT ACTIVITY AGAINST LOCAL ELEMENTS DURING THE UPRISING. IN THIS CONTEXT, FROM THE BEGINNING OF THE UPRISING UNTIL THE END OF FEBRUARY, 1989, SOME 960 ATTACKS WERE CARRIED OUT AGAINST LOCAL RESIDENTS IN JUDEA AND SAMARIA, THE GAZA AREA AND ARAB NEIGHBOURHOODS OF JERUSALEM, SUSPECTED OF BEING COLLABORATORS AND/OR IDENTIFIED AS HAVING SOME SORT OF TIES WITH THE ISRAELI AUTHORITIES. 22 PEOPLE WERE MURDERED IN THESE ATTACKS, TWO WERE KIDNAPPED AND ANOTHER 63 WOUNDED. THE NUMBER OF ARABS KILLED DURING THE UPRISING ON SUSPICION OF BEING COLLABORATORS IS IN FACT GREATER THAN THE NUMBER OF JEWS KILLED DURING THIS TIME.

9. THE POPULAR COMMITTEES AND THE SHOCK SQUADS WHICH WERE SET UP AND EXPANDED IN THE FIRST STAGES OF THE UPRISING ARE SUPPORTED STEADILY BY THE LEAFLETS, AND THE INSTRUCTIONS FOR THEIR ACTIVATION ARE PASSED ON IN THE LEAFLETS OF THE 'LEADERSHIP'. MOST OF THE ACTIVITY OF THE POPULAR COMMITTEES AND THE SHOCK SQUADS IS VIOLENT AND DIRECTED AT LOCAL PEOPLE, AND THEY ENSURE THE VIOLENT IMPOSITION OF THE INSTRUCTIONS OF THE 'LEADERSHIP'. LEAFLET NO. 29, FOR EXAMPLE, SAYS THAT THE UNIFIED NATIONAL LEADERSHIP CALLS ON THE SHOCK SQUADS TO ESCALATE THEIR CONFRONTATION WITH THE 'OCCUPYING AUTHORITIES'. LEAFLET NO. 30 CALLS ON THE SHOCK SQUADS TO STRUGGLE AGAINST THE TRAITORS IN ORDER TO DETER THEM AND FORCE THEM TO GIVE UP THEIR TREACHERY, AND TO STRUGGLE AGAINST THOSE WHO WRITE FALSE SLOGANS AND ATTACK THE HOMES AND MOSQUES OF LOYALISTS. LEAFLET NO 35 SAYS THAT THE SHOCK SQUADS AND POPULAR COMMITTEES

WILL HUNT DOWN THE DISTRIBUTORS OF THE ZIONIST PRODUCTS.

10. AN EXAMPLE WHICH ILLUSTRATES THE EXTENT OF THE INFLUENCE OF THE LEAFLETS ON THE POPULATION IS THE CALL IN LEAFLET NO. 10 FOR THE RESIGNATION OF LOCAL POLICEMEN. FOLLOWING THE CALL, WHICH WAS ACCOMPANIED BY VILIFICATION OF POLICEMEN WHO DID NOT RESIGN, AS WELL AS THE MURDER OF A POLICEMAN IN THE JERICHO DISTRICT, A LARGE NUMBER OF POLICEMEN RESIGNED FROM THEIR JOBS IN THE LOCAL POLICE STATIONS. ONLY A FEW OF THEM SUBSEQUENTLY RETURNED TO WORK. THIS RESULTED IN THE ALMOST TOTAL PARALYZATION OF THE POLICE FORCE IN JUDEA AND SAMARIA AND THE GAZA AREA.

11. THE CALL FOR DAYS OF REMEMBRANCE AND ACTIVITY - THE LAST PART OF EVERY NUMBERED LEAFLET OF THE 'LEADERSHIP' DENOTES DAYS OF REMEMBRANCE AND ACTIVITY ON SPECIFIED DATES. THIS PART OF THE LEAFLET ALSO CALLS FOR DAYS OF GENERAL STRIKE, WHICH IN FACT MEANS THE CESSATION OF COMMERCIAL ACTIVITY AND THE CLOSING OF SCHOOLS (WHEN THEY ARE FUNCTIONING), THE PREVENTION OF ENTRY OF WORKERS INTO ISRAEL, AND THE UPSETTING OF THE WORK OF LOCAL COUNCILS AND MUNICIPALITIES. OVER AND ABOVE THIS, THERE ARE DETAILED INSTRUCTIONS FOR THE ESCALATION OF VIOLENT ACTIVITY ON SET DATES, DAYS OF IDENTIFICATION WITH VARIOUS SECTORS, SIT-DOWN STRIKES ETC. USUALLY A LEAFLET NAMES 2-4 DAYS AS STRIKE DAYS IN A FORTNIGHT, AND 8-10 DAYS AS DAYS OF REMEMBRANCE AND ACTIVITY.

12. FOLLOWING ARE A NUMBER OF EXAMPLES OF INSTRUCTIONS FOR THE ESCALATION OF VIOLENCE ON DAYS OF REMEMBRANCE:

A. LEAFLET NO.36:

21 MARCH - A DAY OF POPULAR ANGER TO MARK KARAME DAY. THIS DAY WILL SERVE AS A BEACON AND TORCH AND WILL SERVE AS AN EXAMPLE FOR THE IMMERSION OF HONOUR IN PURE BLOOD ON THE SOIL OF THE DEAR HOMELAND.

B. LEAFLET NO. 33:

25-26 JANUARY - DAYS OF STRUGGLE OF THE SHOCK SQUADS AND ATTACKS ON COLLABORATORS AND TRAITORS IN THE APPOINTED COMMITTEES.

30 JANUARY - DAY OF THE PALESTINIAN MOLOTOV COCKTAIL.

10 FEBRUARY - DAY OF ESCALATION OF THE STRUGGLE.

C. LEAFLET NO 24:

27 AUGUST - THE SHOCK SQUADS WILL DEAL A BLOW TO THOSE WHO WERE ASKED TO RESIGN BUT DID NOT DO SO.

D. LEAFLET NO. 28:

18 NOVEMBER - STORMY DEMONSTRATIONS AFTER PRAYERS, ESPECIALLY IN AL-AQSA MOSQUE, TO EMPHASISE THE ARAB NATURE OF JERUSALEM AS THE CAPITAL OF THE INDEPENDENT PALESTINIAN STATE.

מתנות ראש הממשלה והגב' שמיר לארה"ב - 14 - 3 באפריל 1989

- 1 - הגדה של פסח מעוצבת ע"י אגם - לנשיא בוש ק"א
- 1 - "שיר השירים" - בעיצוב רפאל אבו-קסיס - לקוויל, סגן הנשיא ק"א
- 1 - מזוזה עם ליטוגרפיה של שאגאל - לבקר, מזכיר המדינה ק"א

* * *

- ✓ - לגב' בוש - תליון כסף וזהב "ארץ זבת חלב ודבש"
- ✓ - לסוכנת הבית של הבליר-האוז - מעמד מעץ זית עם אריח קרמיקה
- ✓ - למלווה של גב' שמיר - סיכת כסף פיליגרין בסגנון תימני

* * *

רזרבה

- 1 - סט לשולחן עבודה (כסף - עיטור ירושלים) (224 ש"ח)
- 1 - סט מחזיקי ספרים + משקולת מצופים כסף (34 + 133 ש"ח)
- 2 - תנ"ך ליסבון (115) ק"א
- 4 - פמוטים מכסף עם עיטור ירושלים + מעמד (20 + 97 ש"ח)
- 3 - סכין כסף עם עיטור ירושלים (102 ש"ח)
- 3 - משקולת כסף עם עיטור ירושלים (102 ש"ח)
- 3 - ספר - TRACKS TO THE PROMISED LAND גילס, ק"א
- 3 - ספר - ROBERTS - אלבום ירושלים גל' בקי
- 3 - הגדת קופנהגן (35 ש"ח)
- 10 - משקולת מכסף עם כתב עתיק (34 ש"ח)
- 5 - סכין מכסף עם כתב עתיק (34 ש"ח)
- 5 - מעמד מעץ-זית עם אריח קרמיקה (20 ש"ח) גל' בקי

רזרבה - תכשיטים

- 1 - כלי מזכוכית רומית עתיקה מעוטר בכסף (מרים הירשוביץ) (126 ש"ח)
- 1 - תליון מזכוכית רומית עתיקה (מרים הירשוביץ)
- 1 - תליון מוזהב בסגנון תימני
- 1 - סיכה מזכוכית רומית עתיקה (מרים הירשוביץ)
- 2 - סיכות מזכוכית רומית עתיקה (מרים הירשוביץ) - לא ארוזות
- 1 - סיכה מוזהבת פיליגרין בסגנון תימני - לא ארוזה